

Gió Xoay Chiều

Việt Dương Nhân

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Lời giới thiệu về tác phẩm của nhà văn Việt dương Nhân](#)

[Như Cánh Tuyết Rơi](#)

[Hoa Tuyết Đêm Xuân](#)

[Giọt Nắng Xuân](#)

[Kiếp Bơ Vơ](#)

[Gió Xoay Chiều](#)

[Mặt Trời Vẫn Lên](#)

[Phận Nghèo](#)

[Ngoại Tình](#)

[Tay cắt tay bao nỡ](#)

[Bóng Mờ Dĩ Vãng](#)

[Xóa Hận Thù Riêng](#)

[Vàng Trăng Khuyết](#)

[Lá Vàng Lóng Lánh](#)

[Một vài cảm nhận về tập truyện](#)

Việt Dương Nhân

Gió Xoay Chiều

Lời giới thiệu về tác phẩm của nhà văn Việt dương Nhân

Xin chân thành cảm tạ tác giả Việt Dương Nhân

Xb Nguyễn Việt Paris 2001

Mục lục

Độc tập truyện

“Gió Xoay Chiều” : Tô Vũ (Paris)

*

Như cánh tuyết rơi

hoa tuyết đêm xuân

giọt nắng Xuân

Kiếp Bơ Vơ

Gió xoay chiều

Mặt trời vẫn lên

Phận nghèo

Ngoại Tình

Tay cắt tay bao nữ

Bóng mờ dĩ vãng

Xóa Hận thù riêng

Vãng Trăng Khuyết

Lá vàng lóng lánh

Một vài cảm nhận về tập truyện

“Gió Xoay Chiều” : Nguyễn T. T.

*

Độc tập truyện

“Gió Xoay Chiều”

Tô Vũ

“Gió xoay chiều” là tên một tập có nhiều truyện đã đăng rải rác trên các báo hải ngoại, Việt Dương Nhân gom lại thành một tập truyện lấy tựa là

“Gió Xoay Chiều.

Vài năm trước, người viết đã có dịp đọc tập thơ “Bốn Phương Chìm Nổi” của nhà thơ Việt Dương Nhân xuất bản và ra mắt tại Paris. Người viết đã tìm thấy những nét hay trong lời thơ, những nỗi lòng thầm kín của tác giả qua tựa đề biểu lộ phần nào quãng đời chìm nổi của tác giả.

Những kinh nghiệm sống đó lại được nhà thơ, bây giờ là nhà văn Việt Dương Nhân, kể lại trong những đoạn văn rải rác trong tập truyện. Mặc dầu tác giả đã thông cáo trước là những nhân vật và tình huống, cốt truyện đều là hư cấu, nhưng theo lời tác giả “bật mí” thì không hoàn toàn là như thế, mà cũng có nhiều tình tiết đúng sự thật 100% của đời sống. Tôn trọng ý của tác giả, người viết để tùy người đọc tìm hiểu, khỏi làm mất cái ngạc nhiên cái thích thú khi đọc một truyện mới, một tập thơ lạ.

Tựa đề “gió xoay chiều” hứa hẹn những tình tiết gay cấn đã gợi chú ý tò mò cho người viết.

Ca dao ta đã có câu “Gió chiều nào theo chiều đó” và cũng có câu “Cứng mới đứng được đầu gió” hay là “Vì dù cây cứng rễ bền, gió lay chẳng chuyển sấm rền nào rung” để nói lên hai thái độ tương phản trước một sự việc, một hiện tượng biến đổi.

Tác giả, nhà văn Việt Dương Nhân đã dùng tựa đề “Gió Xoay Chiều” trong chiều hướng nào ? Sự thật được phơi bày sau khi người đọc hết truyện, tác giả muốn nói đến sự xoay chiều giữa tình yêu của một cặp vợ chồng “khi yêu thì trái ấu cũng tròn” mọi việc đều xí xái, đến khi hết yêu thì thò bộ mặt xấu xa, trắng trợn làm tiền, đến nỗi đưa con trai, bắt mansion thay cho mẹ, phải cầm dao đâm chết người đàn ông bạc tình, đâm chết người bố dượng. Đây cũng chỉ là một thảm kịch, một án mạng đã có xảy ra trong tình trường, nhưng cái đặc biệt của câu chuyện nằm ở đoạn kết, người mẹ đã nhận tội giết chồng, chấp nhận tù tội, hy sinh để bảo vệ tương lai cho đứa con. Câu chuyện đưa đến một kết luận đạo nghĩa mà trong tập thơ “Bốn Phương Chìm Nổi” tác giả đã nhiều lần bộc lộ đến sự tin tưởng vào đạo pháp nhiệm màu. Cũng như trong truyện ngắn “Xóa Hận Thù Riêng”, một người đàn bà bị bạn cướp chồng, quyết định trả thù, nhưng đã được ánh sáng của đạo giáo cứu giúp để nhìn thấy con đường cởi mở của xóa bỏ

hận thù, tha thứ cho kẻ đã làm tan nát hạnh phúc gia đình của mình, để tìm thấy một niềm thanh thản cho tâm hồn, một bình yên trong cõi sống.

Những truyện “Giọt Nắng Xuân”, “Kiếp Bơ Vơ”, truyện xả hội trong nơi bùn lầy nước đọng, tả tình tả cảnh một số nhân vật như bà Thanh An, như bé Đình được kết thúc trong tình nhân hậu với tấm lòng vàng, giống như những truyện cổ tích trong kho tàng văn hóa bình dân của nước ta như truyện Tấm Cám, truyện Thạch Sanh v. v...

Tác giả đã mở cho người viết những chân trời mới lạ, theo dõi những câu chuyện đặc biệt, thực hay hư cấu, có nhiều tình tiết khác biệt với quan niệm thông thường, những câu chuyện thoát thai từ những trường hợp đặc biệt của những nếp sống phóng khoáng, tự do hoan lạc.

Đó cũng là những bức tranh sống động, sống thực, dẫn dắt người viết khám phá được những khía cạnh đặc biệt của hoàn cảnh riêng biệt.

Người viết trân trọng giới thiệu và hy vọng được đọc những tập văn thơ khác của tác giả Việt Dương Nhân.

Ba-Lê tháng 11 năm 2000

Tô Vũ (Paris)

Việt Dương Nhân
Gió Xoay Chiều
Như Cánh Tuyết Rơi

Vào khoảng đầu tháng 2 năm 19... Sau khi bế mạc Salon-Végétarien ở tỉnh Angers cách Paris 350 cây số. Robert lái xe đưa Thu trở về Paris. Thời tiết đang mùa đông có chút tuyết rơi, mặc dù ngồi trong xe cũng nghe lạnh buốt người, vì ngoài trời nhiệt độ dưới 02, 03. Về đến nhà của Thu, hai người lần lượt đi tắm thay quần áo khác xong xuôi. Họ trực chỉ ra Paris quận 13, đến nhà hàng Lê-Lai ăn cơm. Vì Robert rất ưa những món, như thịt bò cuộn lá lốt, thịt heo kho tộ và cơm chiên ở nhà hàng đó. Còn Thu thì thèm cơm Việt Nam, như canh chua cá bông-lau và tôm càng rim...

Chiều hôm ấy Thu hơi mệt, vì mấy ngày liên miên tiếp khách, tối thì lại đi ăn cơm với khách hoặc cùng với các nhân viên trong hãng. Đêm nào cũng hơn nửa đêm mới về tới khách sạn.

Trong lúc ngồi ăn. Robert nói với Thu :

- Phải chi anh còn trẻ hơn mười tuổi. Anh sẽ qua Bắc Mỹ khai thác ngành này, chắc chắn sẽ thành công.

Thu nghe thế, lòng thấy vui vui, và nói :

- Anh chưa tới 60 tuổi mà. Vậy mình đi thử xem. Lâu quá, em không thực hành tiếng Anh, chắc là em quên hết rồi. Em thích nói tiếng Anh lắm. Hy vọng qua đó chừng vài ngày em sẽ đía lại được với người ta.

Robert nhìn Thu bằng cặp mắt âu yếm, chàng nói :

- Có em thì anh khỏi lo về việc tiếp khách Mỹ. Mà chắc anh sẽ qua Canada. Vì trong vùng Québecquoi, họ thường xử dụng tiếng Pháp hơn tiếng Anh. Nhưng có mặt em. Em khỏi cần nói gì cả, khách cũng sẽ đặt và mua hàng của mình nhiều.

Thu nở nụ cười duyên, trong lòng nàng hơi tự đắc và kiêu hãnh. Nàng nói :

- Lẽ đương nhiên. Vì em như đóa hoa đang nở hết cỡ. Nên mấy cánh bướm xồn xồn họ ưa lắm.

Robert bỗng im lìm một phút. Chàng nắm tay Thu, nói nhỏ nhẹ :

- Em biết không ? Anh thấy anh già rồi, mà còn thích làm ăn và tranh đua quá...

Thu ngó ngẩn nhìn Robert, nàng buông lời :

- Trời ơi ! Anh nói cái gì kỳ vậy ? Bộ anh mặc cảm là em cho anh già sao ? Không có già đâu anh ơi ! Nè, đàn ông tám mươi tuổi vẫn trẻ như thường đó... Thôi ăn cơm đi anh.

Thu không đẹp. Tuổi nàng sắp vào bốn mươi. Nhưng nàng biết cách sửa soạn, biết ăn mặc, tướng diện khá sang và rất duyên dáng hấp dẫn. Nếu ai không biết Thu, thì người ta có thể lầm tưởng nàng là bà chủ của hãng "Horticole". Thật ra, chức vụ của nàng chỉ là cô phụ-tá, kiêm tình nhân của ông Tổng-giám-đốc hãng Horticole do Robert C. làm chủ mà thôi. Bởi vậy, bất kỳ hội họp hoặc ở salon nào cũng có mặt Thu đi chung với Robert. Nên người ta tưởng Thu là vợ của ông. Họ luôn luôn đề tên trên thẻ ra vào là Madame. C.

Bữa cơm Việt thuần túy Robert và Thu vừa ăn xong. Robert gọi tính tiền... Hai người đứng lên, Robert mặc áo măng-tô cho Thu, chàng nhìn ra cửa tuyết đang rơi nhẹ, quay sang Thu, chàng nói :

- Em đi từ từ ra Avenue d'Ivry, ngay cầu thang đợi anh, anh đi lấy xe nhé ! Nói xong, Robert đi nhanh ra đường Tolbiac lấy xe chạy vòng lại Avenue d'Ivry. Thu đến chào và nói chuyện năm ba câu với ông bà chủ nhà hàng Lê-Lai. Sau đó, nàng đi từ từ ra ngoài đường. Robert lái chiếc xe hiệu Citroën- X.M cũng vừa tới, Thu đưa tay mở cửa leo lên xe. Hai người cùng trở về Ivry-sur-Seine.

Đêm nay họ ngủ yên một giấc ngon lành. Đến mười giờ sáng, Robert thức dậy tự động xuống bếp làm cà-phê và ăn điểm tâm một mình. Sau đó, chàng sửa soạn lái xe trở về Lyon.

Laurent, con trai của Thu đã đi trượt tuyết chưa về. Còn Sophie thì vẫn ở bệnh viện tâm thần. Sau khi Robert hôn Thu và ra về. Còn lại một mình Thu trong căn nhà bốn phòng. Thu nghe lòng nhớ hai con và buồn man mác. Nàng ngồi hút thuốc liên miên. Đến trưa, Thu nghe đói bụng, nàng đứng lên đi xuống bếp kiểm gì ăn cho đỡ dạ. Đến xế chiều, lối bốn năm giờ, nàng vô nhà thương Kremlin-Bicêtre thăm Sophie.

Thường thường Thu đi làm việc với Robert những ngày trong tuần. Còn cuối tuần, thì nàng đứng bán băng nhạc tại trung tâm P.H. cho đỡ buồn.

Nhưng làm sao vui được với hoàn cảnh của nàng. Nàng là cô nhân viên và đóng vai vợ tạm, tình hờ với Robert giữa sân khấu đời này. Đứa con gái thương yêu mắc bệnh tâm thần đã hơn sáu năm nay. Còn đứa con trai thì học một ngành đi làm một nghề. Chẳng cái gì ra cái gì cả. Lắm lúc Thu muốn xua đuổi tất cả những cái đau khổ mãi ám ảnh vào nàng. Vì vậy Thu hay mượn rượu để giải sầu, mượn sòng bạc để tìm quên sự đời. Nàng ăn ngủ bất thường. Nên ốm nhom ốm nhách. Có người nói, nàng bị nghiện bạch phiến xì-ke gì đó. Nhưng Thu nào có biết mấy thứ đó. Mà chỉ đêm đêm nàng phóng mình vào sòng bạc để quên đời. Dù vậy, nhan sắc đáng vóc của Thu vẫn còn sáng sủa.

Mấy năm trôi qua. Vào khoảng đầu năm... có ông Guy H., chủ hãng Centre-des-Fleurs, từ Montréal (Canada) đến Paris. Robert cho Thu hay để nàng ra phi-trường Charles-De-Gaulle đón Guy H. và đưa đến khách sạn Ritz tại Place-Vendôme. Chiều hôm ấy, Robert từ Lyon lên và đi ăn nhà hàng Pierre-de-Savoie ở quận 16.

Qua ngày sau, Guy và Robert bàn tính việc sang Canada mở chi nhánh Horticole. Hành trình tiến khởi tốt đẹp. Tứ đó, sự liên lạc hai bên rất thường xuyên. Lần nào Guy qua Paris, Thu cũng đi rước và đưa... Họ gặp nhau rất nhiều lần.

Mấy năm sau vào đầu tháng tư, Robert cùng Thu qua Montréal... Chiếc máy bay Boeing của hãng Air-France đáp xuống phi-trường Mirabelle lối hai mươi giờ đêm. Robert và Thu đi lấy hành lý và trình giấy thông hành đi ra. Robert để Thu đứng giữ hành lý, chàng đi lấy xe, vì có đặt mượn trước. Mặc dù đầu tháng tư, thời tiết đang vào mùa xuân mà Montréal vẫn còn đầy tuyết hai bên lề xa-lộ cũng như trên lề đường trong thành phố.

Ông Guy H. chủ hãng Centre-des-Fleurs, trung ương hãng nằm giữa chặn đường từ Montréal đi Québec. Guy đến khách sạn Sharaton đợi Robert và Thu. Khách sạn thuộc loại sang, dấu hiệu bốn ngôi sao, có ba mươi sáu tầng, trang trí thật sang trọng, nằm trên đại lộ René Lévesque. Nơi đây, Guy đã đặt phòng sẵn cho Robert và Thu. Robert lái chiếc xe màu xanh đậm, hiệu Mercury chạy từ phi-trường Mirabelle đến đây. Xe vừa ngừng trước khách sạn, cậu porteur ra xách những chiếc va-li vô và chờ lấy chìa

khóa để đem lên phòng.

Guy đang đứng chờ ngay cửa khách sạn, vừa thấy Robert và Thu, ông đến bắt tay chào. Robert mời Guy vào salon nói chuyện cỡ mười phút Guy chào ra về. Còn Robert và Thu đã thắm mệt. Vì ngồi trong máy bay hơn tám tiếng đồng hồ. Nhất là Thu. Nàng đợi cho Robert và Guy dứt lời để nàng được lên phòng.

Bước vô thang máy bấm nút từng thứ mười sáu, phòng số... Cậu porteur đem va-li vô phòng, nhưng cậu còn đứng đó. Robert móc trong túi ra cho cậu năm Gia-kim. Cậu cảm ơn rồi đi. Thu vào phòng. Phòng thật rộng, một giường lớn, một bàn giấy, hai chiếc ghế và trên bàn salon trưng một bình hoa Lys trắng thật to tỏa hương tràn ngập làm thơm cả phòng. Bình hoa đó, là do Guy đặt nhà bán hoa đem lại, có ghim một phong thơ nhỏ. Thu liền mở ra đọc : "Mến chúc cô Thu và Robert ngủ ngon". Thu nghe trong lòng vui vui. Nàng nhủ thầm : Ông Guy này sang ghê !

(... ...)

Qua ngày hôm sau, Robert và Thu sửa soạn đi qua Québec. Vì Robert có nhiều máy móc để chụp hình. Nên đi xe hơi tiện hơn là máy bay. Ăn cơm trưa xong, Robert lái xe tà tà đến Québec khoảng chín giờ tối. Xe vừa đến, thì Thu thấy Guy chờ sẵn ở phòng tiếp tân của khách sạn Château-Fontenac. Trên gương mặt Guy vui tươi và rất là niềm nở. Guy không bắt tay chào Thu, mà chàng choàng tay ôm hôn hai bên má Thu một cách thân thiện. Rồi Guy quay sang bắt tay Robert, và nói :

- Tôi chờ các Vous ở đây. Vì tôi đã đặt bàn sẵn nhà hàng trong khách sạn này. Chút nữa mình ăn chung luôn.

Robert và Thu lên phòng tắm rửa và thay đồ xong. Họ trở xuống và cùng Guy vào nhà hàng trong khách sạn Château-Fontenac. Bữa cơm Tây với những món, như xà-lách mè vịt, gan ngỗng chiên bơ, chim rừng nướng. Còn rượu vin thì họ lựa Château-Pétras. Bữa ăn Tây thượng thặng thật ngon xong. Guy chào Thu và Robert ra về. Robert hẹn Guy sáng hôm sau tại nơi đây để bàn tính việc làm ăn.

Robert và Thu ở trong khách sạn Château-Fontenac ba ngày. Sau đó, hai người lái xe trở lại Montréal. Sáng lại, Robert có hẹn với khách cách

Montréal vài trăm cây số. Chàng đi một mình, để Thu ở lại Montréal cho nàng đi Shopping mua sắm. Chiều chạng vạng, Thu sửa soạn để đợi Robert về cùng đi ăn cơm chung. Trong khi Thu đang ngắm gương trong nhà tắm, vì nàng mặc lại thử bộ Âu phục màu hồng quế mới vừa mua hồi trưa. Tiếng điện thoại reo vang ngoài salon, Thu nghĩ : Ha ! Chắc Robert bị kẹt xe, chàng điện thoại cho hay sẽ về trễ...

Trong lòng Thu vui vẻ nhắc điện thoại lên :

- A-Lô !

- Chào bà Thu !

Thu nghe giọng nói quen quen. Nhưng vì nàng quá ngạc nhiên nên hỏi nhanh :

- Xin lỗi, ông là ai ?

- Tôi... Tôi là Guy H. đây !

Bất chợt, Thu lặng im vài giây, nàng nghe tim mình như đứng lại, cổ họng bị nghèn nghẹn, nàng nói :

- Dạ..., thưa ông Guy. Robert chưa về tới.

- ... Tôi muốn gặp bà được không ?

- ... Vâng, tôi xuống liền.

Thu đã mặt sần bộ Âu phục mới mua, nàng lật đật mang giày vào, choàng chiếc áo măng-tô lông vision màu đen và xách bóp đi xuống. Guy vừa thấy Thu, chàng đứng lên bắt tay, miệng tươi cười, nói :

- Chào bà Thu !... Mời bà đến khách sạn Queen-Elizabeth uống nước với tôi. Được không ?

Thu hơi ngỡ ngờ. Nhưng rồi, nàng gật đầu cùng đi với Guy. Vào salon khách sạn Queen-Elizabeth, Guy đưa Thu vô tốt cái bàn nhỏ trong góc. Guy cởi áo măng-tô và đưa tay đỡ luôn chiếc áo của Thu. Cậu bồi đến lấy đem treo vào tủ vestaire, cậu trở lại hỏi :

- Dạ thưa, ông bà uống chi ?

Guy nhìn Thu, Thu nói :

- Kirsh-Royal ! Còn ông Guy dùng chi ?

- Giống như bà !

Cậu bồi đứng nghe, cậu đi lấy đem lại để trên bàn và xoay lưng bỏ đi. Guy

bưng ly Kirsh-Royal đưa tận tay Thu. Hai người đều nâng ly cùng và cùng nói :

- Chúc bà...! Chúc ông...!

Hai ly Kirsh-Royal đã cạn, Guy hỏi Thu :

- Bà dùng thêm một ly nữa nhé !

Thu cười và gật đầu. Guy gọi cậu bồi và chỉ hai cái ly. Cậu bồi hiểu ngay. Cậu đi lấy và đem lại thêm hai ly nữa. Trong lòng Guy nghĩ : Mình thử mời Thu đi ăn với mình coi được không. Vì mình biết Robert đang bị kẹt ăn khách. Chắc là Robert chưa cho Thu hay ! Guy nghĩ thế, chàng vén tay áo xem đồng hồ và bưng ly cùng với ly Thu lần nữa, chàng hỏi :

- Hơn hai mươi giờ rồi. Bà Thu đói bụng chưa ?

- Hơi hơi thôi ! Nhưng để tôi trở lại khách sạn coi Robert về chưa ?

Guy liền nói :

- Bà cứ điện thoại nơi đây được mà !

Thu nghe lời Guy, nàng đứng dậy đi gọi... Nhưng Robert có nhãn dưới reception là chàng kẹt ăn khách về trễ. Thu trở lại bàn, nàng nói với Guy :

- Robert kẹt ăn với khách. Chắc Robert về trễ.

Guy biết là Robert ăn khách đêm nay. Đáng lẽ chàng ta cũng đi ăn chung. Nhưng Guy cáo lỗi, nói với người ta, vì chàng có hẹn riêng. Bởi Guy tìm cách đi gặp Thu. Nhưng khi gặp được Thu, chàng làm bộ như không biết gì cả. Guy nhìn Thu, chàng mỉm cười sung sướng và hỏi :

- Vậy sẵn đây. Tôi mời bà vào nhà hàng bên trong ăn với tôi luôn nha ?

Thu nín thính vài giây, rồi gật đầu :

- Được !

Guy bưng ly Kirsh-Royal lên, và nói :

- Mời bà Thu cạn ly...

Guy ngoắt cậu bồi và nói :

- Cậu vô nhà hàng đặt hai chỗ dùm tôi. Và phiếu này để chung vô phiếu ăn chút nữa tôi trả luôn.

- Oui, Monsieur !

Cậu bồi quay lưng đi... Vài phút sau, cậu trở lại bàn cho Guy biết là đã đặt xong. Guy gật đầu, nói cảm ơn và quay lại nhìn Thu :

- Thôi, chúng ta vô nhà hàng đi bà !

Thu và Guy vào nhà hàng. Hai cậu bồi đến kéo ghế cho hai người ngồi ngang mặt, giao đầu với nhau. Trong lòng Guy xôn xao, Thu cũng đồng một tâm trạng. Thu biết Guy thích nàng từ lâu. Hôm nay chàng mới có dịp gặp riêng nàng. Làm tâm hồn Thu nghe lâng lâng. Còn Guy thì mơ ước được gần Thu hơn nữa... Thỉnh thoảng chàng nhìn Thu bằng ánh mắt đầy sóng tình, say đắm. Thu nhìn Guy cũng trữ tình mơ mộng. Thu nhủ thầm : Guy năm nay chắc cũng khoảng năm mươi. Người đàn ông này đa tình lãng mạn lắm. Bởi Guy khá đẹp trai, tướng tá cao ráo bảnh bao, tóc nâu có điểm nhiều sợi bạc xen kẽ, đôi mắt màu xanh đậm, lông mi dài chan chứa đầy tình cảm, miệng cười tươi với đôi hàm răng trắng và đều. Mà còn là một ông chủ lớn nữa, thì làm sao ông không bay bướm cho được ?

Guy nhìn Thu và hỏi :

- Bà Thu đang nghĩ gì, mà tôi thấy nét mặt bà như thả hồn vào mộng vậy ?

Bất chợt Thu bị Guy hỏi, làm đôi má nàng ửng hồng và nghe nong nóng cả người, nàng tươi cười trả lời :

- Dạ, đâu có nghĩ gì... Ông, ông lựa món gì chưa ?

- Còn bà, bà lựa món nào ?

- Món đầu, là một chục hào sống. Còn món kế, tôm hùm nướng...

- Tôi cũng ăn những món bà đã lựa ! Nhưng chúng ta uống rượu gì đây ?

Thu đưa mắt nhìn tình với Guy, nàng nói :

- Sẵn, hồi nãy chúng ta vừa uống Kirsh-Royal có pha Champagne. Vậy ông có bằng lòng uống Champagne luôn không ?

- Tuyệt ! Đúng điệu lắm ! Vì chúng ta ăn đồ biển mà.

Quang cảnh chung quanh nhà hàng nằm trong khách sạn Queen-Elizabeth thật lớn rộng và sang. Bên ngoài họ để dấu hiệu bằng vương-miện, chớ không để ngôi sao như những khách sạn khác. Những quan khách đến đây toàn là dân áp-phe đại chủ hoặc những người chức lớn, quyền cao giàu có. Họ ăn mặc diêm dúa và sang trọng. Cung cách lịch sự, nhã nhặn, tửu tôn như vua chúa. Các cậu bồi ăn mặc chỉnh tề đứng nghiêm trang mà đôi mắt của các cậu luôn để ý từng bàn một. Hễ nhìn thấy ly rượu của khách vừa sắp cạn là các cậu đến châm thêm lên cỡ hai phần ly. Khách vừa dụi xong điều

thuốc là có bồi đến thay gạt tàn thuốc khác liền.

Bữa ăn Tây thịnh soạn và trịnh trọng vừa xong. Đã hơn hai mươi ba giờ đêm. Chai Champagne đã cạn, Guy gọi thêm chai nữa. Thu định cản nhưng nàng nín thinh để mặc tình Guy gọi. Guy bảo cậu bồi chuyển chai Champagne qua salon. Bên salon có nhạc sĩ đang đệm dương-cầm. Thu và Guy bước qua salon. Bấy giờ Guy kéo ghế ngồi sát bên Thu. Chàng bất cần nghe tiếng nhạc. Cũng chẳng màn để ý những người chung quanh. Guy nắm bàn tay Thu một cách âu yếm và nâng lên hôn. Thu cũng để mặc chàng mà nàng nghe bàn tay Guy hơi run run. Guy rót thêm Champagne vào ly Thu. Họ đã uống hơi nhiều. Rượu đã thấm môi mềm chạy rần rần khắp thân thể của hai người. Lòng dục vọng ngập tràn và nóng bỏng thể xác cũng như tâm hồn của họ. Làm họ như đang bị lửa tình thiêu đốt và khao khát ... lên tận chín tầng mây xanh...

Guy đưa tay choàng qua vai Thu, đưa miệng kề sát bên tai nàng và nói nhỏ :

-Thu ! ... Je vous aime depuis longtemps !

Thu nghe mấy lời tỏ tình của Guy. Làm tâm hồn nàng lâng lâng bay bổng. Tim giao động, thân xác mềm nhũng buông thả người dựa vào vai Guy. Guy ôm choàng qua vai Thu siết chặt vào lòng. Giây phút khát tình... thèm ái... đang dâng cao cả hai. Guy không bỏ lỡ cơ hội, chàng thổ thề :

- Thôi, chúng mình lên phòng nghe chérie !

Thu quay sang nhìn Guy bằng đôi mắt đắm đuối, và cặp mắt của Guy đáp lại như ánh lửa... đang cháy rực... Thu không thể nào cưỡng lại lòng mình. Nàng đứng dậy riu riu đi theo Guy lên phòng... Vì Guy đã cố ý giữ phòng ở nơi khách sạn này...

Hơn hai giờ sáng. Trời bên ngoài, đêm nay không còn tuyết. Thu không muốn Guy đưa về tận khách sạn. Vì nàng sợ rui Robert thấy. Guy đưa Thu xuống đường mà thôi. Thu đi bộ một mình dưới ánh đèn khuya trên đại lộ René Levesque. Thu trở về khách sạn Sharaton. Nàng đến reception lấy chìa khóa... lên phòng. Robert vẫn chưa về. Trong lòng Thu cảm thấy mừng mừng. Nàng đi tắm và mặc chiếc áo ngủ bằng soie mỏng màu hồng phấn. Thu lên giường thò tay lấy chiếc gối ôm vào ngực và nghĩ đến Guy thật

nhiều... Nàng nhủ thầm : Nếu Robert là chồng của mình, thì kể như mình vừa đi ngoại tình về. Nhưng Robert chỉ là người tình, kiêm ông chủ của mình thôi. Còn cuộc tình giữa mình và Guy, thì như cánh tuyết rơi xuống là tan vào đất mà chẳng bao giờ để lại một dấu vết nào cả. Chuyện tình này làm sao Robert biết được... ?

Bỗng nhiên Thu ngồi nhồm dậy. Nàng tự hỏi : Sao giờ này mà Robert chưa về cả ? Thường thường qua đây, thì lúc nào đi ăn khách, Guy cũng đi chung với Robert. Bởi công việc làm ăn giữa hai người có liên hệ rất mật thiết với nhau trên xứ Canada này... Hay là... họ dàn xếp để Guy với mình... Bởi vì mình không phải là vợ của Robert. Hay là... ngược lại, họ dàn cảnh để cho Robert đi chơi với một cô hay một bà nào khác ? Nghĩ đến đây, Thu nổi lên cá tánh thường tình nhi nữ. Nàng hơi bất mãn. Rồi nàng lại nghĩ tiếp : Đàn ông họ ghê lắm ! Mà đàn bà có mấy ai chịu thua họ. Nhất là, những người đàn bà độc thân hoặc đã dang dở cuộc đời như mình. Nếu sự thật như mình nghĩ, thì chẳng ai hơn ai. Và biết đâu, đêm nay Robert cũng trùng hợp ‘tấn tuồng’ giống mình. Có thể chàng đang... với một cô hay một bà nào, ở một nơi nào đó chẳng ?... Cũng có thể... Có thể lắm ...! Thu nghĩ lung tung, nghĩ đủ điều. Để tự bào chữa cái việc mà nàng đã yếu lòng ngã vào vòng tay của Guy đêm nay. Nghĩ xong, sau đó, Thu nằm trở lại. Nhưng không làm sao nàng nhắm mắt được. Nàng vội đứng dậy đi vào nhà tắm lấy thuốc an thần... uống vào cho yên tĩnh tinh thần... Thu cố xua đuổi những ý nghĩ trên và gạt bỏ mọi sự qua một bên. Nàng ôm gối thả hồn vào giấc ngủ cô đơn trên chiếc giường rộng mênh mông mà chung quanh phòng là rèm treo, trướng phủ thật là sang cả... Ai đã đi qua đoạn đường này mới hiểu nỗi tâm trạng của Thu hiện tại. Nhưng đối với tâm hồn của Thu, thì nàng chẳng bao giờ mong muốn người đàn bà nào dẫm lên dấu chân của nàng cả. Riêng cá nhân Thu, thì nàng xem những cuộc tình đến sau, từ khi đời nàng bị một lần dang dở đều là như cánh tuyết rơi.

* * *

Một thuở

Từ Paris đến Montréal

Cánh chim lướt gió rẽ mây ngàn

*Có lần hạ cánh trời hừng sáng
Có lần đáp xuống tuyết giăng ngang.
Đêm nay lại nhớ về thuở ấy
Chạnh lòng tiếc nuối bóng chim bay
Làm sao nắm níu thời gian lại ?!
Thôi đành hẹn ở kiếp sau này.
Rồi một lần,
Từ Montréal trở về đây
Ôm bóng hình ai chút mộng xây
Đại Tây Dương, cầu chưa nối nhịp
Đành chờ có dịp gió đưa...mây...*

(Ivry-sur-Seine, đêm đông 20-01-2001)

Việt Dương Nhân

Gió Xoay Chiều

Hoa Tuyết Đêm Xuân

Xế chiều, ngày hai mươi chín Tết... Khu chợ Á-Châu trong vùng Lognes, cách Paris khoảng hai mươi lăm cây số. Ngoài trời buốt lạnh và tuyết đang rơi lã chã, làm mọi người đi ngoài đường phải mặc áo măn-tô - kẻ che dù, người đội nón, đội mũ. Trên tay ai ai cũng xách bịch, xách giỏ. Họ đi chợ cho ba ngày Tết. Mỗi người trên tay có cầm mấy nhánh mai Tây nửa búp, nửa nở, màu vàng tươi và bó bông huệ trắng tinh...

Trong đám người đi chợ. Có Lung và Lắm, hai cậu cỡ ngoài ba mươi tuổi, sống độc thân cùng ở chung nhà. Cả hai qua Tây được hơn mười năm nay. Vừa ra khỏi chợ định đi lấy xe về, thì Lung bỗng vỗ vai Lắm la lên :

- Ê ! Chị Hai tao kìa !

Lắm ngớ ngẩn :

- Chị Hai của mầy !

- Ủ !

- Trời đất ! Hồi nào tới giờ, tao có nghe mầy nói chị nào đâu ?

- Không phải ! Chị bà con xa... tám cây số ngàn !

Lắm cười ngất, và nói :

- Sao mầy không cho tao biết là mầy có bà con ở bên Tây ?

- Tại tao tưởng không bao giờ gặp lại. Mà bữa nay chỉ hiện hình lên đằng kia kìa !

- Ủ ! Thì mầy gọi chỉ đi !

Lung liền gọi lớn :

- Chị Hai Nhiều ! Chị Nhiều !

Nhiều ngẩng đầu xoay lại nhìn nhìn, nàng thấy Lung bèn mừng vui mà kêu hỏi lớn :

- Lung ! Trời đất ơi ! Em ở đâu vậy ?

Nhiều xách khệ nệ ráng đi nhanh tới và nói tiếp :

- Chị có nghe em qua Tây. Chị định đăng báo tìm em đó. Nay không ngờ chị gặp cậu mầy ở đây !

- Khỏi đăng báo cũng gặp hà !

- Thiệt là trái đất tròn !

- Chị khỏi phải nói ! Đây là Lắm, bạn thân của em, nó làm việc và ở chung nhà với em.

Nhiều nhìn nhìn Lắm, rồi nói :

- ... Chào cậu !

- Chào chị !

Lắm thấy Nhiều tay xách túi lum. Cậu ta nhếch miệng cười, bộ điệu ga-lăn, liền nói :

- Chị đưa túi này xách phụ cho.

Nhiều đưa cho Lắm mấy cái xách, nàng cười nói :

- Đi chợ Tết mua túi lum, nên hơi oải tay rồi !

Lung và Lắm chia nhau mấy cái xách với Nhiều. Lung hỏi :

- Chị ở đâu vậy ?

- Ở trong Paris !

Lắm vọt miệng :

- Ở Paris, mà làm gì đi chợ nơi đây ?

Nhiều vui vẻ nói :

- Đi tập tuồng cải-lương trong nhà của nữ nghệ sĩ Kiều Lệ, rồi sẵn đi chợ luôn.

Lung cười khoái chí :

- Ủa, chị làm đào cải-lương hồi nào vậy ?

- Ồi, hổng có ai đóng mấy cái vai phụ, vai hề, rồi họ kêu chị đóng cho vui thôi !

Lắm cũng ngạc nhiên hỏi :

- Trời đất ! Chị mầy là đào-hát hả ? Mà tên gì tao không biết ?

Lung trợn mắt ngó Lắm :

- Mầy có đi coi hát cải-lương lần nào ở Paris chưa, mà mầy hỏi ?

Lung quay lại hỏi Nhiều :

- À, tên nghệ sĩ chị lấy tên gì ?

- Liên Hương !

- Cha chả nghe được quá ta !

Lắm hỏi :

- Hát tuồng gì, mà hát ở đâu ?

Lung cắt ngang :

- Mày hỏi cũng vô ích !

- Ờ ! hén !

Nhiều thấy Lắm không phải là loại khán giả xem cải-lương nên nàng nói đỡ cho Lắm :

- Ở Paris chỉ có mấy bà già xem cải-lương thôi, chớ trẻ cỡ cậu này chắc là suốt một kiếp cũng không biết cải-lương là gì !

Lung bất mãn xoay qua hỏi Lắm :

- Mày qua Tây, mày thích học văn-chương Pháp, mày không rành về văn-hóa nghệ-thuật cải-lương nước mình à ?

Lắm nín vài giây... rồi nói :

- Một tuần tao học có bốn giờ ở Sorbonne, còn lại thì tao chỉ lo vô dầu xe hơi cho mày thôi !

- Ừ hén ! Mày chỉ học văn-chương chữ Pháp. Nhưng tại vì sao trong đó mày không học được văn-chương của Việt Nam mình ?

- Chữ Pháp tao còn đỡ. Hồng lẽ tao xin học văn chương Việt Nam trong đó sao ? Hồi còn ở bên nhà thì tao có học, mà học văn-chương lúc ấy là do Nhà Nước Việt Nam đề xướng ra, thì ... thì... Ồi thôi, mình lo chuyện hiện tại và tương lai đi. Đừng nhớ những gì đã qua...

Nãy giờ Nhiều nghe Lung trách móc Lắm, nên Nhiều làm thinh. Bây giờ cô mới lên tiếng :

- Nè Lung ! Lung gặp chị, em chẳng hỏi chị thêm gì, mà em nổi cơn trách cậu... Lắm quá vậy ?

Lung mới sức nhớ :

- Xin lỗi chị ! Cái thằng này, nó nói, nó là dân có trình độ tú-tài đôi ở Sài-gòn, mà nó không biết gì là cải-lương !

- Em tưởng ai cũng biết coi cải-lương hả ?

- Bắt buộc phải hiểu biết chớ !

Nhiều nhăn mặt và tiếp :

- Cải-lương là hạng bình-dân mới thích coi !

Lung bèn nói qua chuyện khác :

- Chị ở xóm nào ?

Lắm nãy giờ nín thinh nghe Lung chê mình, cậu liền mở miệng :

- Chị Nhiều, chỉ nói : chỉ ở Paris !

Lung đập vai Lắm :

- Tại tao nổi sùng mày không biết cái-lương, rồi tao nói một hơi.

Nhiều hớn hờ nói :

- Chị ở miệt quận mười ba Paris !

Lung nhìn Nhiều :

- Rồi chị đi bằng gì vô đây ?

- Thì bằng R.E.R. !

- Bộ chị không có xe hơi hả ?

- Không !

Lắm vọt miệng :

- Bộ mày tưởng ai cũng có xe hơi sao ?

Lung gật đầu, rồi cậu hỏi Nhiều :

- Chị đi chợ xong hết chưa ?

- Bấy nhiêu chị cũng xách nặng quá rồi !

Lắm bảo với Lung :

- Mày sẵn có xe thì đưa chị Nhiều về nhà chị luôn. Mà hỏi chị có muốn mua gì thêm không ?

Nhiều nhìn Lắm :

- Cám ơn cậu, tôi mua bấy nhiêu cũng đủ quá trời rồi !

Sau đó Lung và Lắm xách mấy xách đồ của Nhiều ra tuốt ngoài xe. Nhiều đi tay không. Nàng hỏi hai cậu :

- Nè, mà các cậu về đâu ?

Lung và Lắm đồng nói :

- Ở vùng này !

- Trời đất ! Sao mà đòi đưa chị về ?

Lung nói :

- Đưa chị về, vì em muốn biết nhà chị luôn, có được không chị ?

Nhiều lưỡng lự, rồi nói :

- Không được !

Lắm chen đến trước mặt Nhiều và hỏi :

- Tại sao không được vậy chị... Nhiều ?

Nhiều trả lời một cách tinh bơ :

- Ủa ! Tại tôi không thích ai biết nhà tôi hết !

Lắm nhìn Lung :

- Thôi mình cứ đưa chị Nhiều về đi. Tùy mày đó Lung, chứ tao không hiểu !

- Thì chị Nhiều không thích cho ai biết nhà, thì không thích, chứ ai nào hiểu được. Làm gì mày trịch thượng với tao vậy Lắm ?

- Nghệ-sĩ khó quá há ?

Nhiều nghe Lắm nói thế, nàng ngó Lắm :

- Nghệ-sĩ, bộ ai đến nhà cũng được sao ?

Lung nghe hơi hơi kỳ rồi, cậu bèn đáp nhanh :

- Lắm ! Sao mày tò mò quá vậy ? Chị tao đó nghe vậy !

Rồi Lung quay sang Nhiều mà hỏi :

- Bây giờ tụi này muốn đưa chị về tới nhà được hôn ?

Nhiều vui vẻ đáp :

- Được chứ, nhưng không có vô nhà chị à !

Lung cười vui vẻ :

- Đưa chị về tới nhà chị, rồi chị muốn cho tụi này vô nhà hay không là quyền của chị !

- Ủa ! Vậy thì được !

Lung và Lắm cùng Nhiều ra xe của Lung. Chiếc xe hiệu Peugeot 206 màu xám bạc. Nhiều ngồi đằng sau, mà nàng nghĩ : Lung ở Sài-gòn cũng là dân cậu chứ. Sao qua bên Tây không chịu xin học gì trở lại, mà hình như ngày nay nó làm thợ sửa xe hơi. Nghĩ cũng giỏi thật ! Còn cậu Lắm nói là đang học ở Sorbonne, chỉ đi làm thêm ! Mình thấy cậu Lắm muốn tiến thân hơn đó ! Mình vô tình gặp lại cậu Lung, nên chưa hỏi gì nhiều, mà hai cậu cứ cãi qua cãi lại vấn đề cái-lương của mình. Thiệt mình bức hết sức chẳng phân trần được gì ! Ối thôi, hơi sức nào mà mình bận tâm.

Lung lái xe mà im ru, vì đường đầy tuyết. Cậu cho chiếc xe quẹo qua quẹo lại rồi ra xa lộ A4 trực chỉ hướng Paris. Còn Lắm cũng ngồi yên mà trong

đầu nghĩ : Bà chị Cải-Lương này coi còn trẻ, mà sao thằng Lung nó gọi chị ngọt sớt kìa ? Tuổi chị này chắc cỡ mình là cùng. Nhưng bạn mình gọi chị thì mình cũng gọi theo, chớ mình muốn gọi bằng cô... em rồi !

*

Tới Porte d'Ivry, Lung hỏi Nhiều :

- Nè, chị Nhiều, đi ngõ nào đây ?
- Queo tay mặt, vào khu mười ba !
- Đường nào ?
- Đường Tolbiac, rồi thẳng tuốt lên phía quận mười bốn !
- Hả ! Chị ở quận mười bốn sao ?
- Chưa tới !

Lung chạy tuốt lên gần nhà thương Sainte-Anne chuyên môn trị bệnh tâm thần. Nhiều bảo Lung ngừng lại. Lung dừng xe. Lắm xuống xe mở cửa và xách mấy xách đồ đi chợ hồi nãy đưa cho Nhiều.

Lung hỏi :

- Nhà chị ở đâu ?
- Ở trong Cư-Xá... kia kìa !
- À ! Số 17... nhớ rồi ! Xin chị cho số điện thoại ?

Nhiều bỏ mấy xách đồ xuống, lấy viết và một miếng giấy nhỏ viết đưa cho Lung. Nàng nói cảm ơn, rồi xách đồ đi vô tuốt bên trong Cư-Xá...

Còn lại Lung và Lắm. Lắm hỏi :

- Ê Lung, mình vòng lại quận mười ba ăn cái gì rồi về trong Lognes chớ. Tao thấy đói bụng rồi !

Lung trả lời :

- Đi ! Đi đến Au-Vieux-Sàigòn ăn canh chua cá bông lau và cá kho tộ hoặc tôm rim. Tao nghe đồn là nhà hàng ấy có bà bếp tên Bà Lư nấu mấy món đó xuất sắc lắm !
- Ừa, đi thì đi ! Rất tiếc hồi nãy sao mà không mời chị Nhiều cùng ghé đó ăn rồi đưa chỉ về sau !
- Ừ hén ! Tao cũng quên lửng !

Lắm liền bảo với Lung :

- Mà gọi phone liền coi !

Lung liền móc điện thoại cầm tay ra gọi :

Chuông reo ba tiếng... Máy nhắn tự động trả lời...

Lung lắc đầu. Lắm liền hỏi Lung :

- Cái gì mới về mà chị Nhiều đi đâu rồi ? Hay là chỉ không thèm bắt điện thoại !

Lung trả lời :

- Biết đâu chỉ về đến nhà, chỉ có chầu đi ăn chỗ nào đó !

Lung và Lắm nói qua nói lại, hai cậu đã tới nhà hàng Au-Vieux-Sàigòn. Không có chỗ đậu xe. Lung chạy vài vòng tìm chỗ đậu xong. Hai cậu vào nhà hàng ngồi bàn, và xem tờ thực đơn, hai cậu liền gọi mấy món mà hồi nãy nói trong xe. Và gọi hai chai bia Tàu.

Lắm cứ nhắc hoài về cô Nhiều, làm Lung cũng hơi bực. Lung nói cộc :

- Mầy cứ nói hoài. Hồi nãy sao mầy không dám mở miệng mời chị Nhiều, mà bây giờ mầy cứ cắn nhẩn tao !

Lắm thấy bạn hơi gấu, cậu liền cười cười và nói nhẹ giọng :

- Ủ, thiệt tao cũng chẳng biết tại sao nữa. Tự nhiên sao tao thấy thích thích chị ấy !

- Ủa ! Theo tao thấy mầy không ưa đào cải-lương mà !

- Mầy kỳ quá ! Tao không biết cải-lương. Chớ tao đâu có nói là tao không thích bao giờ đâu ! Cái thằng quý này !

Lắm và Lung, hai cậu nói chuyện qua lại. Tình, cậu bồi bàn bưng đồ ăn ra dọn trên bàn.

Vài phút sau, Nhiều mở cửa bước vào. Làm Lung và Lắm chưng hửng. Bây giờ Lắm lính quýnh... Cậu đứng lên và gọi Nhiều :

- Chị Nhiều ! Chị... Liên Hương !

Nhiều ngó qua, miệng tươi cười như hoa nở. Rồi cô nói :

- Có duyên thật ! Lắm quần cũng gặp hà !

Lung vẫn ngồi mà nói với :

- Chị ăn cơm luôn với tụi này cho vui !

- Hai người không có hẹn ai chớ ?

Lắm cười hơi giễu trả lời :

- Hẹn với chị đó !

- Xạo hoài !

Lung mở lời :

- Nếu chị không hẹn ai thì ăn cơm chung với tụi em ! Chớ tụi này có hai đứa thôi !

Nhiều hơi ngưỡng ngưỡng, rồi cũng đến bàn. Tình, cậu chạy bàn vừa thấy có thêm người, cậu liền đem thêm chén đĩa đến bàn. Lắm xúc cơm cho Nhiều, và hỏi Nhiều uống nước gì. Nhiều cũng gọi chai bia. Ba người ăn cơm và chuyện trò vui vẻ rất tự nhiên.

Bữa cơm thuần túy Việt Nam, ba người vừa ăn xong. Lung gọi tính tiền. Tình đem phiếu ra. Nhiều lén nhìn coi bao nhiêu, cô liền tính nhầm trong đầu, rồi mở bóp lấy một trăm quan đưa cho Lung. Lung đẩy tay Nhiều ra và cậu nói :

- Chị này kỳ quá, cho em mời chị bữa nay coi !

- Hồng được !

- Chị này thiệt !

- Không có thiệt giả gì hết ! Không cho chị chia, thì ngàn đời chị sẽ không đi ăn chung đâu à !

Lắm vọt miệng nói với Lung :

- Chị Nhiều thật là thẳng tắn !

Nhiều vọt miệng :

- Đúng ra chị phải mời hai cậu đó. Nhưng ở xứ này mà. Ai cũng phải đi làm kiếm cơm. Chơi với nhau thì phải hiểu mấy cái vụ này. Chớ có ai giàu đâu mà bày đặt ...

Lung tươi cười :

- Chị như đàn ông, con trai vậy ! À nè ! Tối mai chị ăn giao thừa với ai ?

Nhiều cười, và lấy tay chỉ vô ngực :

- Ăn giao thừa với... tui chớ ai !

Lung nói :

- Chị có một mình, vậy tối mai em ra rước chị vô nhà tụi em ăn giao thừa. Vì tối mai tụi em có mời hai ba cặp bạn, tuổi cỡ mình đó ! Chị chịu không ? Lắm rút cây viết máy rất đẹp, lấy miếng giấy viết địa chỉ và số điện thoại đưa cho Nhiều liền. Và cậu nói :

- Sáng mai cỡ mười giờ chị gọi cho tụi em nha !

Nhiều lấy miếng giấy đọc và mỉm cười gật gật đầu, cô nói :

- Được rồi ! Tối mai sẽ được vô miệt trong Lognes ăn Tết ! Nè, chị đi R.E.R. chừng tới trạm thì chị gọi mà ra rước chị. Chớ ra Paris rước mất công lắm !

Lung vui nhộn, và Lắm cũng tươi cười, cậu nói :

- Vậy lát nữa về kêu lại nhà bác Lý, đặt thêm vịt tiềm.

Nhiều hỏi nhanh :

- Bác Lý nào. Chắc là bà nấu ăn cho đám cải-lương rồi ?

- Bác này hay nấu nướng cho mấy đàn ông độc thân như tụi này. Mà ai đặt gì bác cũng nấu. Bà nấu ăn hết xây ! Trong dịp Tết bác còn gói bánh tét, bánh ích nữa đó chị à !

- Làm mấy thứ đó coi vậy cũng sống được lắm !

Lung hỏi Nhiều :

- À ! Còn chị làm gì ? Nói chuyện lung tung mà quên hỏi.

- Chị làm thủ ngân viên cho chợ Prisunic gần nhà.

- Ủa, chớ hát cải-lương không đủ sống sao chị ?

- Trời đất ơi ! Cả năm mới hát một tuồng, chia được vài ba trăm quan cho có lệ. Chớ tiền bạc gì đâu ! Thôi về các cậu ơi !

Nhiều đứng lên lấy áo măn-tô mặc vào và nói :

- Thôi chị đi về nha !

Lung và Lắm cũng đứng lên nói :

- Tụi này đưa chị chớ !

- Ủa được !

Cả ba cùng ra khỏi nhà hàng.

Lung bảo :

- Xe đậu bên đường nhỏ, chị đứng đây để em đi lấy xe.

- Thì đi luôn cho rồi, còn bà đặt ga-lăng nữa !

Lung và Lắm đưa Nhiều trở về nhà, và hẹn tối mai đến nhà Lắm và Lung ăn giao thừa.

Qua ngày hôm sau là ba mươi Tết. Nhiều thức dậy tắm rửa, sửa soạn xong.

Nàng đốt nhang trên bàn Phật, rồi ăn cơm với thịt kho tiêu đậm thêm dưa

cải chua.

Khoảng một giờ trưa, Nhiều mở truyền hình nghe tin tức, đài khí tượng cho biết, tối nay sẽ có bão tuyết. Họ nhắc đi nhắc lại cho những ai lái xe phải thận trọng. Nhiều nghe tức như thế, nàng tự hỏi : Chết rồi, làm sao mình đi vô trong Lognes được đây. Vậy mình phải đi sớm. Mà hông biết các cậu ấy có nhà không. Thôi để mình gọi điện thoại coi ? Nhiều thò tay lấy điện thoại gọi :

...

- A-lô ! Tôi nghe !

- A-lô ! Chị Nhiều. Lung hả ?

- Không phải. Lắm đây. Thăng Lung, nó đi mua rượu rồi. Chuyện gì mà... chị gọi giờ này ?

- Trên đài truyền hình nói tối nay có bão tuyết. Nên chị gọi coi hai cậu có nhà không, để chị vô sớm. À, mà cái này nữa.

- Cái gì vậy chị ?

- Có chỗ cho chị ngủ lại không ? Chớ khuya quá làm sao chị về được ?

- Chị khỏi lo chuyện đó, em nhường phòng cho chị ngủ.

- Nhường cái gì. Nếu chị ở lại thì ngủ salon cũng xong hà !

Lắm nghe trong lòng hơi gợn một cái gì là lạ. Rồi cậu hỏi :

- Chị mấy tuổi vậy chị Nhiều ?

- Trời đất, sao mà hỏi tuổi tui ?

- Thì em muốn biết, tại em thấy chị chắc cỡ em là cùng !

- Vậy chớ em bao nhiêu tuổi rồi ?

- Ba mươi lăm ! Còn chị ?

Nhiều tức cười trong bụng :

- Cha chả, già vậy à ! Thôi ... đành làm em gái rồi ! Vì ... chị có ba mươi bốn hà !

Lắm khoái chí nói :

- Linh tánh không sai mà !

- Hả, Lắm nói cái gì ?

- Ngày hôm qua gặp chị, Lắm nghi là chị nhỏ hơn... Bữa nay thì quả thật rồi. Thôi sửa cách xưng hô nghe...

- Được. Nhưng... để qua giao thừa nha !

Lắm muốn hỏi nhiều thứ khác nữa. Nhưng miệng chàng như bị kẹt.

Hai người vừa dứt đối đáp qua điện thoại, thì Lung mở cửa vô nhà, Lắm nói với Nhiều:

- Thằng Lung về kìa.

Nhiều nói :

- Thôi nha ! Hẹn chút nữa hén !

Nhiều cúp điện thoại. Lung hỏi :

- Ai gọi điện thoại vậy ?

- Người đẹp Nhiều !

- Chỉ gọi nói gì, bộ kẹt không vô đây tối nay hả ?

- Đâu có ! Nàng sẽ lấy R.E.R. vô đây sớm, vì nghe thời tiết nói tối nay có bão tuyết ! Nên nàng cho hay.

- Sao mày không đi rước chỉ ? Ráng ga-lăn đi mày !

Lắm nghe Lung nói thế, cậu thấy thích thích trong lòng, liền nói :

- Ê mày, mày đưa tao số điện thoại của nàng để tao gọi coi, mau mau !

- Thằng quý, mày làm gì dữ vậy ?

- Đưa đây tao gọi liền, chớ để nàng đi sao !

Lắm liền quay điện thoại lại nhà Nhiều. Chuông reo sáu bảy tiếng, Nhiều mới nhắc lên :

- A-lô tôi nghe !

- Lắm đây, ra Paris rước... cho. Đừng có đi R.E.R vì ngoài trời lạnh lắm.

Nhiều nghe Lắm nói thế, nên trong lòng cũng thích thích, nàng nói :

- Vậy thì sung sướng biết chừng nào. Chỉ sợ mất công thôi ! Rồi cỡ nửa tiếng đồng hồ tui xuống đường đợi hén !

- Xuống đường chi cho lạnh. Để chừng nào tới nơi thì... lên nhà...

Nhiều nghĩ : À ha ! Cái anh Lắm này cố ý muốn biết nhà mình, nên mới làm bộ nói như vậy.

Nhiều cười và nói :

- Được ... tới đi rồi sẽ hay !

- O.K. chút nữa hén !

*

Nhiều đi vô nhà tắm, chải mái tóc chấm vai đen huyền, và trang điểm chút son phấn nhạt. Xong rồi, nàng soi gương ngắm lại, thấy vui vui. Rồi nàng đi ra mở tủ, lấy chiếc áo dài gấm Thượng-Hải màu xanh ve chai, nổi những cành trúc màu bạc bạc. Cô mặc quần trắng, mang giày boots cao gót, và lấy một bộ đồ ngủ bằng nỉ màu tím thang. Nàng nghe trong lòng phơ phới lên. Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau. Nhiều xuống đường đứng đợi Lắm. Chỉ vài phút sau Lắm dừng xe, cậu nhếch miệng cười và vói tay mở cửa cho Nhiều lên xe. Lên xe xong, cả hai không ai nói đến ai. Có lẽ trong lòng hai người cùng một ý nghĩ, và cùng một tình cảm đang giao động như nhau ? Lắm về đến nhà, cậu nhấn kèn xe, Lung nghe tiếng kèn, cậu ra mở cửa và rất là vui vẻ.

Nhiều bước vô nhà của Lung và Lắm. Nàng lấy làm ngạc nhiên. Một căn nhà vi-la khá lớn, có sân vườn cũng khá rộng, hoa cỏ thì úa tàn hết rồi, chỉ có mấy cây tùng là lá còn xanh xanh. Trong nhà có chừng mấy bình bông, và một bình cao lớn chừng toàn là mai Tây, có treo lủng lẳng mấy bao lì-xì. Trên bàn ở góc có một đĩa bánh chưng, bánh ít, một đòn bánh tét, một hộp lớn đủ thứ mứt, như gừng, bí, dứa, sen, măng cầu, me... Trên tường ngay phòng khách và phòng ăn, có treo hai bộ tranh sơn mài Mai-Lan-Cúc-Trúc và Ngư-Tiêu-Nông-Mục. Trông vừa đẹp, vừa thuần túy trong nhà của người Việt Nam.

Tuy Lung và Lắm còn trẻ, nhưng đầu óc hai cậu vẫn còn giữ gìn phong tục Việt Nam. Mà Nhiều cũng thế. Nếu không biết hai cậu sống độc thân, thì người ta sẽ nghĩ là trong nhà của hai cậu, chính do bàn tay đàn bà sắp xếp. Nhưng không phải vậy. Hai cậu là chủ một ga-rai salon chuyên sửa chữa và mua bán xe hơi đủ loại. Nhờ vậy mà cuộc sống của hai cậu được thong thả. Vì mới tạo lên sự nghiệp, nên hai cậu chưa vội tìm ý trung nhân. Nhưng từ hai hôm nay Lắm mới gặp Nhiều thì cậu như bị con ma tình lên chui vào trái tim cậu. Mà Nhiều cũng thấy lòng gợn gợn lên cơn sóng tình...

Ngoài trời tuyết đang rơi nhẹ nhẹ. Mới hơn sáu giờ chiều mà trời đã tối thui từ lâu rồi. Vì là mùa đông nơi đây nên mặt trời đi ngủ sớm.

Nhiều đang phụ đặt bàn, thì bác Lý cùng cô cháu bưng đồ ăn lại. bác Lý vừa thấy Nhiều, bác tươi cười :

- Ủa ! Cô Liên Hương lại đây nữa hả ?

- Dạ, thưa bác Lý !

- Chèn ơi ! Sao mà bữa nay cô đẹp hơn mọi bữa quá vậy nè ?

Nhiều cười và lễ phép nói :

- Dạ, cảm ơn bác khen ! Tết nhứt con phải diện chút chút mà bác ! Con gặp bác mấy lần ở nhà chị Kiều Lệ, tại con đi tập tuồng nên ít khi sửa soạn và ăn mặc lè phè. Còn khi đóng tuồng thì con hay đóng mấy vai bà già.

Bác Lý cười vui vẻ quay sang bảo cháu bác đem đồ xuống bếp xấp ra. Từ trên lầu Lung đi xuống trong tay cậu cầm một cái bao lì-xì, cậu đến gần bác Lý :

- Dạ, thưa bác cầm cái này !

Bác Lý miệng cười, nét mặt vui tươi, bà nói :

- Cậu đưa vừa phải thôi nghe ! Để tui coi, vì lúc nào cậu cũng cho tui hậu quá đi !

Lung nói :

- Lâu lâu con mới nhờ bác mà !

- Thôi, tui về nghe cậu.

Bà Lý quay qua Nhiều, bà nói tiếp :

- Tui về nghe cô Liên Hương. Bữa nào cô hát tui sẽ đi coi. Tui xin chúc tất cả ăn giao thừa và một năm mới nhiều vui vẻ nha !

Từ hồi Lắm đi rước Nhiều về thì cậu đi tắm sửa soạn để tiếp khách. Lắm và Lung, cậu nào cũng diện, mặc cô-m-lê, thắt cà-vạt, trong “kềng” lằm.

Cờ tám giờ tối có ba chiếc xe hơi tới trước cửa nhà của Lung và Lắm. Có ba cặp trai, gái, tuổi cỡ ngoài ba mươi, họ nhận chuông, Lung ra mở cửa và mời tất cả vô nhà. Lắm, Lung và Nhiều lằng-xăng tiếp khách, chào hỏi giới thiệu với nhau... Lắm lo rót rượu, rót nước uống khai vị. Khoảng nửa tiếng sau đó tất cả cùng ngồi vào bàn ăn. Nhiều phụ với Lắm giống như bà chủ nhà lo bếp núc. Nàng bưng đồ ăn lên để đầy bàn, nào là gỏi tôm thịt, chả giò, rau sống, xà-lách và tô vịt tiềm khói nghi ngút bay mùi thơm phức, làm ai nấy cũng phát đói bụng.

Họ ăn uống vui cười đến mười hai giờ khuya. Lung đứng dậy đi ra sau bếp, mở tủ lạnh lấy hai chai Champagne đem lên khui và rót cho mỗi người một

ly. Tất cả đều nâng ly chúc Tết với nhau.

Đến hơn một giờ đêm, thì ba cặp bạn ra về. Còn lại Nhiều, Lung và Lắm. Cả ba đều lo dọn dẹp, bưng đồ ăn còn dư để trong tủ lạnh. Xong xuôi, Lắm ngồi salon, miệng thì cứ mỉm mỉm cười nhìn Nhiều.

Lung thấy vậy bèn hỏi Lắm :

- Ê, Lắm ! Bữa nay tao thấy mày khác hơn mọi hôm đó nha ! Bộ mày có gì vui phải không ?

Lắm đưa hai bàn tay lên đầu vuốt vuốt tóc, miệng cười cười và nói với Lung :

- Vui chớ ! Vui quá xá quà xa.

- Vui gì, nói cho tao nghe ba ngày Tết coi !

- Vì tao... tao có em gái kể từ hôm nay.

- Hà, mày nói gì ? Em gái nào đâu ?

Nhiều liền nói :

- Chị đây, chị chịu làm em gái của... anh Lắm rồi !

- Vậy à ! Vậy thì vui quá xá ! Nhưng... có gì lạ đâu ! Nếu có lạ là lạ chuyện... khác kìa !

Nhiều nhìn Lắm cử chỉ hơi e thẹn và đôi má ửng hồng...

Ngoài trời thật lạnh, tuyết đang rơi mạnh. Nhìn qua cửa sổ thấy trên các cành cây, tuyết vương đọng lại làm thành những chùm hoa tuyết trắng xóa giữa đêm xuân.

(Ivry-sur-Seine, Bạch-Am đêm thu 12-10-2000)

Việt Dương Nhân

Gió Xoay Chiều

Giọt Nắng Xuân

Căn nhà cũ kỹ nằm mút con đường nhỏ có hai cửa sổ bị bể kiếng được dán lấp lại bằng mấy tờ nhựt trình, vách tường ẩm ướt hần hắt mùi mốc meo. Nghe đâu người ta nói xóm này là : Xóm Nghèo. Con đường nhỏ kia, cách công trường Léon-Gambetta một trạm xe buýt. Nơi đây là quận Ivry-sur-Seine phía Nam ngoại ô Paris thuộc tỉnh Créteil nước Pháp.

Làm sao ở bên quê nhà, dân mình tưởng tượng được nơi đất Pháp lại có cảnh nghèo như thế ? Quê hương của chúng ta thường do từ miệng chúng ta nói ra là : “Quê Nghèo”. Mặc dù nghèo, nhưng chúng ta vẫn nghĩ nhớ và mãi mãi thương yêu. Thật ra, xứ nào cũng có kẻ nghèo người giàu không nhiều thì cũng ít mà thôi !

*

Thời tiết Âu-Châu vừa bước sang mùa đông mà đã nghe buốt lạnh rồi. Trưa nay, bà An mặc chiếc áo măn-tô cũ xì màu nâu đậm, chân mang đôi giày boots, tay xách cái bịch ny-lon bỏ vài ba thứ giấy tờ trong đó, nét mặt bà hiện lên niềm hy vọng. Vì bà đi thử việc làm trong một hãng chuyên môn ráp dây cáp điện thoại di-Động. Hãng ấy, nằm trong một con đường nhỏ. Bà An đến nơi bước vào văn phòng tiếp tân, bà hỏi thăm và đưa tờ giấy do sở thất nghiệp giới thiệu. Một bà Đầm nước da trắng trẻo, cao vừa vừa, hơi có da có thịt, tuổi xồn xồn, bà đứng lên, miệng tươi cười chào xả giao, rồi bà dẫn bà An qua một cái phòng rộng mênh mông. Ở nơi đó đã có cả chục người đàn ông và đàn bà đang lom khom thử việc. Bà Đầm chỉ cái bàn cho bà An ngồi, rồi bà đi lấy một mớ dây điện nhỏ li chi nhiều màu và những cục vuông vuông cỡ bằng ngón tay cái có nhiều lỗ nhỏ xíu đem lại. Bà Đầm đứng kê bên và chỉ sơ cho bà An cách xỏ và ráp vô. Bà An thấy dễ dàng quá, trong lòng bà nghe vui vui, vì công việc này nhẹ nhàng, làm bà rất thích, nên đâm chiêu ráng gắn vào cho nhanh cho gọn, trong đầu bà hy vọng người ta sẽ nhận bà làm việc nơi đây. Nửa tiếng đồng sau, bà Đầm đến bên bà An, và nói : - Được rồi ! Mời bà qua văn phòng.

Bà An đứng dậy đi theo bà Đầm, mà nghĩ chắc là bà được người ta nhận

việc. Qua đến văn phòng, bà Đầm nói : - Công việc này không hợp với bà. Đây, tôi ký tên đóng dấu để bà đưa cho sở thất nghiệp biết là bà có đến đây thử việc.

Bà An đưa tay lấy tờ giấy và nói cảm ơn mà gương mặt bà buồn hiu. Bà bắt tay chào bà Đầm kia rồi thất thiếu đi ra. Khi ra khỏi văn phòng hăng ấy, bà An đứng trước cái nhà cũ hư kia, lòng tự nhủ : Thời tiết mùa đông lạnh cóng như thế này mà người ta ở trong đó, chắc sẽ chịu lạnh lẽo lắm. Thật tội nghiệp ! Giây phút chạnh lòng, bà An tự an ủi : Mình coi vậy mà vẫn có phước hơn những người ở trong căn nhà này. Mặc dù nhà mình cũng nằm trong một xóm nghèo phía bên kia, nhưng có đầy đủ tiện nghi và ấm áp... Nghĩ băng quơ rồi bà lơn tơn đi ra ngoài đường lớn, đến trạm ô-tô-buýt, bà không chờ xe mà cứ thả bộ đi từ từ trở lại công trường Léon-Gambetta. Vừa đi bà vừa nhìn chung quanh khu đó. Bà nhủ thầm : Thật đúng là Xóm Nghèo. Ý cha ! Nhà cửa lấp thấp lụp xụp, đường xá chẳng được bằng phẳng, những cửa hàng vắng khách trông buồn hiu, còn người bộ hành trên gương mặt chẳng có nét gì vui cả. Mình đang buồn, mà nhìn thấy cảnh ở đây còn buồn hơn ! Bà An bùi ngùi xót xa. Vì bà cư ngụ tại quận này gần mười sáu năm rồi. Mà lần đầu tiên bà mới đặt chân đến khu này đây.

Sau khi thử việc, bà An không được người ta nhận làm, lòng buồn lắm. Nhưng suy nghĩ lại thì tại bà sắp tới sáu mươi tuổi, mắt yếu, tay chân chậm chạp làm sao ai nhận bà làm việc được đây ? Bà trở về nhà thay quần áo xong, leo lên giường nằm gác tay lên trán suy nghĩ bao chuyện đời đã xảy ra với bà những năm tháng chìm chìm, nổi nổi. Bà cam đành chấp nhận cuộc sống đạm bạc cho qua ngày, đoạn tháng...

Một năm sau, cũng vào mùa đông Âu Châu, trong dịp sắp Tết Việt Nam. Bà An nhận được cú điện thoại từ bên Houston gọi qua thăm hỏi bà. Đó là cậu Ân, người con trai của dì Ba, dì Ba là người bếp cũ thuở xa xưa ở Sài-gòn. Nghe qua những lời đầy tình người của cậu Ân, bà An rất cảm động. Sau khi đàm chuyện với cậu Ân, bà An ngồi xếp bằng nhìn qua cửa sổ, cố định thần mà trong cõi lòng bà lại hiện lên những cảnh nổi chìm gần suốt cuộc đời mà bà đã trải qua, làm giao động tâm hồn bà...

* * *

Hồi tưởng lại...

... Xế chiều, của ngày cuối năm, vào đầu thập niên 1970. Chiếc xe du lịch màu trắng hiệu Toyota-Corina do chú tài xế tên Tuấn lái. Trong xe chở một thiếu phụ trẻ khoảng chừng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi. Nàng mặc bộ Âu phục màu xám lợt sọc đen nhuyền, mái tóc dài, gương mặt xinh xắn, miệng cười rất có duyên, đôi mắt mơ màng đượm nét ưu tư.

Chú tài xế queo vào cổng Cư-Xá... xây cất theo lối Tây phương, có chín căn tất cả, căn nào căn nấy rộng hơn một trăm thước vuông, gần Nhà-Rồng trên đường Trịnh-Minh-Thế (Khánh Hội). Chú Hai gác-gian nghe tiếng kèn xe, chú ra mở cửa. Chú Tuấn cho chiếc xe chạy tuốt vô sân dừng lại. Người đàn bà trẻ ấy, là Nguyễn Thị Thanh An, vợ của một người Pháp tên Jean-Charles làm giám đốc cho một hãng tàu chuyên chở hàng hóa xuất nhập cảng Việt-Pháp.

Thanh An mở cửa xe bước xuống, có tiếng reo vui của hai đứa nhỏ, vì nghe mẹ về nên xuống sân nhà đợi từ hồi trưa đến giờ. Vừa thấy mẹ là tụi nó mừng hóm và la lên :

- Má ! Má về ! Má về !

Thanh An dang hai tay ôm choàng hai con mà hôn lia hôn lịa. Nhàn đứa con trai sáu tuổi và Nhã đứa con gái bốn tuổi. Hai đứa nhỏ xa mẹ hơn hai tuần lễ coi bộ tụi nó nhớ mẹ lắm. Trong nhà có hai người làm cũng chạy ra, kẻ xách va-li, người xách giỏ vô nhà. Chú tài xế de xe vô ga-ra. Thanh An vô nhà với hai con. Trên gương mặt của dì Ba thoáng buồn, bà hỏi cô chủ :

- Cô đi Tây, mà sao cô về mau quá vậy ?

- Bên Tây lạnh quá, hơn nữa bưu-điện ở bên họ đang làm reo, không có liên lạc thơ từ gì được. Nên con nóng ruột quá, mau mau đổi vé máy bay về đây.

- Còn ông. Chừng nào về vậy cô ?

- Hơn một tháng nữa... Sao, ở nhà mấy đứa nhỏ có ngoan không dì ?

- Dạ ngoan !

Thanh An quay qua hỏi Bèo :

- Hai em có nhõng nhẽo, phá phách dữ hôn em ? Tụi nó ăn cơm nhiều không vậy ?

- Dạ hai em ngoan lắm, ăn cơm nhiều và không có nhõng nhẽo, phá phách gì hết... Ở bên Tây có vui không cô ?

- Vui cái gì ? Xui thấy mồ ! Vừa qua tới bên ấy, nè gặp mùa đông lạnh tê tái, mà còn bị họ làm reo biểu tình tùm lum. Về đây thấy nhẹ người, ở thêm bên Tây chắc cô chết quá !

Thanh An nói thế làm cả nhà cười. Hai đứa nhỏ vẫn kề sát bên mẹ. Thanh An chỉ cái va-li lớn màu nâu và nói với Bèò :

- Bèò, em soạn cái va-li kia ra, có bánh kẹo nhiều lắm trong đó. Em coi chừng trong đó có con búp-bê và chiếc xe hơi, quà bên nội của hai em gửi qua cho tụi nó đó.

Bèò soạn ra con búp-bê, Nhã lại lấy ôm vào mình, còn chiếc xe thì Nhàn đến lấy, hai đứa nhỏ mặt tươi rói và thích thú lắm. Thanh An đi vô phòng thay đồ, Nhàn và Nhã cũng đi theo leo lên giường nằm ngắm nghía đồ chơi. Giờ cơm chiều, dì Ba dọn lên bàn, vì không có chồng của Thanh An ở nhà nên cô bảo tất cả người làm đều ăn chung. Trong khi ăn cơm, Thanh An hỏi dì Ba :

- Hôm rày má con có ra đây chơi không dì ?

Dì Ba nhìn Bèò... rồi quay lại trả lời Thanh An :

- Dạ có... Nhưng...

Dì Ba vừa nói thì nước mắt đôi dòng nhiều lợt đọt.

Thanh An hỏi :

- Ủa sao dì khóc vậy ? Bộ có chuyện gì với má con phải không ?

Dì Ba nghẹn ngào nói từ từ :

- Dạ, bà đuổi tôi đó cô à !

- Đuổi dì ! Mà chuyện gì vậy ? Thôi dì ăn cơm đi, dì đừng có lo, má con đuổi dì chớ con đâu có đuổi dì.

Dì Ba im lặng ăn cơm. Cơm nước xong, Bèò lo tắm rửa cho hai đứa nhỏ.

Dì Ba lo rửa chén sau bếp. Thanh An xuống bếp nói chuyện với dì Ba :

- Dì biết má con khó tánh, khi má con nói gì thì dì cứ nín thinh hoặc dạ dạ cho qua tròng. Dì đừng bận lòng, dì làm cho con mấy năm nay, con mến dì lắm. Hơn nữa, dì với má con đồng tuổi, má con được con lo đầy đủ, nên không có làm gì hết, còn dì thì phải đi làm để nuôi cho cậu Ân ăn học. Con

rất kính dì.

Dì Ba ngưng tay quay lại phân trần với Thanh An :

-Tại bữa hôm bà ra đây, gặp tôi làm chả chiên hột vịt cho hai đứa nhỏ ăn với cơm. Bà la : Tại sao cho hai đứa nhỏ ăn hột vịt hoai ? Tôi nói : Tụi nó thích món đó lắm, mà thỉnh thoảng tôi mới cho ăn như vậy, chớ đâu phải cho ăn mỗi ngày. Tôi nói như vậy, thì bà la om xòm và nói chờ cô về thì tôi tức khắc phải rời khỏi nơi đây. Xin cô hiểu dùm tôi.

Nói đến đây dì Ba khóc thút thít. Thanh An đi lại vuốt vai dì Ba và nói : - Dì đừng có khóc, thế nào má con cũng ra thăm hai đứa cháu ngoại hà. Lúc ấy, con sẽ khuyên má con đừng có giận hờn vô lý như vậy.

Mấy ngày sau, quả thật bà Sáu Thiện, má của Thanh An lót tót ra đến nơi. Trời còn sớm nên bà lên salon ngồi ăn trà. Một hồi sau hai đứa nhỏ và Bèo mở cửa phòng đi ra, Nhàn và Nhã chạy lại ôm kêu ngoại ngoại. Thanh An nghe tiếng cũng thức dậy ra khỏi phòng và chào hỏi mẹ :

- Dạ, thưa mà mới ra. Má ra đây chi sớm quá vậy ? Để con nói con Bèo qua Chợ-Cũ bên đường Hàm-Nghi mua đồ ăn sáng. Má thích ăn món gì má ?

- Thôi. Tao ăn xôi nếp than ở nhà rồi !

- Má ăn thêm cơm tấm, bánh canh hay hủ tiếu gì nha má ?

- Không. Tao nói, tao không ăn gì hết ! Bậy ăn gì ăn đi, chút nữa tao muốn nói chuyện với bây.

Thanh An bảo Bèo lo thay quần áo cho hai đứa nhỏ và hỏi tụi nó ăn gì thì đi mua luôn. Thanh An xin lỗi mẹ, nàng vô phòng thay đồ khác. Thay xong trở ra. Bà Sáu Thiện tằm miếng trà khác bỏ vô miệng nhai rào rào. Tuy tuổi bà vào lục tuần năm nay, nhưng răng cò còn đầy đủ, tóc bạc gần hết cả đầu, bà búi tóc cao và có thả ba cái vòng lái. Dáng vóc cao ráo, nước da trắng trẻo, trông người rất lịch sự mà tánh của bà khó khăn với kẻ ăn người ở của con gái bà quá. Bà sống một mình trong một căn nhà nho nhỏ có đầy đủ tiện nghi, miệt cầu Chử-Y băng qua khu Phạm-Thế-Hiến. Từ ngày góa chồng đến nay, bà ở vậy, thỉnh thoảng bà buôn bán nữ trang loại nho nhỏ với mấy bà bạn hàng xóm và mỗi tháng Thanh An có lén chồng cho bà chút đỉnh tiền để bà ăn xài rộng rãi hơn.

Bèo, cô gái giữ hai đứa con của Thanh An, cỡ mười bảy mười tám tuổi, tay

xách chiếc gào mên năm ngấn trong đó có cơm tấm, bánh canh và hủ tiếu mua về, Bèo dọn lên bàn, đặt đĩa muống sẵn sàng. Rồi em quay qua lo đút hủ tiếu cho Nhàn và Nhã ăn. Thanh An mời mẹ lại bàn ăn bánh canh, bà Sáu Thiện lắc đầu nói :

- Tao đã nói tao không ăn mà biểu con Bèo mua làm chi cho tốn tiền.
- Không sao đâu má à !... Hình như má giận con chuyện gì phải không má ?
- Bây làm gì tao mà giận với hờn. Nhưng má có việc này...
- Dạ, việc gì vậy má ?

- Tao muốn bây cho bà Ba nghỉ việc liền, tao sẽ thế bà nấu ăn cho bây !
Thanh An nghe lòng run lên chẳng biết nói làm sao với mẹ. Nàng lấy muống vừa trộn tô bánh canh, vừa nói :

- Con xin lỗi má, con đâu nỡ cho dì Ba nghỉ việc, mà đâu có gì quan trọng mà má giận dữ vậy !

Bà Sáu Thiện xia thuốc lia lịa, mắt ngó thẳng vào mặt con, nói một giọng cương quyết :

- Bây xem người làm hơn mẹ bây thì từ đây, tao từ bây vĩnh viễn !

Nói xong, bà Sáu Thiện đứng dậy xách giỏ trâu ra ngã sau nhà mà đi nhanh. Thanh An hết hồn chạy theo quỳ sụp xuống lạy và nói :

- Con lạy má, xin má tha lỗi cho con. Nếu không, thì con chịu làm đũa con bất hiếu đối với má chớ con không thể nào nghe lời má mà làm một việc ác độc, bất nhân !

Bà Sáu Thiện hất Thanh An qua một bên. Bà đi nhanh ra gần tới cửa ngõ, Thanh An mở cửa trước chạy ra gọi chú Tuấn tài xế lấy xe đưa mẹ về. Nhưng bà Sáu Thiện không chịu lên xe mà bà đi tuốt luôn. Thanh An trở vô thấy dì Ba mặt mày tái mét, nước mắt chèm nhèm. Thanh An nói :

- Không sao đâu dì Ba à ! Dì đừng có khóc nữa. Dì cứ ở đây làm cho con.
- Tôi cảm ơn cô nhiều lắm. Nếu tôi mất việc làm thì thằng Ân con tôi chắc phải nghỉ học quá !

- Dì an tâm làm cho con. Chuyện má con với dì để từ từ con giàn xếp, rồi đây má con cũng sẽ nguôi. Con biết má con giận lắm. Nhưng... để chờ đầu tháng con đưa tiền chú Tuấn đem về cho má con, tới đó coi xem sao ?

Vào đầu tháng, Thanh An bỏ vô bao thơ năm ngàn đồng nhờ chú Tuấn đem

đưa cho mẹ. Thanh An vừa thấy chú Tuân về, cô liền chạy xuống sân nhà hỏi :

- Sao, chú Tuân ! Má con có nhận tiền không ?

- Dạ, thưa cô ! Bà nhận rồi !

- Má con có nói gì với chú không ?

- Dạ không !

Thanh An thở ra cái phào, nàng trở lên nhà với gương mặt tươi cười và nói với dì Ba :

- Dì Ba ơi ! Má con nhận bao thơ của con rồi ! Con mừng quá !

- Vậy là bà hết giận cô !

- Chắc còn chút chút, nhưng má con nhận tiền là con thấy nhẹ lòng, chớ sợ má con không nhận thì con sẽ khó xử lắm. Nè, dì Ba ! Chừng nào má con có ra nữa thì dì cứ tự nhiên hỏi má con ăn uống gì chưa như mọi lần nha !

- Dạ, tôi xin vâng lời cô và rất cảm ơn cô !

Từ đó mỗi đầu tháng là Thanh An nhờ chú Tuân đem tiền về cho mẹ, mẹ nàng vẫn nhận tiền, nhưng không ra Sài-gòn thăm con và hai đứa cháu ngoại. Thanh An cũng cứng đầu mà kinh với mẹ chớ nàng không chịu về thăm.

Bà Sáu Thiện tuy giận Thanh An lắm. Nhưng mấy tháng qua bà suy nghĩ cũng nhiều về cách xử thế của con gái bà, trong lòng bà rất nhớ con nhớ cháu ngoại, rồi bà nghĩ : Con An nó cho nó phải, nên nó không về thăm mình. Thôi thì mình đi thăm nó và hai đứa cháu ngoại. Nghĩ mình cũng hơi gắt gao với chị Ba bếp. Tại mình muốn cháu mình ăn thịt bò, thịt heo cho bổ. Chớ ăn hột vịt đầu bồ gì. Cha, ngặt dữ à ! Mình phải làm sao huề với chị Ba đây ? Thây kệ ! Mình sẽ tìm cách nói chuyện vãn lả với chị ấy ! Chớ ở nhà mà chờ con An nó về thăm mình chắc còn lâu à ! Tánh nó giống ông già nó hết khuôn.

Tới tháng thứ sáu, bà Thiện chịu hết nổi. Bà xách giỏ trầu đi ra Sài-gòn thăm cháu ngoại.

Sáng sớm mới hơn sáu giờ là bà Thiện đã có mặt nơi đó rồi. Bà chuyên môn vào nhà Thanh An bằng ngõ sau. Dì Ba và Bèo thấy bà Sáu Thiện lù lù vô nhà, vì cửa sau hể họ thức dậy là mở cửa tét bét. Dì Ba khều Bèo ra

dấu ý bảo nó lên cho cô chủ hay.

Bèo chạy lên nhà trên gõ cửa phòng gọi Thanh An :

- Cô ơi cô !

- Chuyện gì đó Bèo ?

- Có bà ra kia !

- Vậy hả ? ừ cô ra liền.

Thanh An bật ngồi dậy đi ra khỏi phòng làm chòng nàng giựt mình hỏi :

- Em làm cái gì vậy ?

Thanh An nói :

- Có mẹ em ra, anh ngủ nữa đi.

Thanh An ra salon không thấy mẹ, nàng đi thẳng xuống nhà bếp, thấy mẹ đang ngồi ăn trà và trò chuyện với dì Ba, trong lòng cô vui mừng vô cùng, cô làm bộ tỉnh bơ mà hỏi mẹ :

- Dạ, thưa má mới ra ! Má ăn sáng món gì để con bảo con Bèo đi mua ? -
Thôi khỏi. Tao mới nói với chị Ba, là chút nữa sẵn đi chợ rồi ăn ở ngoài ấy luôn.

Thanh An nghe mẹ nói thế, nàng mừng và nghĩ : Vậy là má mình hết giận rồi ! Đội ơn Trời-Phật đã cứu mình, xem chút xíu nữa là mình làm việc ác rồi !

Nghĩ đến đây nàng trở lên nhà trên vào phòng lấy tiền, rồi trở xuống bếp đưa tiền cho dì Ba đi chợ, và căn dặn :

- Dì Ba à ! Hễ má con thích ăn gì thì dì để má con mua nha !

Dì Ba lấy tiền và nói :

- Tôi biết bà thích ăn cá trê vàng chiên dầm nước mắm gừng chấm với đậu bắp và đọt khoai lang hấp cơm.

Bà Sáu Thiện nghe nói thế, bà cười tí toét, bà đưa cục thuốc lên miệng từ từ xia qua xia lại, nhổ cồi tràu nhẹ nhẹ vào cái lon sữa ghi-gô, rồi bà như vội vắn bảo với dì Ba :

- Thôi đi chợ lẹ lẹ lên chị Ba ơi ! Muốn ăn cá trê vàng lớn thì phải đi chợ sớm, nếu đi trễ thì chỉ còn lại cá nhỏ không ngon đâu.

Bà sáu Thiện và dì Ba bếp dặt nhau đi song song, mặt mày hai bà vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra trước đây. Thanh An thấy vậy chạy vô nói

với Bèo :

- Bèo, em thấy chưa ? Nếu cô nghe lời má cô thì chắc cô hồi hận chết được sau này đó !

- Em cũng sợ quá trời mấy tháng trước cô à !

* * *

Thời gian êm đềm trôi chảy. Năm sau, Jean-Charles, chồng Thanh An đi về Pháp lo công việc cho hãng. Một đêm Thanh An đi ăn tiệc về thật khuya nàng vừa mở cửa vô nhà thấy đèn đuốt còn sáng chang. Nàng chạy ra nhà sau thì thấy dì Ba bếp nằm xuội lơ, mặt tái mét, đôi mắt như mất hồn chỉ còn cái nhìn kêu cô chủ cứu giúp. Thanh An hỏi Bèo, Bèo nói là dì Ba bị ói mửa và tiêu chảy từ hồi đầu hôm tới giờ. Thanh An tức tốc bảo Bèo phụ cô dìu dì Ba xuống đường đón taxi chở dì Ba vô nhà thương Sài-gòn gấp. Tuy đã sắp tới giờ giờ nghiêm, nhưng cũng may mắn đón được taxi. Thanh An chẳng kịp thay quần áo gì cả, nàng mặc luôn chiếc áo dạ-hội màu đen hở lưng, hở ngực, dài thậm thà thậm thượt, nữ trang đeo sáng chói, trên mặt thì son phấn lòa lẹt. Lúc ấy nàng không còn nhớ gì ngoài cái việc là lo cho dì Ba bếp.

Vào nhà thương, Thanh An hỏi bác-sĩ lo cho dì Ba khẩn cấp. Ông bác-sĩ trực đêm, gương mặt còn trẻ măn cỡ chừng ba mươi tuổi là cùng. Ông nhìn nhìn Thanh An, có lẽ ông lấy làm lạ vì thấy nàng ăn mặt diêm dứa mà lại hơi hờ hang, ông hỏi :

- Bà đây, là gì của cô ?

- Dạ, thưa bác-sĩ ! Dì ruột của tôi !

- Vậy à ! Tôi tưởng... là mẹ cô chứ !

Thanh An nóng ruột hỏi bác-sĩ :

- Nhờ bác-sĩ khám xem dì tôi bị gì ?

Bác-sĩ khám và đo máu cho dì Ba xong, ông nói :

- Bà đây bị trúng thực đó cô !

- Trời ơi ! Có sao không bác-sĩ ?

- Cũng may là vào nhà thương kịp, chớ trễ thì nguy rồi ! Cô đừng lo, không có sao đâu !

- Dạ, cảm ơn bác-sĩ.

Bác-sĩ khám xong, ông chích và cho dì Ba uống thuốc. Dì Ba đã ngưng mưa, nhưng vẫn còn đi cầu, Thanh An dìu dì ra cầu tiêu và lau chùi, vì dì yếu sức lắm. Trong đêm đó, dì Ba đi cầu rất nhiều lần. Thanh An thức đến sáng. Mãi đến trưa trưa dì Ba mới đỡ và ăn chút cháo lỏng. Tối chiều Thanh An thấy dì khỏe lại. Nàng xin phép bác-sĩ cho dì Ba về. Nàng đi đóng tiền nhà thương, rồi lấy taxi đem dì Ba về nhà cho dì dưỡng bệnh. Thanh An lo dì Ba như đứa con lo cho mẹ. Cuối tuần cậu Ân, con trai dì Ba ghé thăm mẹ, dì Ba kể lại chuyện trên đã xảy ra cho con nghe. Ân rất lấy làm cảm động và lên nhà trên gặp Thanh An và nói :

- Dạ, thưa cô An ! Tôi xin có lời cảm ơn cô thật nhiều. Nhưng vì sao cô không nhận người gọi tôi ?

Thanh An tươi cười :

- Vì tôi thấy, tôi lo cho dì Ba được !

- Lòng cô tốt với mẹ tôi. Tôi biết lấy gì đền đáp đây ?

- Có ơn nghĩa gì trọng đại đâu mà cậu quan tâm quá vậy ? Hơn nữa, dì Ba là người tôi mang ơn lớn lắm đó.

- Trời ơi ! Sao cô nói vậy ?

- Tôi nói với tấm lòng thành thật theo quan niệm của riêng tôi, chứ không phải là triết lý, hay dạy đời ai. Bởi vì, dì Ba bỏ công cực nhọc làm cho tôi, công lao ấy thật là lớn vô biên, vô lượng không thể nghĩ bàn được. Còn tiền của tôi trả công cho dì Ba thì có giới hạn, có số. Và hơn nữa, kiếp người ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra ở ngày mai. Biết đâu ngày sau, rùi tôi có thành người làm của cậu, cậu sẽ nghĩ chút tình mà tử tế với tôi.

- Trời ơi ! Cô nói quá lời !

Thanh An cười :

- Ở đời những chuyện xuống lên là lẽ thường mà cậu !

- Cô nghĩ quá xa ! Tôi nghĩ rằng sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy tới đời cô !

- Chuyện gì cũng có thể xảy ra trên cõi đời. Nhứt là đã mang kiếp con người. Thật ra đối với tôi, thì cái việc tôi lo cho dì Ba trong lúc bệnh hoạn, đó là tự nhiên, là bổn phận con người đối với người mà thôi. Tôi chẳng nghĩ gì trong lúc đó cả. Xin cậu đừng quá ái ngại, cậu nên để lòng yên tịnh

mà cố gắng học hành.

Đến đây cậu Ân xin phép đi ra đằng sau. Rồi cậu trở lên, trên tay có xách trái sầu riêng thật to, và nói :

- Tôi xin biếu cô An trái sầu riêng ăn lấy thảo.

Thanh An tươi cười :

- Vâng, tôi nhận. Cám ơn cậu Ân nhiều.

- Dạ, chào cô tôi về.

Dòng đời bể dâu biến đổi, sau 1975, kẻ còn trong nước, người theo chồng hồi hương về Pháp. Một thời gian gần mười năm sau. Gia đình Thanh An tan rã, nàng ráng làm lụng nuôi hai con. Bấy giờ Nhàn và Nhã đã lớn khôn. Mỗi đứa ra ở riêng. Còn dì Ba thì chồng đã chết. Ân, đứa con trai của bà cố gắng học hành và đậu được bằng cấp tiến sĩ kinh tế - xã hội. Mãi đến một thời gian thật dài sau đó mới được người bảo lãnh sang Hoa-Kỳ sinh sống. Dì Ba lúc nào cũng nghĩ tấm tình của Thanh An. Nên quyết tâm tìm người chủ cũ. Bà bảo con bà đi nhờ hội Phước-Thiện-Thiên-Chúa-Giáo-Việt-Nam tại Paris tìm dì Thanh An để mà đền ơn đáp nghĩa. Sau đó Thanh An nhận được lá thư của dì Ba bếp. Nàng rất cảm động và vội vàng trả lời ngay. Từ đó sự liên lạc qua lại giữa gia đình dì Ba với Thanh An rất thường xuyên. Cậu Ân bấy giờ làm ăn khá giả lắm. Cậu có nhã ý mời Thanh An qua Mỹ chơi. Nhưng Thanh An ngại, nên nói là mắc công chuyện không đi được.

Rồi gần mười năm sau, một hôm cậu Ân gọi điện thoại cho bà Thanh An và nói :

- Cô An à ! Gia đình tôi sẽ ghé Paris bốn ngày. Nhất định kỳ này phải gặp cô và ở nhà cô nha !

Bà Thanh An nghe vậy lòng hơi ái ngại, vì nhà bà nhỏ, mà gia đình của Ân thì đến năm người. Bà sợ rồi đây lo không chu đáo thì sẽ bị chỉ trích, chê bai. Vì người Việt sống bên Mỹ hay chê nhà cửa của người Việt ở Pháp là, chật hẹp, là thiếu tiện nghi... là là... Ôi ! Bởi bà Thanh An đã nghe và thấy nhiều lắm rồi. Bà nói với cậu Ân :

- Nhà tôi nhỏ lắm, không đủ tiện nghi như những nhà bên xứ Mỹ đâu.

- Không sao đâu, cô An à ! Nhà nhỏ mà tình của cô đâu có nhỏ. Má tôi bảo

vợ chồng và các con của tôi với giá nào cũng phải ở nhà cô.

*

Tết Tây vừa qua, Tết Việt Nam sắp đến. Gia đình Ân bay qua Paris với hai vợ chồng và ba đứa con của cậu. Cậu mượn chiếc xe Renault-Espasse tám chỗ ngồi để tiện bề di chuyển. Gia đình Ân đến nhà bà Thanh An, họ dọn chung một phòng nhỏ cỡ mười hai thước vuông mà ngủ.

Lúc bấy giờ, bà Thanh An đang trong tình thế túng ngặt, vì thất nghiệp dài hạn. Dầu hoàn cảnh như vậy, bà cũng lo đi chợ để nấu ăn. Nhưng cậu Ân không chịu ăn ở nhà mà cứ đi ăn nhà hàng. Rồi còn đi Li-Đô xem ca-vũ-nhạc show, đi chụp hình ở chân Tháp Eiffel, ra Khải-Hoàn-Môn, đi dạo trên đại lộ Champs-Élysée, lên khu Pigale, đến Sacré-Coeur-Montmartre chụp hình và viếng những thắng cảnh của thủ-đô Paris. Đi đến đâu cậu cũng dành trả tiền.

Gia đình Ân ở nhà bà Thanh An mấy ngày đêm trong không khí vui nhộn. Các con của cậu, đứa con trai tên Nghĩa khoảng hai mươi lăm tuổi, hai đứa con gái, Hiếu và Thảo cỡ tuổi đôi mươi. Tất cả đều lễ phép và rất dễ thương. Trước khi rời khỏi nhà bà Thanh An, Ân có nhét vô tay bà ba trăm đô-la, gọi là quà tặng. Bà từ chối, nhưng vợ con và cậu năn nỉ quá, bà miễn cưỡng đành phải nhận.

Chuyến đi ấy, sẵn dịp cậu Ân về Việt Nam ăn Tết và có công việc làm ăn nữa.

Từ đó gia đình cậu Ân thường liên lạc với bà An. Và cậu được biết bà đã bán nhà và đang tìm việc làm. Nhưng với cái tuổi gần sáu mươi thì khó có ai mượn bà lắm. Ân tìm cách để đền ơn đáp nghĩa cho mẹ mình. Nên cậu trở lại Paris tìm cách mở một cơ sở nho nhỏ và giao bà Thanh An làm quảng lý trông coi.

Tết năm ấy bà Thanh An có việc làm, bà mừng như hứng được những giọt nắng xuân chiếu vào trong cơn lạnh lùng của mùa đông Âu Châu.

* * *

(Irvy-sur-Seine, Bạch-Am đêm thu 5-10-2000)

Việt Dương Nhân

Gió Xoay Chiều

Kiếp Bơ Vơ

Ngồi trên chiếc xe Lam từ Chợ-Lớn ra Sài Gòn. Bé Đỉnh tay cầm chiếc nón vải, hai chân kẹp giỏ đồ, đôi mắt ngơ ngác nhìn, vì lần đầu tiên lên Sài Gòn, Đỉnh nói thầm : - Sài Gòn đây rồi ! Sài Gòn xe cộ và người đông quá xá ! Chắc tối sẽ có đèn điện sáng lắm !

Chiếc xe Lam đỗ bên nơi góc đường Hàm Nghi mé bên kia đường có trạm ô-tô-buýt, hành khách xuống lên, tiếng kèn xe, tiếng nói ồn ào náo nhiệt và mùi dầu xăng bay ra nực nồng khó thở. Đã tới nơi, dì Hai bảo : - Tới rồi Đỉnh ơi ! Mầy leo xuống mau ! Đỉnh cũng làm theo.

Miếng Dì Hai nhai trầu bô bô, đi hai tay đánh đòn xa cà bơi, cà bơi, đi một khoảng đường bà lựa chỗ nào có góc kẹt là bà nhổ cỏi trầu phẹt phẹt vô đó. Phía bên kia là chợ Sài Gòn. Dì Hai dắt thẳng Đỉnh vô cửa Bắc đi thẳng qua phía cửa Nam ra đường Lê Thánh Tôn - Thủ Khoa Huân, Bà nhìn thấy đường Thủ Khoa Huân, bà dẫn Đỉnh băng qua, rồi quẹo vô hẻm khá rộng, số ... có cầu thang bên ngoài. Bà nhả trầu, tay vuốt chiếc khăn rằn xuống vai, căn dặn Đỉnh :

- Mầy ở nhà bà Phủ M... Mầy nhớ đừng có cứng đầu nghe hôn ! Nơi đây, người ta sẽ thương mầy hơn ở dưới quê...

*

Hơn hai tháng, Đỉnh làm việc nhà rất là cực nhọc để được có nơi ăn, chốn ở. Dường như nó bị dì Hai gạt (?). Nhà bà Phủ M. là một căn phố lâu, bên trong rộng mênh mông, có nhiều phòng, bàn ghế toàn bằng gỗ cẩm-lai cần sa-cừ, sàn nhà lát gạch Tàu màu đỏ au. Bà sống chung với đứa cháu ngoại mười hai tuổi. Một hôm thằng cháu ngoại của bà làm biếng không đi ra cầu tiêu nên nó ị trong bô... Bà Phủ thấy trong bô còn nguyên phần, bà la và hỏi bé Đỉnh :

- Đỉnh ! Sao mầy không đổ cái bô cứt của thằng Tuệ ?

- Không. Tui không đổ đâu !

Bà Phủ tát cho Đỉnh một tát tay siêng niêng và nghiến răng nói :

- Mày dám cãi lệnh của tao hả !

Đình lấy tay xoa bên mặt trái và lỗ hai con mắt to tròn màu đen như hai hột nhãn Long-Hải nhìn bà Phủ, nó không thèm khóc mà nói :

- Thăng Tuệ, nó cỡ bằng tui, nó ãa trong bô thì bà bắt nó đi đố, chớ tại sao bà biểu tui đố.

- Mày dám trả treo với tao nữa hả. Tao sẽ bỏ đói cho mày biết tay.

Đình vẫn tỉnh bơ mà trả lời tiếp với bà Phủ :

- Tui đói nhiều rồi, đói thêm nữa có sao đâu. Ở đây hơn hai tháng nay có ngày nào tui được ăn cơm trắng, cơm tươi đâu, bà cho tui ăn toàn là cơm cháy bóp lại với nước cá, nước canh thừa. Còn bà bắt tui ngủ ngoài hành-lang, có hôm trời mưa tạt ướt cả mền mùng làm tui lạnh run. Bộ bà nghĩ tui ham ở đây lắm sao ?

- Bây giờ mày muốn đi cũng không được đâu. Tao sẽ nhốt mày.

Nói đến đây, bà ta đứng dậy đi lấy chìa khoá ra cửa khoá lại. Đình cũng chẳng sợ gì nữa. Mà em đang tính toán trong đầu : Chấp bả khoá cửa. Mình sửa soạn sẵn. Hễ thấy thằng Tuệ ra vô là mình vọt liền...

Mấy ngày sau, Đình trốn được ra khỏi nhà bà Phủ M. Em mừng. Nhưng trong lòng em cũng hơi lo sợ bị đói. Dù vậy, em chẳng cần lo gì nữa. Hễ đói bụng thì em đi lòng vòng mấy sạp bán thức ăn, thấy ai ăn còn dư thì em xin. Những người trong chợ Sài Gòn nhìn em như thằng ăn cắp. Mãi tới đóng cửa chợ, em mới đi ra. Cả ngày lòng vòng, Đình cũng được no bụng.

Đến chiều tối chạng vạng, trời đang mùa hè về đêm vẫn nóng oi bức. Đình đi lơn tơn trở về đường hẻm cũ. Vì cả mấy tháng nay Đình chỉ biết cái hẻm đó thôi. Em đi trệt qua cầu thang phía bên trong tìm chỗ trống sát tường. Em thấy mấy cái thùng cạt-ton rách người ta bỏ, em lấy chân đè bẹp rồi lót dưới đất trán xi-măng và ôm cái giỏ có mấy bộ quần áo mà nằm ngủ.

Lối năm giờ sáng, chị Năm Béo, người chuyên môn bán trái sa-kê chiên, chị quai gánh tới. Chị thấy có ai nằm kế bên chỗ để lò chiên của chị, chị hỏi lớn :

- Ai đó, dậy mau trả chỗ cho tui buôn bán chớ ?

Thằng Đình giựt mình lật đật ngồi dậy :

- Tui nè, chị Năm ơi !

- Trời đất quỷ thần ơi ! Sao mây ngủ ở đây hả Đỉnh ?
- Tui trốn bà Phủ từ hôm qua tới nay, chị đừng có la, tui đi chỗ khác liền đây nè !

Đỉnh ngồi dậy trả chỗ cho chị Năm Bèo, chị sửa soạn lò, chảo, dầu, thúng sa-kê và một thao bột đã khuấy sẵn ở nhà. Tay chị dọn đồ ra, miệng thì nói :

- Tao thấy mây lên ở với bà Phủ là tao biết mây sẽ không ở lâu đâu. Bà ấy ác độc lắm ! Bộ mây không biết sao ?

- Không !

- Sao mà mây quen bà Phủ được ?

- Nhờ dì Hai, dì quen, dì dẫn tui lên ở cho bà già này đó. Dì Hai nói là bà Phủ nhân đức lắm...Tui ở mấy tháng nay, tui thấy bà ác, tui muốn trốn đi mà không dám ! Nhưng nay thì tui...

- Ba má mây đâu ?

- Chết hết rồi !

- Vậy sao ! Mọi lần mây sống với ai ?

- Hồi tui còn dưới quê, tui ở với chú thím tui. Nay chú tui chết rồi, chỉ còn thím, mà thím ấy cũng ác lắm chị ơi !

- Bà Phủ có trả tiền lương cho mây không ?

- Không. Lâu lâu bà cho tui năm mười đồng thôi !

- Sao mây không trở về với thím mây ?

- Thôi chị ơi ! Đã lên Sài Gòn rồi, đi đó nữa làm chi !

- Rồi đây, những ngày sắp tới mây sẽ ăn ở đâu ?

- Thì ngoài chợ, ngoài đường hoặc làm bạn với mấy đồng rác cũng xong hà !

- Nè, mây gọt vỏ sa-kê phụ tao, chút nữa tao cho ăn cơm.

- Gọt làm sao, chị chỉ tui nhe !

Đỉnh phụ giúp chị Năm Bèo đến trưa, chị ta cho em ăn những miếng sa-kê chiên lụng vụn và cũng chia cho Đỉnh chút cơm trắng với vài ba con cá lồng-tông kho mặn quéo.

Mấy ngày Đỉnh ở trong hẻm, em cố tránh không cho bà Phủ M. gặp. Sau đó, Đỉnh bỏ đi nơi khác. Em lang thang chợ này đến chợ kia. Khát thì uống nước bông-tên, đói thì xin những tô bún dư, bánh bèo, bánh tằm của người

ta ăn thừa hoặc tới mấy đồng rác tìm đồ ăn trong đó. Ngày qua ngày cũng xong. Thật là : Trời sanh voi, sanh cỏ...!

*

Đình là cậu bé mới mười hai tuổi mà phải chịu cảnh mồ côi và cuộc sống rất thương tâm. Suốt cả tháng trời lông bông đầu đường xó chợ, bữa đói bữa no.

Trời xế chiều, Đình nghe bụng đói, em đi lần lại đồng rác, mặt mày dơ bẩn, đầu đội cái nón tay bèo cũ xì màu xám xịt, một tay xách cái giỏ đựng bằng giấy lác, chân đất, mặc quần xà-lông, áo thun lùn hai ba lỗ nhỏ đằng trước, hai bên hông áo lấm lem, Đình ngồi chòm hồm, một tay bươi xới đồng rác, em cố ráng tìm đồ ăn, miệng lầm bầm : Ở miệt trên này mấy thằng Mỹ “keo” quá, ăn hết không bỏ miếng gì cả thiệt là...đồ...đồ ham ăn !

*

Hồng, cô gái mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt dịu hiền, vóc dáng mảnh mai, mái tóc dài buông thả, mặc áo dài trắng, quần đen, đầu đội chiếc nón lá bài thơ. Cô đang đạp xe, bỗng nhìn thấy Đình đang moi đồng rác. Cô động tâm bèn dừng chiếc xe đạp và gọi :

- Ê, em nhỏ ! Em kiếm đồ ăn hả ?

Đình ngẩng đầu lên, gương mặt buồn hiu :

- Bữa nay xui quá, tui tìm hoài mà không có miếng gì để ăn được ! Tui đói bụng quá chị ơi !

Hồng thò tay vô cặp-táp lấy khúc bánh mì thịt bẻ làm đôi đưa cho Đình :

- Nè, chị chia cho em ăn đỡ đói. Nhà ba má em ở đâu ?

Đình thò tay định lấy khúc bánh mì, nhưng em khựng lại để trả lời câu hỏi của Hồng :

- Tui không có ba má ! Tui ở với thím tui, thím tui đánh tui hoài và còn bỏ đói tui đó chị ơi ! Nhờ có dì Hai ở gần nhà thím tui, dì thấy thím tui đánh tui hoài, dì lén dẫn tui lên Sài Gòn ở cho bà Phủ M. mấy tháng trước...

Đình kể lể một hơi cho Hồng nghe. Hồng hỏi :

- Sao mà em không ráng ở đó nữa ?

Nét mặt Đình hơi giận và nói :

- Trời ơi ! Cái bà già đó dữ và ác như quỷ vậy. Làm sao mà tui ở được ?

Hồng nghe thế, lòng cô rất cảm động, cô tự an ủi :Mình được phước hơn thằng nhỏ này. Mình ở với bác Tuất. Tuy bác gái hơi khó chịu. Nhưng mình được ăn ở và đi học đàng hoàng.

Hồng nắm tay Đình đưa khúc bánh mì và nói :

- Ăn đi. Nè, chị cho em mười đồng. €, còn tối em ngủ ở đâu ?

- Tối, thì tui ngủ trong chợ gần đây !

- Sao em không về nhà thím của em. Em không còn ai bà con nữa sao ?

- Không. Ba má tui chết vì pháo kích. Còn chú tui chết hồi Tết này. Thím tui cũng dữ lắm ! ... Chắc chị giàu lắm há ?

- Đâu có. Chị cũng không có ba má. Nhưng chị được người bác ruột đem về nuôi dưỡng và cho chị ăn học. Thôi chị về nha !

Hồng vừa đi khuất dạng. Đình cắn bánh mì nhai ngấu nghiến, vừa ăn, vừa lấy chân đá đá đồng rác. Một hộp cô-ca cô-la lăn tròn, Đình chạy rượt theo và nhặt lên. Trong hộp còn một chút nước, em uống ực ực. Trời đang sập tối. Đình nói lầm nhảm : Tối rồi mình đi đến chợ đàng kia ngủ đêm nay !

* * *

Hồng vừa thi đậu được bằng lái xe, cô mượn chiếc xe Jeep của bác Tuất. Cô liền phóng lên khu Ngã-Ba-Ông-Tạ, vào cua-đờ-đần Mây-Chiều. Góc bàn phía bên trong là nơi cô thường ngồi để được ngắm nhìn tất cả xung quanh. Trên gương mặt Hồng có một nét buồn sâu thẳm. Mới nhìn tưởng là cô sung sướng và vui lắm. Nhưng không phải thế ! Đời cô cũng bơ vơ. Hơn nữa người yêu đã tử trận. Nhưng cuộc sống của cô đỡ hơn thằng Đình nhiều !

Hồng đến đây để tìm quên cái nỗi buồn riêng ở trong lòng, không như các cô cậu kia đến để ăn chè, uống cà-phê-phin và cua nhau nhảy đầm. Cô mặc chiếc áo dài ba vạt màu vàng hột gà, quần xòe màu đen, tóc dẫn bính bỏ qua bên trái. Phấn son hơi đậm. Hồng lấy bao thuốc lá "555" rút ra một điếu se se cho rút bớt, mở cái hộp nhỏ lấy móng tay vít một thứ bột.... màu hơi trắng ngà và bỏ vào điếu thuốc se đầu lại, lấy hột quẹt châm lửa hít mạnh vừa nuốt, vừa nhả khói từ từ. Một chàng trai trẻ ngồi phía ngoài đứng lên đi chậm chậm đến bàn hỏi :

- Xin lỗi, chị cho tôi hỏi thăm !

Hồng vội dụi điếu thuốc, cô nhìn chàng trai giây lát rồi nói :

- Anh cứ tự nhiên hỏi !

- Chị còn nhớ ”Thằng Nhỏ” hồi năm Mậu Thân không ?

- Thằng Nhỏ nào ?

- Thằng Nhỏ moi rác...tìm đồ ăn đó !

Hồng chau đôi mày nhìn Đỉnh... :

- Rồi sao nữa ? Anh hãy nói cho hết đi !

- Chị quên rồi sao ? Chị tên chi, cho em biết được không ?

- Tôi tên Hồng ! Còn Anh ?

- Em tên Đỉnh ! ... Cách đây sáu bảy năm, chị có cho em một khúc bánh mì thịt và mười đồng bên đồng rác gần mấy trại lính Mỹ, ở Ngã-Ba-Ông-Tạ này. Chị còn nhớ không ?

Hồng chợt nhớ và ngạc nhiên :

- Trời ! Trời ơi ! Cậu đây hả ? Thời gian bay nhanh ... Cậu cao lớn quá nên tôi không nhìn ra. Bây giờ cậu sống ra sao. Có vợ con gì chưa ?

- Dạ, chưa. (vài giây suy nghĩ) Đỉnh nói tiếp : Sau bao nhiêu năm em sống bơ vợ, bữa đói, bữa no lăn lóc giữa chợ đời. Vừa mười tám tuổi thì em đăng lính Lôi-Hổ. Tính ra chưa đầy hai năm mà em là Thương-Phế-Binh rồi !

Hồng vội đứng lên mời Đỉnh :

- Mời em ngồi !... Ngồi xuống đây và uống gì cứ tự nhiên gọi.

Hồng nhìn Đỉnh, cô nghĩ nhớ : Người yêu của mình cũng đi lính Lôi-Hổ, nhưng anh ấy đã tử trận hơn một năm nay, mình đến đây để tìm lại kỷ niệm...Vì nơi đây mình quen với Hải. Còn cậu này nói là Thương-Phế-Binh mà mình không thấy cậu ta bị sút mẻ gì cả ! Hồng nghĩ ngợi, rồi hỏi Đỉnh :

- Em bị gì mà thành Thương-Phế-Binh ?

Đỉnh cúi xuống tuột chiếc dớ bên chân trái chỉ :

- Bàn chân em là giả đó chị à ! Cũng may là không bị cụt nguyên cái chân !

- Trời ơi ! Tội nghiệp em hôn !

Hồng lại nghĩ : Mấy chàng lính đồng Binh Chủng của Hải thường hút ... loại này, mà thỉnh thoảng mình cũng hút cho giải khuây. Hồng đốt lại điếu thuốc và nhìn Đỉnh :

- Em có thích hút thuốc... này không ?

Đình hiểu ngay là gì rồi, cậu trả lời :

- Dạ, em bỏ rồi ! Vì hồi em còn trong lính, mấy anh cũng cho em thử chút chút. Nguy hiểm lắm nha chị !

- Chị biết, thỉnh thoảng chị hút thôi ! Em giỏi quá ! Còn chị...thì buồn buồn là muốn đến đây nghe nhạc và hút...để tìm lại kỷ niệm !

- Em hy vọng, chị đừng dùng nó nữa ! Chị biết không. Suốt bao nhiêu năm em không bao giờ quên khúc bánh mì và mười đồng của chị chia cho em. Lúc đó, khúc bánh mì của chị là một bữa ăn ngon nhất đời em !

- Thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Bây giờ cuộc sống của em có đỡ phần nào không ?

- Đỡ lắm, em được lãnh tiền Thương-Phế-Binh và cũng nhờ bán căn nhà của chú em để lại, có dư chút ít tiền em mua được căn nhà nhỏ ở xóm trên này một chút.

- Bà thím em đâu ?

- Bà thím em đã chết sau cơn bạo bệnh. Em đã gặp chị mấy lần ở đây. Vì hơi ái ngại nên em không dám hỏi. Nhưng hôm nay, em bắt em phải nhìn chị coi chị có còn nhớ em không. Chị ở đâu và làm gì ?

- Chị đi làm thợ ký cho McV. I của Mỹ ở đường Pasteur, lâu lâu lên đây nghe nhạc và chị vẫn còn sống chung với gia đình người bác, nay dời nhà ở gần Cư-Xá-Kiến-Ốc-Cục khu Tân-Định. Nhưng đời chị cũng buồn lắm em ơi !

Đình chỉ điều thuốc và nói :

- Buồn gì buồn, xin chị đừng tìm quên qua cái loại...này. Vì em có nhiều bạn chết vì nó... lắm đó chị à !

Hồng nín thình mà nghĩ : Cậu này giảng đúng quá. Mình phải từ bỏ mới được. Nhưng mình đâu có ghiền !

Quang cảnh trong cua-đờ-đăn Mây-Chiều, tiếng nhạc họ để nghe ồn ào. Các cô, các cậu đưa nhau dập dìu ra sàn nhảy. Đình đứng lên nói với HỒNG :

- Thôi em về. Chúc chị ở lại chơi vui ! Chào chị !

- Chào em ! À, cho xin địa chỉ để hôm nào chị ghé lại thăm Đình !

Đỉnh ngồi trở lại và lấy giấy viết địa chỉ đưa cho Hồng, cậu nói :

- Nhà em ở trong hẻm nhỏ hơi khó tìm !

* * *

Qua mấy tuần lễ, Hồng luôn nghĩ đến Đỉnh và nghe trong lòng như vương vấn một hình ảnh nào đó...

Một buổi sáng đẹp trời, Hồng lấy chiếc Honda Dame vọt đi lên xóm Ngã-Ba-Ông-Tạ đến đúng con đường... vào một hẻm nhỏ chật hẹp, một bên hẻm có vài cái lều che để người ta bán cà-phê, thuốc lá lẻ, bánh, kẹo v.v... Hồng hỏi thăm một bà tuổi xồn xồn, mặc chiếc áo túi trắng đã ngả màu, cái quần vải đen vén hai bên, chân mang đôi guốc vòng mòn sát gót, miệng đang nhai trầu, xia thuốc. Hồng lễ phép hỏi :

- Dạ, thưa bác ! Bác có biết nhà anh Đỉnh ở đâu không ?

Bà nhìn Hồng với ánh mắt dịu dàng, bà hỏi :

- Có phải Đỉnh què không ?

Hồng nghe bà ấy gọi Đỉnh cái biệt danh ... Cô nghe tội nghiệp Đỉnh hơn. Nên rất ngượng mà nhìn nhận như thế. Nhưng cô chẳng biết phải làm sao, đành gật đầu :

- Dạ, hình như vậy đó bác !

- Nè, cô đi thẳng tới hàng kia, bỏ hai cái hẻm phía tay trái, rồi mới quẹo tay trái, sau đó quẹo tay mặt đi tuốt trong sâu mút cuối hẻm là nhà của thằng Đỉnh hà. Chiều chiều, nó hay ra đây uống cà-phê lăm, chắc giờ này nó có ở nhà... !

- Dạ, cháu cảm ơn bác nhiều.

Sau khi Hồng đi vô hẻm, ở đây bà bán cà-phê lăm bầm một mình :

- Cha chả, chắc cô này là bồ của thằng Đỉnh què. Vái trời cho đúng như vậy. Cái thằng hiền khô mà lại đi lính Lôi-Hổ, ai nghe tới cũng ngán. Nhưng tiếp xúc với nó thì mới thấy nó hiền. Từ ngày nó về ở xóm này, vô ra gặp ai cũng lễ phép chào hỏi thiệt là dễ thương, hễ ai cần phụ cái gì nó cũng sẵn sàng giúp nên lối xóm người nào cũng thương mến nó hết sức !

*

Hồng rờ máy cho chiếc Honda chạy chậm chậm, quẹo qua, quẹo lại, đường hẻm lồi lõm và có rất nhiều ổ gà, xe chạy chậm mà cũng dẫn lên xụp xuống

nên Hồng leo xuống dắt chiếc Honda đi bộ. Tới nơi, Hồng đứng trước một căn nhà nhỏ, mái lợp bằng tôn, vách ván, cửa lỏng lẻo xiêu vẹo, trong nhà đang để băng cái lương hát ca inh ỏi. Hồng dựng chiếc xe, cô gõ cửa và hỏi :

- Có... có Đình ở nhà không ?

Đình đang nằm trên võng tòn teo, ở trần chỉ mặc quần xà-lỏn. Bỗng nghe tiếng con gái gọi. Đình lật đật ngồi dậy xỏ cái quần dài vô và trả lời :

- Có ! Ai đó ?

- Người quen mà !

Đình đi cà nhắt, đưa tay xô cánh cửa qua một bên. Cậu giựt mình, kêu lên :

- Trời ơi ! Chị... chị Hồng... ? ? ?.

(Ivry-sur-Seine, Bạch-Am đêm Xuân 2000)

Việt Dương Nhân

Gió Xoay Chiều

Gió Xoay Chiều

Linh, thiếu phụ trẻ, ngoài hai mươi tuổi, lập gia đình với một người Pháp, đã có hai con. Linh rất tế nhị, vui vẻ. Nhưng nàng lại có nét mặt thay đổi từng lúc.

Hương, bạn của Linh, hai người chơi rất thân với nhau. Bữa nay, Hương có chuyện cần tìm người tri kỷ để tâm sự nên Hương bất chợt đến nhà Linh mà không báo trước.

Bước vô nhà, chưa kịp ngồi xuống, Hương mau mắn mở lời với bạn :

- Ê Linh, mình có chuyện này xin kể cho bồ nghe nhé ! Nhưng mà... hôm nay Linh có vui không vậy ?

Linh vừa có chuyện gì buồn nên nét mặt nàng không được vui lắm. Nhưng Linh vẫn tươi cười, hỏi Hương :

- Có chuyện gì vậy bồ ?

Hương ngập ngừng một chút, để lựa lời báo cho bạn hay một tin buồn : -
Mấy tuần nay mình có chuyện này muốn nói cho Linh nghe, nhưng mình sợ Linh buồn hay không được bình tĩnh thôi.

Linh mỉm cười và tươi hẳn nét mặt lên. Nụ cười có vẻ như cố trấn an bạn vì sợ Hương e ngại khi nói với Linh. Linh nói :

- Lúc nào mà mình không tĩnh đâu ! Hương có chuyện gì cứ nói đi.

Hương đưa cặp mắt nhìn Linh dò xét nàng một chút, rồi Hương dẫn giọng buồn như đang chia sẻ nhiều chuyện không may của đứa bạn gái thân thích này.

Hương nói :

- Linh có biết chồng Linh có đào không ? Coi chừng à ! Giữ người mất chồng đó nghe cưng ! Sao Linh tin đàn ông quá vậy ?

Linh kéo Hương ngồi xuống ghế salon. Linh vẫn giữ nét mặt vui tươi như thường lệ.

Nàng đáp lại lời Hương :

- Ối, đàn ông mà hơi sức nào ghen cho mệt, Hương ơi ! Hương cũng biết tánh của mình chứ.

Hương lắc nhẹ vai Linh, và tiếp lời của Linh :

- Nhưng Linh nhớ giữ Kỳ, và Linh chưa làm hôn thú đó. Mình sợ cho hai đứa nhỏ không có cha thôi. Lúc đó Linh sẽ khóc một mình.

Linh thay đổi ngay nét mặt. Nàng nhìn ra cửa sổ, gương mặt dầu dàu như đang suy nghĩ thật nhiều và nước mắt rưng rưng muốn trào ra khỏi khóe. Bất chợt, Linh buông tiếng thở dài trước khi mở lời hỏi Hương :

- Sao hôm nay Hương uống gì. Chút rượu mạnh nhé ! Uống chút đi. Xong xuôi, tụi mình ra Nguyễn Huệ ăn bún ốc, O.K. ?

Hương tươi cười, nói :

- Cha hôm nay Linh đi là mình vui lắm đấy. Đi chơi chớ tội gì ở nhà làm vợ hiền, nó cũng thế thôi !

Linh đứng dậy, vào phòng thay quần áo, Linh vừa đi vừa nói với Hương :

- Ừ đi chứ ! Từ nay mình sẽ đi để học hỏi thêm với người ta một chút. Nhưng mình chưa chắc là Kỳ có đào nữa. Để từ từ, mình đánh đòn tâm lý. Chuyện có thể lòi ra. Tánh mình rất nguội. Chẳng vội gì.

Chiều hôm đó, Linh cùng Hương đi ăn uống đến khuya mới về. Nàng vẫn giữ thái độ bình thường, như không có chuyện gì xảy ra với Kỳ.

Sau hai tuần lễ, Linh suy nghĩ thật nhiều và tìm cách gạn hỏi Kỳ, nhưng cũng hơi lo trong lòng không ít. Kết cuộc, nàng không bỏ qua được.

Một tối thứ bảy, vừa ăn cơm xong, Linh tỏ vẻ vui tươi với Kỳ, Linh hỏi Kỳ :

- Anh à, hôm nay hai đứa mình đi phòng trà nhé. Hãy đến thử chỗ này, em nghe nói rất nổi tiếng về sexy-show một trăm phần trăm đó, em chưa bao giờ được xem cả ?

Kỳ chau đôi mày lại, và hỏi :

- Em thích xem cái đó hả ? Chỗ đó là chỗ của dân ‘ăn chơi’, em đến xem, anh thấy kỳ lắm.

Linh tiếp lời :

- Hồi nào đến giờ em chưa xem nên muốn anh dẫn đi, vậy mà.

Kỳ quay lại, nói :

- Chỗ đó không hay đâu.

Linh thừa dịp, quyết không bỏ lỡ cơ hội hiếm có, nàng ra vẻ nhõng nhẽo,

và hỏi thêm :

- À ! Bộ anh đến đó rồi sao ?

Kỳ biết mình bị hố một câu. Chàng nói tiếp :

- Thì hôm trước có mấy người bạn mới qua Sài Gòn, anh có đi chung với họ xem một lần.

Linh hỏi :

- Vậy à ! Sao anh không nói cho em nghe ? Mà anh đi với ông nào ? Bao nhiêu người ? Có đàn bà đi không ?

Kỳ lúng túng đáp :

- Đâu có đàn bà, chỉ toàn là đàn ông không hà.

Linh nắm được tẩy của Kỳ, nàng cười cười :

- À ! Bữa đó anh đi với mấy người bạn, nhưng hình như có một ông tóc để dài và mang mắt kính nhộp phải không ?

Kỳ tái mặt và mất bình tĩnh. Kỳ choàng tay qua vai Linh, nói nhỏ nhẹ :

- Em đã biết hết rồi, phải không ? Sài Gòn thật là nhỏ quá ! Tại anh sợ em buồn, nên anh dấu em đó. Cô ta chẳng là gì với anh cả. Cô ấy là cháu của một ông chủ hãng..., kẹt quá, anh phải đi chung cùng với họ. Thôi em đừng nghĩ gì hết.

Linh hất tay Kỳ, nàng đứng dậy mà nghe lòng đau nhói như ai lấy kim chích vào tim nàng. Sự thật đã được phơi bày. Sự tức giận của nàng không sao tả nổi. Nàng ra đứng gần cửa sổ nhìn bông điệp đang nở rộ với một màu hồng đỏ rực, mà mắt nàng lại thấy dường như là một màu tím đen.

Cơn ghen tức làm cho Linh muốn lên. Rồi nàng nhủ thầm : Công dã tràng ! Từ đây tôi sẽ sống một đời sống hoàn toàn buông thả, đếm thử xem, một thời gian sau này sẽ có bao nhiêu người đàn ông xa lạ chết vì tôi... ?

Bởi vì đã bao nhiêu năm, Linh muốn làm vợ hiền, sống thủy chung cũng như những người đàn bà khác. Linh lúc nào cũng tin tưởng ở nơi Kỳ. Và nghĩ rằng Kỳ sẽ không bao giờ phản bội nàng. Một sự đau khổ khác nữa, là con nàng chưa làm khai sanh, còn mang họ mẹ. Đau khổ lại càng đau khổ. Đây cũng là một trong nhiều nguyên nhân thúc đẩy nàng đi vào một con đường không lối thoát. Nàng nghĩ, không biết làm sao bây giờ ? Gởi thân cho ai ? Tương lai quá mịt mờ. Tuy nhiên, nàng cũng tự hiểu rằng, nàng

còn trẻ đẹp, tội gì sống với tâm trạng dày vò ngày này qua ngày khác. Từ đó, Linh buông thả cuộc đời, nàng đi chơi, đi nhậu. Lúc nào nàng cũng nghĩ rằng Kỳ sẽ không cưới nàng làm vợ chính thức. Nàng nhớ lại có một lần Kỳ đang ôm nàng, mà Kỳ có nói : Anh rất yêu em, nhưng em đừng có bao giờ mơ là anh sẽ cưới em làm vợ nhé !

Giờ đây cộng thêm việc trên làm cho Linh đau khổ. Vì thế, nàng nhất quyết làm sao cho Kỳ phải cưới nàng và phải nhìn nhận hai con của nàng.

Từ dạo đó lòng Linh không còn yêu Kỳ nữa. Nàng chỉ muốn làm sao cho mình thắng cuộc. Nàng lao vào những cuộc vui trác táng thâu đêm. Bây giờ Linh không còn là Linh nữa : say sưa, rượu chè, hút thuốc, bất cần dư luận dèm pha. Linh muốn và cố gắng làm vợ hiền, nhưng than ôi ! Linh lại tề với lòng... Rồi nàng không biết thủy chung là gì nữa cả. Linh rất xinh xắn, cộng thêm nàng lại có đôi mắt buồn và mơ mộng. Dáng vóc của nàng cân đối rất hấp dẫn, với hai hàm răng trắng và đều, nhờ thế nụ cười của nàng thật có duyên. Linh dễ gây cảm tình với mọi người, dù mới gặp lần đầu. Vì thế, nàng có rất nhiều bạn. Đối với bạn, gái hay trai, nàng xử sự như nhau. Nhưng Linh vẫn sống với Kỳ, cho dù tình yêu của nàng đối với Kỳ không còn nữa. Vì một sự trái ngang, đã buộc Linh phải chịu cảnh này. Linh không có quyền bỏ Kỳ. Đối với Linh, một chữ ƠN to như trời biển. Đời đã cho Linh một số kiếp đau lòng, thì nàng phải nhận chớ không biết làm sao hơn !

Dù vậy, Linh vẫn thủy chung để đáp đền ơn nghĩa. Trời ơi ! Giữ thủy chung với một người mà nàng không còn yêu kính nữa !

Để rồi Linh lại căm thù bọn đàn ông. Chỉ quen họ, làm cho họ say mê rồi nàng ngoảnh mặt, bỏ rơi họ không một chút tiếc thương. Linh có rất đông bạn, nhưng bạn thân thì có một vài đứa, trong đó có Hương và Thúy. Thúy rất là đẹp. Nhưng Thúy hơi bệnh đồng tình luyến ái, nên thường đi chung với Linh như cặp nhân tình, Thúy rất yêu thương Linh, cũng có thể nói là Thúy mê Linh. Hương thấy vậy, nàng cũng hơi ghen hờn Linh. Thật buồn cười. Hai cô dành giựt một cô. Tuy vậy, rồi mọi việc cũng êm xuôi. Vì ai cũng có chồng, và tuổi bằng bằng nhau, người nào cũng vừa ra khỏi đầu hai mươi tuổi. Từ đó Linh thay đổi hẳn. Nàng mất nữ tính, ăn mặc như đàn ông

và xem phái nữ như kẻ quần thoa yếu đuối. Linh cảm thấy khinh thường bọn đàn ông. Đi chơi đâu, có đàn ông xen vào là nàng thấy khó chịu ngay. Linh phai lạt việc gối chãng với Kỳ cũng như thái độ dịu dàng nàng đối với Kỳ. Nhưng Linh không còn là Linh nữa. Linh hồn của nàng đã thay đổi khác. Linh ngày xưa với Linh ngày nay tuyệt đối không giống nhau. Linh hút thuốc, đánh bài, rượu chè bê bối...không biết bao nhiêu là tật xấu...

Sau mấy năm trụ lạc, Linh không còn một chút hy vọng nào Kỳ sẽ cưới Linh cả. Nhưng cuối cùng, Kỳ phải chịu thua nàng. Vì yêu Linh, và hơn nữa Kiều là con ruột của chàng. Kỳ bằng lòng làm giá thú cưới Linh đồng thời chàng nhìn nhận luôn cả Thiên, 'con riêng của Linh'. Nhưng với bao điều kiện do Kỳ đặt ra. Bao nhiêu điều kiện gì, Linh cũng chịu hết, miễn sao Kỳ cưới nàng mà thôi. Sau ngày tổ chức hôn lễ, Linh lại càng khổ tâm hơn vì phải sống với một người mà nàng không còn yêu nữa ! Nhưng Linh cũng ráng sống. Bấy giờ Linh đã là vợ chính thức của Kỳ rồi. Làm vợ chính thức, nhưng Linh lại tha hồ bay bướm, có thể nói là hơn đàn ông nữa là khác. Trai gái Linh đều thích hết cả.

Cuộc sống với hạnh phúc nguội lạnh, theo thời gian, lặng lẽ trôi đi.

*

Đến ngày Linh theo chồng về Pháp. Kỳ được làm ngay trung ương của hãng...tại Paris.

Paris là thủ đô ánh sáng, có biết bao trai thanh, gái lịch, nam hay nữ, Linh mê hết cả hai. Vốn tay đã lỡ nhúng chàm, nàng không biết làm sao để dừng lại. Với tách bán nam bán nữ, nàng không thể xác định rõ ràng là nàng yêu thích phái nào ? Linh cũng giống như mọi người, nàng chỉ cũng có một trái tim thôi. Do đó, một ngày kia, Linh bị tiếng sét ái tình. Vào một đêm, Trang, một cô bạn nhỏ vừa đến Paris hai ngày. Linh dẫn Trang đi vào một hộp đêm... Một discotèque nhỏ và rẻ tiền. Nơi đây trai gái rất đông, tha hồ mà ngắm. Tình cờ, Linh thấy một người trai trẻ đẹp. Linh để ý ngay, trong khi Trang, Vân và Lan cùng đi chung cũng để ý luôn. Nhưng Linh có bản tánh liêu lĩnh nên đến làm quen với cậu trai ấy không khó khăn lắm. Linh đưa đôi mắt lãng mạn tình tứ gọi mời cậu ta, cậu cũng đáp lại, với cái nhìn không thua gì Linh , rồi nở nụ cười :

- Chào cô !

- Chào anh !

Cả hai đều còn trên sàn nhảy, vừa chấm dứt bản nhạc kích động. Đến bản slow êm dịu. Linh định trở vào bàn, nhưng cậu ấy vói nắm tay Linh, và hỏi

- Mời cô nhảy với tôi bản này được không ?

- Được ! Nhưng nhảy một chút thôi nhé, vì tôi không mấy gì thích nhảy điệu nhạc này lâu.

Hai người lặng yên nhảy, vài ba phút sau cậu ta hỏi Linh :

- Cô tên gì ?

- Tôi tên Linh, còn anh ?

- Lý !

- Hân hạnh được biết anh.

- Cô là người nước nào ? Ở đây được bao lâu rồi ?

- Sài Gòn, Việt Nam. Đến Paris được sáu tháng.

- Cô ở với ai ? Cô đã đi làm hay còn đi học ?

- Tôi ở với chú tôi. Chưa có việc làm, đang thất nghiệp đây, nhờ anh tìm cho một chân thư ký được không ?

- Chân thư ký ? Nhưng cô làm về ngành nào ?

- Kế toán, song chắc tôi cũng quên rồi, vì lâu quá không thực hành. Tuy nhiên tôi sẽ cố gắng. Khi nào được việc, tôi sẽ nhờ người ta chỉ dạy sơ lại. Hoặc tìm một chân bán hàng cũng được, miễn là có đi làm thì tốt rồi. € ! Còn anh làm nghề gì ? Người xứ nào ? Kể cho tôi nghe được không ?

- Vâng ! Tôi là người Ý, qua đây làm việc đã hơn ba năm. Hiện tôi đang làm một tiệm trang hoàng nhà cửa ở porte Bagnolet, ngoại ô Paris.

Lý rất đẹp trai. Gương mặt trông có vẻ hiền lành. Nhưng cặp mắt chàng có nét buồn xa xăm và hơi bi quan.

Linh hỏi tiếp :

- Anh có xe hơi không ? Chút đưa tụi tôi về được chứ ?

- Rất tiếc, tôi không có xe. Nếu cần, tôi đưa các cô về bằng taxi.

- Thôi, cảm ơn anh. Nếu có xe thì tụi tôi quá giang. Còn không, thì tụi này về bằng taxi cũng không hề gì. Chúng tôi đi bốn đứa mà anh !

- Nhà của chú cô, có điện thoại không ?

- Có. Nhưng Linh không thể cho anh được đâu. Ông chú Linh khó lắm. Anh cho Linh số điện thoại của anh thì tiện hơn.

- Nhà tôi chưa có điện thoại. Nhưng tôi cho cô địa chỉ nhé ! Khi nào rảnh thứ bảy hay chúa nhật, cô rảnh, mời cô đến nhà tôi chơi.

- Nhà anh ở đâu ?

- Paris quận mười chín.

- À, mai là ngày lễ anh có đi làm không ?

- Không !

- Anh nghỉ làm. Có thể xế trưa mai tôi đến. Vì tôi có cô bạn gái, cũng ở lối đó.

Hôm sau, Linh đem Thiên và Kiều gọi nhà của cô bạn. Xong, nàng đi đến thăm Lý. Với sự ngỡ ngàng khi thấy Lý ở một căn phòng quá chật hẹp, bừa bãi, không dọn dẹp gì cả và lại thêm có một người bạn ở chung nữa. Linh giật mình. Nhưng Linh thông cảm, vì đàn ông, con trai ở như thế này là thường, nên nàng không ngần ngại giữ gìn một thái độ tự nhiên. Lý có vẻ mừng khi thấy Linh đến thăm chàng. Lý hỏi Linh :

- Hôm nay chắc cô rảnh, ở lại tối đi chơi với tụi này luôn nhé !

- Không được ! Chú tôi khó lắm. Để hôm khác, tôi sẽ xin phép, khi ấy, đi chơi vui hơn. Không được phép, đi đại bị rầy chết.

Sau nữa tiếng đồng hồ thăm hỏi. Lý và Linh. họ yêu nhau. Linh cảm thấy không dấu Lý được, vì nàng ít khi dấu sự thật. Mặc dù sự thật chẳng hay ho đẹp đẽ gì hết. Nhưng tại tánh của nàng là thế. Dem chuyện riêng tư kể hết cho Lý nghe. Lý không tin nàng có chồng và đã có tới hai đứa con. Lý nhìn Linh, mà chàng cứ lắc đầu hoài. Thỉnh thoảng nhìn Linh như đang trao nàng một sự cảm tình sâu đậm và cảm mến Linh vô cùng. Lý thương xót người đàn bà trẻ đẹp như Linh lại có một chuyện buồn như thế.

Linh nói tiếp :

- Những gì em nói hôm nay là sự thật đó. Chuyện đêm qua là Linh bịa ra thôi. Linh không thích dấu cái gì đâu, tin hay không là tùy ở nơi anh. Lý nhìn Linh, chàng ôm nàng và vuốt ve mái tóc dài phủ hơn nửa lưng, chàng nói :

- Cô như vậy mà ba mươi tuổi sao ? Nhưng cô nói, thì tôi tin vậy. Chừng

nào cô sẽ trở lại đây nữa ?

Linh ngửa người ra, nằm dài trên giường và cười ngất ngưỡng, đáp :

- Anh vẫn còn muốn gặp Linh nữa à ? Anh không mặc cảm Linh già hơn anh sao ?

- Không, đối với tôi, cô không già đâu, mà còn ngược lại nữa là khác. Cô sẽ trở lại gặp tôi nữa chứ ?

- Vâng ! Nếu anh muốn. Nhưng Linh chưa biết chừng nào mà hẹn bây giờ. Thôi, Linh xin phép anh Linh về. Vì còn đến nhà cô bạn để rước hai con của Linh.

- Để tôi đưa cô một đoạn Métro, trước hết mình ghé quán café uống một tách nhé !

- Được, không phiền anh chứ ?

Linh và Lý nắm tay nhau đi dạo một vòng ở khu đó, vào tiệm café nhỏ, ở đầu đường. Hai người ngồi nói chuyện qua loa hơn mười lăm phút. Linh xin phép đi về. Lý đưa nàng vài trạm Métro, rồi chàng leo xuống, hai người vẫy tay chào.

Từ ngày Linh sang Pháp, ở tại Paris hơn sáu tháng mới quen một chàng trai trẻ hơn nàng năm sáu tuổi. Linh có cảm tình thật nhiều với Lý. Nhưng rồi nàng chẳng nhớ gì, không buồn nghĩ đến Lý nữa. Dường như nàng đã quên chàng mất rồi.

Một buổi sáng, buồn quá, lục soạn trong ví tay, Linh chợt thấy địa chỉ và số điện thoại của Lý đã cho nàng dạo trước. Linh liền gọi điện thoại hỏi thăm Lý :

- A-lô ! Dạ làm ơn cho tôi gặp Lý !

- Vâng ! Xin cô chờ một chút.

Lý có mặt ở đó. Cầm điện thoại, Lý thấy vui trong lòng và nói rất vồn vã :

- A-lô ! tôi nghe đây !

- Lý đó hả ? Linh đây.

- Ha ! Linh ! Sau lâu quá cô không đến thăm tôi mà cũng không phone nữa. Tôi luôn nghĩ đến cô luôn đó.

Cách xưng hô, còn xa cách, nên Linh bảo với Lý :

- Sao anh cứ gọi Linh bằng cô hoài vậy ? Anh nên gọi Linh bằng...em đi.

Vì...

- À ! Được sự cho phép của cô, tôi mới dám gọi chứ. Bây giờ là anh...em nhé ?

- Phải vậy em mới chịu đấy. Ngày mai chúa nhật, sẵn em đến nhà bạn em, em sẽ ghé thăm anh. Lối hai giờ trưa nghe.

- Được, anh sẽ đợi em ở trạm Métro.

Nhưng hôm sau, Linh bận việc không đến được. Làm Lý đứng hai tiếng đồng hồ chờ ở trạm Mé-trô. Qua tuần sau, Linh phone xin lỗi, nàng hứa chắc chắn không để cho Lý đợi nữa.

Trong thời gian ấy, Linh nghĩ đến Lý thật nhiều. Nhưng Linh cứ cho là Lý còn trẻ quá. Lý nhỏ hơn Linh đến năm tuổi. Dường như tình yêu đang chớm nở giữa hai người. Từ dạo đó, Linh và Lý thường gặp nhau vào những chiều chúa nhật. Họ gặp nhau, họ chỉ làm tình, rồi sau đó chia tay. Linh thuộc loại đàn bà lẳng mạn, nàng rất thích đi dạo, đi lông bông, ngắm cảnh và cho người ta ngắm nàng trầm trồ, chú ý đến nàng với tình nhân. Chớ nàng không phải chỉ thích về xác thịt. Nên vài tháng trôi qua, Linh cảm thấy chán nản. Còn chồng của Linh là một người đàn ông nghiêm trang, kỹ lưỡng, khó tính và nhứt là hay khinh người. Ông không ưa đi chơi, không thích tham dự vào những chỗ có đông người. Riêng, còn Linh thì ngược lại. Do đó, hai vợ chồng không hợp với nhau. Vậy mà Linh vẫn sống chung với ông chồng nghiêm khắc này đã gần mười năm. Thử hỏi xem, Linh can đảm đến chừng nào ?

Vài tháng sau đó, Hương cũng theo chồng hồi hương đến Paris. Một hôm Hương mời Linh đến nhà dùng cơm. Thật ngẫu nhiên, Hương lại ở cùng khu với Lý nữa. Hương được nghe câu chuyện tình của Linh và Lý. Nên Hương mời Lý và Jean bạn của Lý đến dùng cơm luôn. Bữa cơm rất thịnh soạn và diễn ra một bầu không khí vui nhộn. Chồng Hương là Tây lai Việt, François rất tế nhị bình dân. Còn Hương cũng dễ thương, có lòng rất hiếu khách, nàng có tánh đùa giỡn bất kỳ ở đâu và mọi trường hợp nào.

Một thời gian sau đó, Lý đổi nhà. Nhà mới rộng rãi, trang hoàng đẹp đẽ và sang hơn nhà cũ gấp bội phần. Nhưng Lý ở chung với hai người bạn trai.

Ngày tháng trôi qua một cách êm đềm. Linh tìm đủ mọi cách đối gạt chồng

để mỗi chiều chúa nhật đi ngoại tình. Linh đã yêu Lý tha thiết, nghĩ đến chàng không rời một giây phút nào. Nhưng thời gian như thế kéo dài hơn nửa năm, Linh chán với mối tình chỉ là xác thịt, dẫu diễm. Linh nghĩ rồi chẳng đi đến đâu. Mặc dầu Linh vẫn còn yêu Lý. Nhưng nàng cũng chẳng chung thủy gì với Lý. Nàng vẫn còn đưa tình liếc mắt với những đàn ông khác. Linh cần có nhiều người, không ngoài mục đích là đi chơi. Bởi vì Lý không có đủ điều kiện dẫn nàng đi những chỗ sang trọng được. Bao kẻ say mê Linh đăm đuổi. Nhưng họ nào ngờ Linh đang yêu Lý, mà có chồng nữa. Vì trong thâm tâm của Linh vẫn còn ngấm ngấm mối thù đàn ông. Linh chỉ lợi dụng họ, để chi tiền trong những hộp đêm, giúp nàng tìm vui qua những tiếng nhạc kích động. Đi bên cạnh họ, mà lòng nàng lơ đãng như tượng đá, vì lúc nào nàng cũng nghĩ đến Lý. Những người đàn ông xài tiền với nàng, chưa bao giờ được nàng đáp lại bằng tình cảm như họ mong muốn. Linh cố quyến rũ cho họ lụy nàng, thì nàng bỏ rơi. Cứ thế, nàng đi hết người này đến người khác. Tính ra, cũng đã khá lâu, Linh cương quyết không đi gặp Lý, nàng muốn quên Lý. Nhưng nàng thấy buồn, vì thương nhớ Lý. Nỗi buồn đó khiến Linh bỏ bê chồng để đi chơi với các bạn hàng đêm. Đôi khi, Linh lại đi một mình vào hộp đêm nghe nhạc, uống rượu cho thật say mới về nhà.

Hàng ngày, Linh lo bốn phận trong gia đình : quét dọn, giặt giũ, cơm nước cho hai con. Nhưng ban đêm, nàng lại đi uống rượu, nghe nhạc. Linh quá chán ngán cuộc sống hàng ngày của nàng, nhất là những giây phút liên tưởng đến Lý. Kỳ chồng nàng, thấy nàng cứ buồn, chàng nghĩ Linh vì xa quê hương, nhớ nhà. Sự thật thì cũng có phần nào trong đó. Đôi khi Kỳ thấy nàng ngồi khóc một mình ở sau bếp. Kỳ thắc mắc dò hỏi hoài. Linh bất cần đời, hơn nữa đầu óc quá đen tối. Linh đem hết sự thật kể cho Kỳ nghe. Kỳ âm thầm chia xẻ nỗi khổ của vợ. Chàng nghĩ vì lỗi ở mình phần nào. Lúc ở Sài Gòn, ông chủ hãng...muốn mình lấy cháu của ông ta, mà kẹp mình vào. Rồi tại mình dại, nên thú thật cho Linh hết. Từ đó nàng đổi tâm tánh đến bây giờ. Kỳ không hề trách cứ nàng.

Thăm thoát đó mà đã năm năm, thời gian trôi nhanh, Linh vẫn như thế, không chút gì thay đổi, và cuộc đời của hai người không còn ý nghĩ gì nữa

cả. Linh sống trong một căn nhà buồn chán, lạnh nhạt. Vì chỉ nhìn bề ngoài, nên ai cũng đều tưởng, là gia đình Linh với Kỳ rất hạnh phúc. Một thứ hạnh phúc giả tạo, nguy trang với căn nhà sang trọng, và che đậy bằng những nụ cười vui tươi của Linh. Ai hiểu được Linh đây ? Nếu nói ra thì ai thông cảm được cho nàng ?

Rồi việc gì đến, nó lại đến. Thành linh, Kỳ lâm bệnh nặng rồi qua đời ! Kỳ chết, bao nhiêu của cải, tài sản của chàng để lại cho Linh. Cái chết của Kỳ mang lại cho nàng một nỗi buồn ray rức, cùng với sự hối hận khôn nguôi. Linh nghĩ, đó chẳng qua là số mệnh ! Số đã sẵn buồn, hoàn cảnh này lại làm cho nàng buồn thêm.

Linh lao vào các cuộc chơi nhiều hơn nữa. Một hôm, bất ngờ gặp lại Lý trong một hộp đêm ở khu Champs-Élysée. Một chỗ có rất nhiều tài tử nổi tiếng của Pháp và ngoại quốc thường đến đây chơi. Gặp lại Lý, Linh nghe tim nàng sống dậy tình xưa. Linh đem những chuyện đã xảy ra trong năm năm. Bây giờ Lý chứng chạc trông chàng ra vẻ đàn ông và ăn diện sang hơn xưa nhiều. Trên gương mặt Lý cũng vẫn còn nét buồn, chàng có vẻ an ủi Linh, chàng nói :

- Anh rất tiếc và chia buồn cùng em.

Linh hỏi Lý :

- Anh có gia đình chưa ?

- Chưa, anh vẫn còn độc thân. Anh cũng còn ở chỗ cũ. Hơn năm năm không gặp em, nhìn em, anh chẳng thấy em thay đổi gì nhiều. Vì không có số điện thoại nên anh không liên lạc được với em. Nhà em anh không dám đến. Chồng em đã chết, hiện em sống với ai ?

- Em sống với hai đứa con của em. Tụi nó đã lớn, nên hiểu biết nhiều lắm.

- Đêm nay em về nhà anh có được không ?

- Không được ! vì em đi chung với mấy người bạn. Họ sẽ ngủ ở nhà em. Vậy để hôm khác.

- Vậy, anh đến nhà em được chứ ?

- Cũng không được nữa.

- Tại sao ? À, chắc em đã có nhân tình khác rồi chứ gì ?

- Không, chồng em mới mất có vài tháng, làm sao em có thể đem nhân tình

về nhà được. Làm vậy, vong linh ông sẽ buồn, tội nghiệp.

Sau vài phút im lặng, Lý lại hỏi Linh :

- Em ! Em còn yêu anh không ?

- Sao anh hỏi câu đó ? Suốt năm năm, em có biết người đàn ông nào đâu, ngoài chồng em.

- Như vậy là em vẫn yêu anh chứ ?

Linh đưa mắt nhìn Lý, như muốn yêu chàng liền tại chỗ. Đôi mắt u buồn của Linh long lanh dưới hai hàng long mi cong vút, nàng đang mơ màng như đang đeo đuổi một ước vọng gì đó... Trong giây phút yên lặng của hai người, có lẽ Lý và Linh, mỗi người đang suy tính chuyện khác nhau. Rồi Linh nhìn Lý, nàng nói :

- Đúng, em vẫn còn yêu anh, nhưng em chẳng thủy chung gì với anh đâu !

- Ủa ! Sao em vừa bảo là em không biết đàn ông, mà bây giờ em nói gì kỳ vậy ?

- Em không biết đàn ông, nhưng em biết rất nhiều cô gái.

Lý ra chiều suy nghĩ, mắt chàng nhìn Linh trân trối, đầy vẻ ngạc nhiên. Rồi dường như Lý đã hiểu Linh phần nào... Lý nhớ lại, có một lần Linh ôm một cô đầm, rồi gọi Lý giúp đỡ nàng, cho cô đầm thỏa mãn. Thì ra, Linh chỉ đeo đuổi con gái, nàng thích ái ân với đàn bà trẻ. Vì thế, nàng rất chán ngán khi nằm trong vòng tay của đàn ông. Nhưng Linh vẫn có bạn trai. Khi nào đi chung, nàng luôn luôn rủ bạn gái theo. Linh đã mất hẳn nữ tính. Linh của trai rất dễ, của họ với mục đích để họ dẫn nàng đi chơi và trả tiền đầm nàng. Có đôi khi họ cần giải quyết sinh lý, thì Linh bán cái qua cho các bạn gái thay thế nàng. Bây giờ Linh quả thật là một người đàn bà quý quái. Nàng chỉ thích nhìn người ta làm tình trước mắt nàng, để nàng tìm cảm giác ngây ngất qua những trường hợp như thế.

Lý ngược mặt lên nhìn Linh, và hỏi :

- Tại sao em đối tánh tình như vậy ?

Linh đổi nét mặt, thể hiện sự căm tức đàn ông đến cực độ. Nàng nói :

- Vì trên thế gian này em không có quyền yêu ai cả. Mà nếu em yêu, em chỉ chuốc lấy sự khổ đau mà thôi. Chắc anh đã hiểu vì sao khi em nói ra điều này ?

- Phải ! Anh đã hiểu. Vì em không thể bỏ chồng và con của em. Giờ đây em không còn chồng nữa, em trọn quyền tự do rồi.

Vậy thì chúng ta nối lại những năm tháng bị dang vỡ chuyện của chúng mình nghe em ?

Linh đưa mắt nhìn Lý, như ánh lửa tình đang cháy rực, nàng nói :

- Thời gian sẽ trả lời dùm em. Chớ hiện tại, em chẳng biết nói gì với anh.

- Thứ bảy này em đến nhà anh nhé, rồi chúng ta đi ăn cơm tối luôn, có được không ?

- Dạ, được. Không có trở ngại cho anh chứ ?

- Không. Chẳng có gì trở ngại hết. Anh vẫn còn ở chung với hai thằng bạn, nhưng tụi nó sắp cưới vợ cả hai.

Đến thứ bảy, Linh tới nhà Lý. Quang cảnh đã đổi khác, nhà dọn dẹp sạch sẽ, trang hoàng lại rất sang. Đêm đó, hai người thật đậm đà yêu nhau bất tận. Cử chỉ của Lý, sự yêu thương chịu đựng và rất là kinh nghiệm hơn xưa nhiều.

Từ đó, Lý và Linh, hai người thường gặp nhau. Tình trạng như thế kéo dài hơn một năm thì Lý dọn về nhà Linh ở luôn. Linh chẳng làm gì, chỉ ngồi nhà lãnh tiền hàng tháng của ông chồng đã đóng bảo hiểm để lại vợ con.

Cuộc sống của Lý và Linh thật đầm ấm và hạnh phúc. Lý vẫn đi làm, tiền lương của Lý không đủ chi xài trong nhà. Do đó, tháng nào Linh cũng lấy tiền của nàng bù đắp thêm. Lúc nào Linh cũng tin tưởng rằng là Lý yêu nàng chân thật. Nàng chẳng bao giờ nghi ngờ Lý.

Thiên và Kiều, hai đứa con của Linh hơi lớn, Thiên được mười bốn còn Kiều mười hai tuổi rồi. Chúng hơi hiểu biết chút ít, và chúng nó biết là Lý không phải là cha ruột. Chỉ một thời gian ngắn, đương nhiên là có những sự bất đồng ý kiến, giữa cha ghẻ và con ghẻ đụng chạm hằng ngày, khiến Linh khổ sở vô cùng. Tuy nhiên, Linh cũng chẳng biết giải quyết như thế nào cho ổn thỏa đôi bên. Bên tình, bên con, nàng không đủ can đảm đứng về phía nào.

Sống với những ngày đau buồn như vậy. Linh trông ra già hẳn đi. Trong lúc đó, Lý sống hồn nhiên, chả cần lưu ý mọi việc xung quanh và trông Lý phong nhã còn đẹp trai. Thiên thường bắt mẫn với Lý, và Lý cũng chẳng có

thiện cảm gì với Thiên cả. Lý và Thiên cứ cự nhau hoài. Để giải tỏa nỗi khổ, Linh lại đi chơi, đi nhậu nhẹt say sưa hàng đêm. Lý dẫn mặt Linh bằng cách cũng vắng nhà mỗi đêm và có khi không về nhà.

Thời gian sau này Lý xài tiền của Linh nhiều hơn lúc trước. Điều đó làm Linh rất khổ tâm. Có một đêm, Lý đi chơi về khuya, say sướt mướt, mất hết trí khôn, la ãm ỹ cả nhà. Thiên đâm ra khinh bỉ và thù ghét Lý thêm. Thiên thường nặng lời với Lý. Linh phải hết sức giàn xếp, nằng năn nỉ Lý và Thiên. Mọi chuyện hục hặc giữa hai người tạm yên. Nhưng kể từ lúc ấy Thiên thường bỏ học, Bày đặc hút thuốc uống rượu... Thiên mới được mười sáu tuổi, Thiên không thiết gì đến sự học hành nữa. Còn Kiều thì thương mẹ và thông cảm mẹ, nên Kiều cứ quẩn quít bên Linh để an ủi nàng.

Kể đó, thì Lý bỏ nhà đi hơn một tuần không về. Linh điện thoại đến sở làm, thì được biết là Lý đã nghỉ việc. Nàng điện thoại lại nhà mấy người bạn của Lý, họ trả lời, là không gặp Lý. Linh hết sức lo lắng, chẳng biết chàng đi đâu ? Nàng chỉ ở nhà chờ tin. Hơn mười ngày, trong lúc gần như tuyệt vọng, thì bất chợt Lý trở về, Lý về vào khoảng nửa đêm, người hốc hác, có vẻ mệt mỏi. Linh mừng quá, nàng vội vàng hỏi :

- Anh đi đâu ? Sao không phone về cho em biết ? Anh không còn đi làm nữa sao ?

Lý lạnh lùng trả lời :

- Không ! Anh có vợ giàu, cần chi phải đi làm.

- Sao anh lại nói vậy ? Anh đừng nghĩ em giàu. Như anh thấy, em còn phải lo cho con em nữa.

Lý nhìn Linh một cách kênh kiệu, chàng nói :

- Hứ ! Con của em, chứ bộ con của tôi đâu mà nói.

- Anh nói gì kỳ vậy ? Em không hiểu !

- Em không hiểu ! Giả dối ! Em thông minh lắm mà.

- Anh bỏ nhà đi hơn mười ngày, bây giờ anh trở về, em thấy anh thay đổi lạ.

Lý hơi cúi nhìn Linh, nói :

- Tôi thay đổi à ?

- Thật em không biết anh muốn gì ? Mấy tháng nay tánh tình anh khác hẳn,

thường đi đêm, rồi lại đi hơn mười này nay mới về, đêm nay lại gay gắt với em !

Lý thay đổi cách xưng hô với Linh :

- Bộ cô ghen hả ? Cô mà ghen ai. Cô tự hào là không biết ghen kia mà. - Em có nói gì đâu mà anh nói em ghen chứ ? Thôi khuya rồi, anh nên đi ngủ.

- Không, tôi còn đi nữa. Cái không khí nhà này, tôi chán lắm rồi.

Thiên và Kiều rình nghe. Thiên bất mãn, mở cửa phòng ra, Thiên nói :

- Sao ông không đi luôn đi ? Về đây làm chi nữa ?

Linh lých quỳnh không biết làm sao, nàng nói với Thiên :

- Thôi tụi con đi ngủ đi, đây là việc riêng của mẹ, đừng hõn, mẹ đánh đòn bây giờ.

Thiên trả lời :

- Con hiểu mẹ lắm. Nhưng con khuyên mẹ nên nghĩ lại. Mẹ biết ông ấy nhỏ tuổi hơn mẹ chứ ? Con thấy mẹ buồn, làm sao tụi con chịu được đây ?

Kiều đứng bên trong chỉ hé cửa phòng nghe lén thôi, Kiều không dám ra ngoài. Thiên cãi vã với Lý một hồi, Linh chỉ gục đầu khóc một mình. Tiếng khóc của nàng không giữ được Lý, chàng vẫn bỏ đi tiếp.

Hơn hai tuần lễ sau, Lý gọi điện thoại về. Chuông reo vang, Linh tỉnh giấc, nàng bắt điện thoại lên nghe tiếng của Lý :

- Alô ! Em đó hả ?

- Dạ, em đây ! Anh đang ở đâu ? Sao anh không về hơn hai tuần nay ? Em nhớ anh lắm ! Em vẫn yêu anh. Về với em nghe anh ?

- Anh sẽ về, nhưng hiện anh đang cần năm mươi ngàn quan. Em giúp anh được không ?

- Hả ? Anh nói gì ? Em nghe không rõ. Anh đang say à ?

- Anh không có say, anh rất tỉnh. Nhưng em giúp anh được không ?

- Em van anh mà ! Em làm gì có tiền nhiều như vậy. Anh không biết sao mà hỏi em một số tiền lớn như thế ?

- Biết chứ. Biết em có rất nhiều tiền. Tiền của chồng em để lại cả triệu quan. Giúp anh có năm mươi ngàn, số tiền đó có là bao.

Linh yên lặng, nàng không nói gì hết.

Lý tiếp :

- Alô ! Em tính sao, tính gấp đi chớ. Anh sẽ về ngay nếu em đồng ý ?

- Linh miễn cưỡng chấp nhận :

- Thôi, được. Anh về sẽ tính sau !

- Được. Anh về ngay.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Lý về tới nhà. Linh đứng ở bao lơn chờ. Lúc ấy, Linh nhìn xuống đường thì thấy có một người đàn bà đưa Lý về. Nàng xuống xe ngó lên, chắc có Lý chỉ nhà, nàng ăn mặc sang trọng và trẻ đẹp. Thì ra, Lý đã có nhân tình mới ! Trở về kỳ này, Lý ăn mặc thật sang, quần áo còn mới toanh.

Lý mở cửa bước vô nhà. Linh không kiềm chế được lòng ghen tức, nên vội vàng cất vấn Lý :

- Ai chở anh về vậy ?

- Vợ của bạn anh. Em lại rình anh à ?

- Em nào dám ghen với anh. Em chỉ hỏi vậy thôi.

Lý dịu dàng ôm Linh vào lòng âu yếm nàng. Chàng hỏi :

- Tụi nhỏ ngủ hết rồi hả em ?

- Tụi nó vừa thức, tụi có tiếng chuông điện thoại reo nửa đêm. Chắc tụi nó cũng ngủ lại rồi. Thôi, anh đi thay đồ đi, khuya lắm rồi.

Linh và Lý vô phòng ngủ, Đêm đó, không có việc gì xảy ra cả.

Lý ở lại nhà đâu được một tuần. Linh nghĩ, chàng đã quên đi chuyện tiền bạc. Một buổi tối, Lý đề nghị đi ăn nhà hàng, và xem ciné với chàng. Sau khi đi chơi vui vẻ, rồi về nhà. Hai người yêu đương da diết. Sau đó bằng một giọng ngọt ngào, Lý đem chuyện tiền ra hỏi Linh :

- Sao, em trả lời đi chứ ?

- Trả lời việc gì ?

- Em không biết, hay em cố ý muốn quên ?

Linh giả vờ không hiểu :

- Mà việc gì chứ ?

- Về việc năm mươi ngàn quan ! Em muốn quên à ?

- Anh hỏi thật, phải không ?

- Anh có bao giờ giỡn với em đâu.

- Xin anh hiểu dùm tình cảnh của em. Em không thể nào đưa anh số bạc lớn như vậy được. Nếu anh xài, em đưa anh chút ít. Chớ em không thể đưa hết số tiền theo như anh đã hỏi em.

Linh bực mình quá. Nàng bỏ ra salon hút thuốc. Lý cũng ngồi dậy đi theo, chàng hỏi hơi lớn tiếng :

- Nghĩa là em không bằng lòng đưa, phải không ?

Linh cảm thấy Lý nổi giận rồi. Nàng vẫn giữ bình tĩnh, tay kẹp điếu thuốc, cố trấn lòng. Cử chỉ nhã nhặn, nàng dịu giọng, nói :

- Anh đã làm em khổ mấy tháng nay. Và hôm nay, Anh muốn làm khổ em nữa sao ? Tình của anh đối với em như vậy sao ?

- Tôi không có tình nghĩa gì với cô hết ! Cô không biết là cô đã già lắm rồi sao ? Trông vô gương đi, cô sẽ thấy lời tôi nói không sai.

Linh ngồi thừ xuống ghế salon, hai bàn tay úp vô mặt khóc nức nở. Nàng nghẹn ngào, nói :

- Bây giờ anh thật tình muốn bỏ em. Anh không còn thương yêu, thì đành vậy. Ở hay không, tùy nơi anh. Em không dám cản trở gì đâu.

Lý đứng chống nạnh. Có vẻ kênh kiệu, chàng quay qua nhìn Linh, và nói lớn :

- Nhưng trước khi tôi đi, tôi cần cô giúp tôi số tiền đó. Tôi phải tạo lập lại cuộc đời mới. Tiền của tôi làm hàng tháng, tôi đưa cô hết mà.

Sự thật, hàng tháng Lý cũng có đưa tiền cho Linh. Nhưng có đủ vào đâu ! Tháng nào Lý cũng lấy thêm tiền của nàng. Vì tiền lương của lãnh rất ít. Linh tức quá, la lên. Vì nàng chịu hết nổi rồi, Linh nói :

- Tiền của anh đưa, tháng nào cũng thiếu. Có đủ gì đâu mà anh lại đòi ?

Lý cũng giận lên, chàng nói lớn tiếng :

- Tại cô có con !

Linh cố nuốt nỗi đau đớn, nàng nhẹ giọng :

- Em biết ! Mà em có trách gì anh đâu.

- Bây giờ, tôi cần bao nhiêu đó, cô đưa hay không ? Trả lời dứt khoát đi. Sống với cô từ bao lâu, xá chi có năm mươi ngàn quan.

Đến giai đoạn này, thì Lý đã để lộ ra hẳn bản chất đều cán. Chàng không thể sống tiếp tục với Linh vì sợ Thiên. Thiên đã lớn và hiểu biết nhiều. Nếu

không có Thiên, Lý sẽ ở lại thêm một thời gian nữa để ăn bám Linh. Vì Linh có nhà cửa sang trọng. Lý đi đâu cũng ăn diện đẹp sang với người ta. Thịnh thoảng, Linh còn đưa xe hơi cho chàng lái. Nhưng thẻ chủ quyền nàng vẫn đứng tên một mình. Linh cũng tinh ý lắm, nàng dấu hết giấy nhà băng, tiền bạc. Nhưng nếu có cơ hội, Lý cũng lục lạo khắp nơi, và thấy Linh có nhiều tiền. Nên Lý biết chắc là Linh có một số tiền không nhỏ.

Bây giờ Thiên đã lớn khôn, Lý càng sợ Thiên. Cho nên Lý trở lại tổng tiền Linh một cách trắng trợn. Linh không còn nhịn nhục được nữa. Tự ái của nàng bị chạm nặng. Nàng mắng Lý :

- Khốn Nạn ! Đểu cán ! Mày sống với tao chỉ vì tiền à ! Thật tao không ngờ, con người trông có vẻ hiền lành như mày lại trở thành một thằng khốn nạn như vậy.

Lý giận dữ, nhảy tới đánh Linh. Đêm nay Thiên và Kiều đi chơi vắng nhà. Nên Linh và Lý tha hồ mà cãi vã, đập lộn với nhau. Linh đau khổ đến tột cùng. Lý chửi mắng, cố tình khơi lại vết nhơ của Linh hơn sáu năm trước.

Lý khinh khỉnh mặt lên, và nói :

- Cô có biết, và còn nhớ không ? Cô là người đàn bà lãng loạn trác nết. Phản bội chồng để ngoại tình.

Linh lúc đó chỉ kêu trời ! Trong cơn tức giận, và nhục nhã, nàng cảnh cáo Lý :

- Tao sẽ giết mày. Đồ khốn nạn ! Đểu giả ! Ma-cô !

Linh chạy lại học tủ nhỏ ở bàn giấy, lấy cây súng của chồng nàng mua lúc ông còn sống. Linh lên đạn, nhắm ngay vào người Lý và bóp cò. Lý hết hồn, chàng lách mình, nhảy sang một bên, nhưng cũng trúng đạn, Tiếng súng nổ vang rền. Nhiều người hàng xóm chạy qua gõ cửa. Viên đạn xuyên qua vai Lý, làm chàng bị thương nặng. Ngay sau đó, thì Thiên và Kiều về tới. Hai đứa con nàng kinh ngạc chứng kiến một thảm kịch ngoài sức tưởng tượng. Thiên tiến lại gần Lý, quan sát. Lý nằm bất tỉnh, máu tuôn xối xả. Thiên liền quay điện thoại kêu cảnh sát xin cứu cấp. Năm phút sau nhân viên sở Cứu Cấp chở Lý vào nhà thương gần nhất. Trong khi đó, Cảnh-sát tịch thu khẩu súng, và mời Linh đi theo họ về bót, để nhà chức trách lấy khẩu cung. Linh khai hết sự thật những gì đã xảy ra giữa Lý với nàng từ

hơn sáu tháng qua. Sau đó, Linh được phép ra về với án lệnh của công tố viện tạm giam Linh tại gia, chờ ngày ra tòa.

Linh phải lo cho Lý mọi việc ở nhà thương. Dầu vậy, nhưng Linh vẫn còn yêu Lý tha thiết. Thiên thấy mẹ mình không đủ can đảm xa Lý, thỉnh thoảng Thiên lựa lời nói khéo, khuyên mẹ nên dứt khoát với Lý.

Nhưng làm sao Linh dứt khoát được khi nàng còn yêu Lý. Sau ba tháng điều trị, Lý được bình phục trở lại. Linh rước chàng về nhà, hai người tiếp tục sống với nhau. Nhưng sự đố kỵ của Lý cũng không chừa. Tuy biết vậy, mà Linh không có cách gì xa Lý nổi. Bởi vì tình yêu, nên nàng quá mù quáng. Linh tốn hao rất nhiều tiền cho nhà luật sư, cùng mọi chi phí ở nhà thương, nàng phải trả hết.

Thời gian hơn một năm, sau khi trở về ở lại với Linh. Lý lại viết thư rơi, tố cáo Linh : chính nàng là thủ phạm giết chồng !

Lý dựng đứng sự việc, bảo rằng : Linh bỏ thuốc độc vào thức ăn, ông chồng ăn, sanh bệnh rồi chết dần dần, chứ không phải ông chết vì bệnh hoạn. Linh lại bị lôi thôi với hãng bảo hiểm và cò bót. Nàng hết sức khổ tâm. Linh rất hiền lành, vì một lần thiếu thủy chung của chồng và trong cơn ghen tức, nàng đã mất tự chủ, làm những điều sai quấy nên hậu quả là ngày nay, nàng phải chuốc lấy bao nhiêu cay đắng. Hậu quả không tốt đẹp này, do nàng gây ra. Có một việc mà từ trước đến giờ Linh không ngờ : là hôm nay, chính Linh đã tự hại mình và làm đổ vỡ đời mình.

Thiên tuy còn nhỏ nhưng rất thông minh, Thiên quả quyết, thủ phạm làm khổ đời mẹ mình, không ai khác hơn là Lý. Và Thiên còn hiểu thêm rằng, Lý là người viết thư rơi cố tình ám hại mẹ Thiên trước pháp luật.

Đến ngày ra tòa, vì không có nhân chứng, phát súng nổ vào người Lý, được luật sư biện hộ là Linh tự vệ và bắn trong lúc không dẫn được cơn ghen. Tòa tuyên bố tha bổng Linh.

Vào một buổi tối, có người điện thoại, gặp Thiên, người ấy không cho biết tên. Kể hết những gì mà Lý đã làm khổ mẹ Thiên.

Thiên nghe giận vô cùng. Hơn nữa Thiên còn tuổi trẻ, nên hành động không cần suy nghĩ. Thiên chờ cho có dịp gặp riêng với Lý. Một đêm, Linh và Kiều đi công việc, ở nhà còn lại Lý và Thiên. Thiên không để lỡ cơ hội.

Thiên ra salon, làm như người lớn, sành sỏi ngồi nói chuyện với Lý, Lý hỏi Thiên :

- Cha, hôm nay có việc gì, mà trông cậu nghiêm nghị quá vậy ?

Thiên bắt đầu nổi giận, vì vẻ mặt khinh thường của Lý. Thiên không dẫn được nữa, không trả lời câu hỏi của Lý vừa rồi, cậu bèn hỏi ngược lại Lý :

- Tại sao ông đã làm một việc quá khốn nạn như vậy ?

Bị xỉ vả bất ngờ, Lý bực tức, nói lớn :

- Sao cậu hỗn thế ? Cậu dám chửi tôi à ? Và tôi không hiểu cậu muốn nói gì ?

- Ông thật sự không hiểu à ? Vậy tôi hỏi ông : ai là người cho thơ rơi để cho mẹ tôi phải bị phiền phức với cò bót ?

Tánh ngang tàng của Lý nổi lên. Hắn ta mạnh dạn thách thức Thiên,

Lý đứng lên, và nói :

- Ủ ! Rồi sao ? Cậu muốn kiếm chuyện, tôi sẵn sàng chiều theo ý cậu.

Thiên nhìn Lý bằng cặp mắt thù ghét, Thiên nói :

- Tôi muốn ông lạng lẽ dọn ra khỏi nhà này và vĩnh viễn đừng quay đầu trở lại, để mẹ tôi được yên. Nếu ông lì lợm ở nán thêm, có ngày tôi sẽ giết ông. Trên gương mặt Lý tái nhợt. Nhưng Lý ở thế kẹt, không thể giữ trò du côn vì Thiên chưa ở lứa tuổi vị thành niên, nên khó mà hành hung theo thói quen của hắn. Lý chỉ lớn tiếng, nhắc đến Linh để dọa Thiên :

- Tự nhiên cậu muốn gây sự với tôi hả ? Nhưng thôi, để mẹ cậu về, rồi sẽ hay.

- Tôi không muốn mẹ tôi xen vào chuyện giữa tôi và ông. Tôi nhắc lại, ngay bây giờ, tôi muốn ông ôm quần áo đi khỏi nhà này tức khắc.

Lý bị một đứa con nít tổng cổ ra khỏi nhà, Lý giận run người, đứng lên dụi điếu thuốc, và hét to :

- Tôi không đi, cậu làm gì tôi chứ ?

- Tôi giết ông !

Lý khiêu khích :

- Tôi thách cậu đó. Đờ ranh con, biết gì mà nói.

Thiên có con dao làm bếp, mà cậu ta giấu trong người tự nãy giờ. Cố ý để sẵn sàng giết Lý. Thiên không còn tự chủ được nữa. Thiên lẹ làng rút dao

ra sấn tới đâm một nhát trúng ngay tim Lý. Lý chết tại chỗ. Linh và Kiều mở cửa vô nhà, thì sự việc không may đã xảy ra trước vài phút.

Thảm trạng này, Linh đã biết trước, có ngày sẽ xảy ra, chỉ sớm hay muộn thôi. Nên mỗi khi ra khỏi nhà là Linh cứ phập phồng lo sợ. Bây giờ thì đã quá trễ rồi. Linh tiến đến thấy Lý không còn thở nữa, chàng nằm trên vũng máu, máu vẫn còn tuôn tuôn từ lòng ngực của Lý. Linh giựt con dao ra cầm trên tay. Báo Thiên gọi sở Cứu Cấp và Cảnh-sát. Linh nói với Thiên :

- Mọi sự trước pháp luật để mẹ nhận. Con nhớ, đừng nói gì khi Cảnh-sát điều tra.

Thiên nhứt định không chịu, nói với Linh :

- Việc này do con làm. Con nhận tội, mẹ không có trách nhiệm gì trong vụ án mạng này. Mẹ đừng để Gió Xoay Chiều.

Linh bảo với Thiên :

- Con đừng cãi lời mẹ, nếu con không nghe lời mẹ, mẹ tự tử cho con thấy liền bây giờ.

Thiên và Kiều, ôm Linh và khóc, Thiên nói :

- Mẹ đã khổ nhiều rồi, mẹ đừng nhận thêm cái khổ do con gây ra. Mẹ hãy để cho con nhận chịu, vì... con là thủ phạm.

Bằng một giọng nghẹn ngào, Linh nói với Thiên:

- Con còn nhỏ, tương lai con còn dài, còn phải đi học hành. Mẹ đã già, chắc họ sẽ không kêu án nặng cho mẹ đâu !

Hai mẹ con nói chuyện qua những giọt nước mắt. Linh dặn dò với Thiên đủ điều : hãy lo cho Kiều và ráng siêng năng học hành, hàng tuần dẫn Kiều vào thăm nàng.

Thiên không dám cãi lời của mẹ nữa, đành giao tội trạng cho mẹ mình thay mình. Thiên nói :

- Mẹ cứ yên tâm. Con sẽ thay đổi để mẹ vui. Con cầu Trời, Phật ban phước lành cho mẹ sớm được về sống bên cạnh chúng con.

Cảnh-sát và xe cứu thương tới, họ lấy con dao dấy máu mà Linh vẫn còn cầm trên tay, họ chở xác Lý đi, còn Linh bị còng tay theo Cảnh-sát vào tù.

Qua những tháng năm Linh ngồi tù, Thiên và Kiều rất siêng năng chăm học và hằng tuần hai anh em vào tù thăm mẹ.

Hai năm sau, Linh được mang ra tòa xử. Qua những lời khai của Linh và nhờ có luật sư giỏi, tận tình bào chữa, Tòa kêu án xử nàng năm năm tù : ba năm tù ở, hai năm tù treo. Sau khi tòa kêu án xong, Linh ở tù thêm một năm nữa.

Ra khỏi tù. Linh chán ngán cảnh đời, chán luôn những sự yêu đương tình tiết, Linh để hết thì giờ lo cho, Thiên và Kiều. Và nàng nhìn đời trôi chảy như những dòng nước ngược.

Có chi để lụy vào thân
Tình tiền tù tội, ái ân nghĩa gì ?
Giờ đây mình tự, mình khi,
Vì đâu nông nổi tình si, ghen hờn ?
Bể dâu đời đổi bao lần,
Chán nhàm những chuyện hồng trần đã qua !

(Paris 15ème , Gia-trang Vaugirard, hè 7/1977)

Việt Dương Nhân
Gió Xoay Chiều
Mặt Trời Vẫn Lên

Ông Đỗ Quan Thắng vừa tiễn đưa người vợ yêu quý nhất đời tên Vũ Thị Cẩm Lan đi về một cõi xa xăm !

Ông trở về căn nhà sang trọng rộng rãi, nhưng bây giờ rất trống vắng, ở vùng ngoại ô Paris. Ông cời chiếc áo veste màu đen quăng bừa lên bàn ăn, rồi đến ngồi ì trên ghế salon. Gương mặt ông thật buồn. Ông ngồi yên lặng mấy phút. Dường như bên tai ông vẫn còn nghe văng vẳng những lời của bà Cẩm Lan thường hay nói với ông trước và sau ngày hai người quyết định kết hôn sống mãi đời với nhau : Em thích sống tới cỡ năm chục tuổi. Sau đó em thay đổi xác để em trở lại đây cho tươi trẻ, chớ em không bao giờ nghĩ là em chết đâu.

Thắng đứng lên nhìn tấm ảnh tươi cười của Cẩm Lan chụp bên Tour-Eiffel, rồi ông bước lại bàn nhỏ lấy tẩu thuốc ‘ống bíp’ châm lửa hít vài hơi phì khói...

*

Hơn hai mươi bảy năm về trước...

Ngày đầu tiên Thắng gặp Cẩm Lan đi xem ciné ở rạp Mini-Rex cùng với Tiến, người bạn học cũ của thuở còn học sinh trung học. Sau khi hai người đỗ bằng tú tài đôi. Tiến lựa ngành dược, còn Thắng đi ngành y khoa.

Hôm ấy, Thắng tưởng Cẩm Lan là bồ mới của Tiến. Nhưng không phải. Nàng chỉ là cô gái mà Tiến vừa mới làm quen vài ngày thôi. Bởi vì Tiến có vé mời đi ciné được hai người. Tình cờ Tiến gặp Cẩm Lan đang ngồi uống nước dứa xiêm tại Quán-Lều-Tre. Chàng làm quen và hẹn nàng đi xem ciné chung cho đỡ lẻ loi.

Sau khi tan hát, Tiến và Thắng gặp lại nhau, sẵn đó Tiến mời Thắng qua Quán-Lều-Tre uống nước. Lúc ấy, dường như có một cái gì thúc đẩy Thắng đi theo Tiến và Cẩm Lan. Vào trong quán, Tiến vui cười nhìn Cẩm Lan mà nói với Thắng :

- Thắng à ! Moa xin giới thiệu Cẩm Lan cho toa nhé !

Thắng nhìn Cẩm Lan, Cẩm Lan cũng xoe tròn đôi mắt nhìn Thắng rồi quay sang Tiến, nàng nói :

- Hai anh định cho em đóng tuồng gì đây ?

Tiến đáp ngay câu hỏi của Cẩm Lan :

- Cô Cẩm Lan à ! Đây là bác-sĩ Thắng, Một người hiền lành, nhưng đặc biệt có cái tánh nhút nhát nên lúc nào cũng đi cu-ki.

Cẩm Lan tươi cười nói :

- Vậy sao ! Nhưng đó là cái tánh tốt của anh ấy ! Em thích đàn ông con trai chỉ thích nghe hơn nói. Đàn bà mới có quyền nói nhiều thôi.

Thắng vẫn ngồi im để mặc cho Tiến bày vẽ. Bởi Thắng là người đàn ông ít nói.

Tiến nghe Cẩm Lan nói thế cũng hơi nhột, nhưng chàng vẫn tiếp tục nói với Thắng :

- Moa mới quen với Cẩm Lan hai ngày ở tại đây. Để moa làm “băng nhân” cho hai người nhé ! Sau đó tùy hai người quyết định cuộc đời.

Cẩm Lan thoáng đưa ánh mắt nhìn Thắng. Xem như nàng chấp nhận. Còn Thắng gương mặt cũng tươi hẳn lên. Cẩm Lan chẳng muốn gì hơn là nàng chỉ thích làm quen và được đi chơi với mấy chàng có vẻ trí thức loại này để nàng lấy-le với bạn bè. Chớ nàng không dám mơ mộng xa vời. Nhưng họ chưa biết nàng là ai, ở đâu và làm gì ? Cẩm Lan cũng không phải là một cô đào hát. Nhưng đôi khi nàng đóng tuồng khá hay. Cái tài ăn nói hoặc thay đổi xiêm y, từ dáng điệu và thay đổi luôn cả sự đối đáp tùy thuộc giới nào, thành phần nào khi nàng trực diện với họ.

Sau gần nửa tiếng đồng hồ, Tiến và Thắng nói qua nói lại. Trời đã hơi khuya. Cẩm Lan đứng dậy cáo từ cả hai người. Rồi nàng đi nhanh không chần chờ để nhờ ai đưa nàng về.

Tiến đứng lên nói với Thắng :

- Toa thấy cô ấy tự nhiên không ? Nếu sự thật toa muốn gặp lại Cẩm Lan thì chiều chiều toa cứ đi ra miệt này là gặp nàng hà !

Thắng ngạc nhiên hỏi Tiến :

- Ủa ! Toa không biết Cẩm Lan ở đâu sao ? Còn cô ta làm gì Toa có biết không ?

Tiến lắc đầu và vỗ vai Thăng, chàng nói :

- Không. Moa quen với nàng như một luồng gió thoảng đưa mây vậ đó ! Nàng xinh xắn dễ nhìn và ăn nói rất vui vẻ là đủ rồi. Còn chuyện ở đâu, làm gì. Nếu toa thích làm quen thân hơn thì toa hỏi nàng sau.

Thăng hơi suy nghĩ, và hỏi :

- À này ! Toa với cô ấy có... gì chưa ?

- Không. Không có gì cả, moa đã nói rồi, là moa có ý passé cho toa. Vì moa có Quế Hương. Hai năm nữa nàng trở về tụi này sẽ cho toa uống rượu...

Thăng nghĩ : Tiến, nó dạn dĩ, hào hoa, phong nhã, đẹp trai. Nên nó dễ thu hút những nàng con gái, bất luận là loại con gái nào. Còn mình hay bị mặc cảm cái chân...và xí trai hơn nó, mà lại không biết cách cua gái. Cầm Lan là mẫu người mà mình rất ưa. Thôi mình cũng nghe lời xừ Tiến này, để mình sẽ tìm gặp lại nàng.

Thăng quay sang nói với Tiến :

- Merci toa nhé ! Cô Quế Hương moa nhớ rồi. Có phải nàng vừa đi tu nghiệp bên Pháp không ?

Tiến trả lời bằng một giọng hơi nhão nhão :

- Đúng rồi ! Nàng có mộng thích học cao hơn bọn mình. Nên cha mẹ nàng chiều ý để cho nàng đi. Quế Hương học trường Tây từ thuở nhỏ. Nàng nói chuyện hay dùng ngoại ngữ hơn tiếng mẹ đẻ. Đôi khi moa muốn khuyên nàng nên nói chuyện bằng tiếng Việt. Nhưng... tánh tình Quế Hương rất giống mấy cô Đầm, hồng chừng mai một nàng trở về nước. Nàng sẽ quên bằng tiếng Việt luôn đó.

Thăng trả lời :

- Làm sao quên được. Mỗi gia đình có cách giáo dục con cái khác nhau. Chú thím moa, tuy cho moa vào học trường Tây. Nhưng về nhà là bị cấm tuyệt đối không cho nói ngoại ngữ. Nếu đứa nào mà nói tiếng Tây hay tiếng Anh là không cho ăn cơm đấy. Mà nếu một ngày nào moa có lấy vợ, thì moa thích chọn một nàng con gái, con nhà bình dân. - Ừa, thì toa tìm đi. Tụi mình đứa nào cũng trên ba chục rồi. Còn chuyện moa đính hôn với Quế Hương, là do ba má moa chọn. Hồi chưa biết mặt nàng. Moa nghe cái tên Quế Hương, moa tưởng là gái Huế. Nhưng nàng sanh trường tại đây. Chắc

có lẽ tại cái tên ấy. Nên Quế Hương hơi kiêu kỳ. Còn toa ! Bây giờ toa có rồi đó.

Tiến lấy tay chỉ theo Cẩm Lan.

Trong lòng Thăng nghe có cái gì là lạ. Có lẽ chàng ta đang bị tiếng sét ái tình rồi chăng ?

Thăng nói với Tiến :

- Cô ấy cũng dễ thương và có dáng. Để chờ xem toa ời ! Mới vừa quen mà. Thôi khuya rồi. Tạm biệt nhé !

*

Tiến và Thăng cùng đi qua bến đậu xe trước Tòa Đô Chính (Sài Gòn) để lấy xe. Tiến chạy xe về trước. Còn Thăng thì chậm rãi từ từ. Bỗng chàng ta thoáng thấy bóng của Cẩm Lan đang đứng làm như người đón xe. Thăng cho xe tới gần nàng, và gọi :

- Cô Cẩm Lan ! Cô chưa về sao ?

Cẩm Lan chạy tới, nàng nói :

- Em đang đón Taxi !

- Cô về đâu ? Sẵn xe, tôi xin đưa cô về.

Cẩm Lan lưỡng lự, nàng nói :

- Thôi ! Rất cảm ơn anh. Em không dám làm phiền anh.

Cẩm Lan bỏ đi ngay. Thăng đành cho xe thăng về nhà phía Tân Định, queo vô đường Đặng Tất. Tới nhà, Thăng mở cửa nhè nhẹ vào, chàng không bật đèn mà đi thẳng vô trong bếp mở tủ lạnh rót một ly nước uống, và ngồi lại cái bàn nhỏ nơi đó. Trong lòng Thăng nghe bâng khuâng lạ lạ. Chàng nghĩ về Cẩm Lan, và tự hỏi : Sao kỳ lạ kìa, Đêm khuya mà Cẩm Lan còn ở ngoài đường. Hay là nàng có nhà ở gần miệt đó ?

Nghĩ ngợi bâng quơ, sau đó chàng thót lên lầu vào phòng nằm trần trọc mà hình ảnh Cẩm Lan cứ nhảy múa trong tâm hồn chàng.

Thăng sanh trưởng ở Bến Tre. Chàng mồ côi cha mẹ rất sớm, nhờ người chú khá giả đem về nuôi ăn học, và đậu bằng bác sĩ toàn khoa hơn ba năm qua. Ông chú lo cho Thăng một phòng mạch gần nhà, tặng cho chàng một chiếc xe hơi hiệu Peugeot 403 màu đỏ đậm đời 60. Và ông cũng muốn lo cho Thăng lập gia đình, nhưng chàng từ chối vì chưa sẵn sàng lấy vợ.

Chàng bị tật chân mặt đi hơi khập khểnh một chút. Nên Thắng có rất nhiều mặc cảm. Hôm nay nhờ Tiến giới thiệu cho chàng được làm quen với Cẩm Lan, lòng chàng bị lao nhao chao động... Còn Cẩm Lan lông bông một mình, một bóng lang thang cuốc bộ về căn phòng trọ ở đường Phạm Ngũ Lão cạnh bên rạp hát Bàu-Xá. Trong đầu nàng nghĩ đến Tiến và Thắng. Nàng thoáng thấy hơi bực, tại vì sao Tiến xem nàng như món đồ chơi. Nhưng nàng lại tự bào chữa : Cũng tại mình không phản ứng. Và mình lại khoái đàn ông, con trai ê-lê-găng, mặc sơ-mi trắng quần đen. Vậy mình sẽ bắt ‘bồ hờ’ với anh Thắng để xem đời sẽ ra sao !

Về phòng trọ loay hoay một hồi, Cẩm Lan leo lên ghế bố nằm ngủ một giấc.

Cẩm Lan là một cô gái, quê ở ấp Tân Hòa làng Tân Bửu, sinh trưởng trong một gia đình nông dân và chuyên môn nuôi heo, gà, vịt. Còn trình độ học vấn chỉ bậc trung học đệ nhất cấp mà thôi. Năm nay nàng vừa tròn hai mươi, đã có chồng lúc mười tám tuổi do gia đình gả ép. Sau khi lấy chồng được sáu tháng, nàng không hợp với chồng, hơn nữa nàng không yêu chồng. Nên bỏ nhà trốn lên Sài Gòn sống bụi đời. Lúc đầu Cẩm Lan đứng bán ớt, tỏi, hành, ngò trước cửa Bắc chợ Sài Gòn. Lần lần nàng làm quen với mấy người chuyên môn bắt mối đổi đô-la, nên cuộc sống của nàng tùy bữa hên xui vô chừng.

* * *

Sau mấy tháng trôi qua, Cẩm Lan gần như đã quên mất hai ông trí thức kia. Một buổi chiều thứ bảy, Cẩm Lan thấy Thắng đang đi lòng vòng trong Thương-Xá-Tax. Nàng giả bộ đi vòng qua cửa Nguyễn Huệ để đụng đầu Thắng. Thắng nhìn thấy nàng, lòng chàng hơi bối rối đứng khựng lại :

- Chào cô Cẩm Lan !

Cẩm Lan làm bộ ngó quanh quất, rồi mới thấy Thắng, nàng nói :

- Dạ, chào anh Thắng ! Lâu quá không gặp anh. Anh vẫn khỏe chứ ?

- Vâng, cảm ơn cô ! Tôi vẫn khỏe. Còn cô ?

- Dạ, em cũng thường thôi.

- Tôi đi dạo ngoài này nhiều lần. Nhưng sao tôi không gặp cô ?

- Thiệt hông ? Thôi anh ơi ! Đừng...đừng...

- Thiệt mà ! À! Cô có gặp lại được-sĩ Tiến không ?
 - Ủa ! Anh Tiến là Được Sĩ hả ? Em tưởng anh ấy là dân làm áp-phe chứ !
 - Tại sao mà cô nghĩ như vậy ?
 - Tại em thấy anh ấy nói chuyện giống... quá hà !
 - Không phải đâu. Tiến, nó giễu dữ lắm. Hồi còn học sinh với nhau. Tụi bạn hay gọi nó là Tiến-Hề đó. Coi vậy chứ nó tốt bụng lắm. Gặp lại cô. Tôi muốn mời cô đi dùng cơm với tôi tối nay. Cô có rảnh không ?
 - Đi ăn cơm với anh ? À ! Có ai đi chung không ?
 - Không !
 - Đi ăn ở đâu ?
 - Ở trên Bình Triệu.
 - Máy giờ ?
 - Bây giờ !
 - Trời ơi ! Còn sớm quá ! Em phải về thay áo dài.
 - Cô mặc như vậy cũng đẹp quá rồi, thay áo dài làm gì cho mất công.
- Cầm Lan nín thinh vài giây, nàng nói :
- Anh ăn mặc ê-lê-gã quá. Còn em, em mặc quần Jean, áo thì hơi cũ như thế này có kỳ không ? Nghe đâu ở trên Quán-Bình-Triệu sang lắm phải không anh Thăng ?
 - Tôi nói đẹp rồi, không kỳ gì hết. Bộ cô chưa đi ăn lần nào trên đó sao ?
 - Có ! Nhưng trong mơ thôi !
 - Cô vui quá ! Chỗ đó cũng thường thôi. Coi vậy mà gần bảy giờ tối rồi. Thôi mình đi nhé cô !
- Thăng và Cầm Lan qua lấy xe trực chỉ tới Bình-Triệu sau đó. Vào Quán-Bình-Triệu, thực khách cũng khá đông, quang cảnh rất đẹp. Chú bồi bàn dẫn hai người đến bàn ở một góc gần mé ao, xung quanh có giăng những bóng đèn nho nhỏ đủ màu ánh lên trên lá bông súng lóng lánh như đám sao lấp gần đầy mặt ao, có năm ba hoa súng trời lên, cái búp, cái nở màu tím tím thật là đẹp và có cả bầy cá dưới ao đang đớp bóng nghe chóc-chóc...
- Thăng hỏi Cầm Lan :
- Làm gì mà cô thần thờ vậy ? Cô thích ăn món gì ? Ở đây có cua rang muối, cơm tay-cầm, lẩu lươn...v.v...

- Cảnh ở đây đẹp và hữu tình quá chứ. Thôi anh đi chợ đi.

Thằng thấy vui lây với Cẩm Lan, chàng cười và nói :

- Tôi là đàn ông mà cô bảo tôi đi chợ. Thôi được ! Tôi đi chợ, còn cô nhìn trời để mà làm thơ hén !

- Nơi đây thì anh là người đi chợ lựa món ăn. Chớ... ở nhà là em phải đi chợ rồi. Bộ anh thích thơ lắm sao ?

- Thích lắm ! Chắc cô chỉ biết làm thơ, chớ làm sao mà biết nấu ăn, có đúng không ?

- Trời ơi ! Em là đàn bà con gái bắt buộc phải biết nấu ăn chứ, nhứt là con gái nhà quê như em. Còn về thơ thì em mê đọc và hay nghe Tao Đàn lối mười giờ rưỡi đêm. Anh có nghe không ? Em chỉ thích nghe thơ chứ không biết làm thơ đâu !

- Xin lỗi cô, vì tôi nhìn hai bàn tay của cô thì tôi nghĩ cô chắc không làm động móng tay, mà chỉ ngồi thơ thẩn ngẩn ngơ như thi sĩ.

Cẩm Lan cười khút khít và nói :

- Đúng đó ! Em thích làm Thi sĩ mò trăng đáy nước như Đại Thi Hào Lý Bạch ngàn năm xưa đó... Kìa người ta đang đợi anh gọi thức ăn kìa.

Thằng ngó lên nói với cậu bồi bàn :

- Xin lỗi ! Anh cho tôi một đĩa gỏi ngó sen tôm càng, một cua rang muối và hai phần cơm tay-cầm.

Thằng nhìn và hỏi Cẩm Lan :

- À ! Cô thích uống nước gì ?

- Anh uống gì, em uống đó.

- Uống bia-đặc nhé !

- Bia-đặc ! Được, em uống đại !

Tiến gọi thức ăn, nước uống xong, chàng nhìn Cẩm Lan và nói :

- Bây giờ trở lại vấn đề thi-thơ. Cô mê thơ, vậy cô thích thơ của ai nhứt ?

- Tản Đà, Nguyễn Bính, Hàn Mặc Tử... Mà của ai em cũng thích hết. Vì khi đến giờ Tao Đàn nghe Đoàn Yên Linh ngâm thơ của ai là em mê thơ người đó.

Thằng xoa tay, miệng cười và nói :

- Vậy đâu phải cô yêu thơ của mấy ông Thi Sĩ. Mà... mà cô yêu người

ngâm thơ trúng hơn. Có phải đúng không ?

Cầm Lan có vẻ hơi bị què. Nàng nói một giọng buồn buồn :

- Anh làm em cụt hứng rồi. Em không nói về thơ nữa đâu.

Thằng thấy Cầm Lan thật là nhạy cảm. Nên chàng cũng không đá động về chuyện trên nữa, chàng gấp gói bỏ vào chén của Cầm Lan, và nói : - Cầm Lan dùng thử món này đi, ăn tự nhiên nha !

- Thì anh để em tự nhiên, chứ anh lo cho em quá. Em sẽ mất tự nhiên là chừa cho anh ăn hết một mình đấy.

Bữa cơm ăn xong cỡ mười giờ đêm, Thằng trả tiền, chàng hỏi Cầm Lan :

- Cô Cầm Lan có thích đi phòng trà không ?

Cầm Lan chợt nhớ cái chân của Thằng làm sao chàng nhảy được. Nàng nói :

- Em nhảy dờ lắm ! Thôi khuya rồi mình đi về anh ơi ! Nếu anh muốn đi nữa thì mình ghé quán chè Khánh-Ly ở đường Tự Do ăn chè nghe nhạc.

- À, có lý hén ! Thôi đi Cầm Lan.

Thằng lái xe trở về Sài Gòn và ghé ăn chè nghe nhạc. Đã quá mười một giờ đêm, tiệm sắp đóng cửa, Thằng hỏi :

- Nhà Cầm Lan ở đâu ? Anh đưa về.

Cầm Lan ú ớ...đáp :

- Anh Thằng à ! Thôi, anh đi về trước đi, chút nữa em về một mình cũng được.

- Tại sao Cầm Lan không cho anh đưa Cầm Lan về ?

Đến đây Cầm Lan bị kẹt, nhưng nàng vẫn nói :

- Tại em muốn ở lại đây để gặp mấy người bạn.

Thằng nghe trong lòng thoáng buồn, chàng tự hỏi : Sao Cầm Lan có thái độ kỳ hoặc vậy kìa ? Hay là nàng có chồng ? Nhưng Thằng đánh bật ý nghĩ ấy ra và tự hỏi tiếp : Nếu có chồng sao nàng dám đi chơi như thế này ?

Trong lòng Thằng nhứt quyết đưa Cầm Lan về nhà nàng, sẵn đó chàng cũng muốn biết rõ về hoàn cảnh của Cầm Lan luôn. Chàng nói :

- Cầm Lan à ! Anh muốn đưa em về, tại sao em từ chối ?

Cầm Lan cảm thấy Thằng rất ưa nàng, và chắc chắn chàng muốn biết đời tư, và cuộc sống của nàng. Không còn cách gì hơn. Nếu nàng cương quyết

không cho Thăng đưa nàng về thì nàng sẽ không còn gặp Thăng nữa. Cầm Lan đành đứng lên để Thăng đưa về. Về đến trước ngõ hẻm để vào nhà. Thăng hỏi :

- Nhà em ở đâu ?
- Trong kia kìa !

Thăng ngơ ngát không thấy nhà đâu hết, Cầm Lan nói tiếp :

- Em ở phòng trọ trong hẻm. Anh không tin sao ?
- Cầm Lan có cho phép anh vào xem được không ?
- Phòng em ở chật hẹp dơ dáy lắm !
- Đâu có ăn nhằm gì mấy chuyện đó. Anh chỉ muốn thấy rõ chỗ em nằm ngủ thôi.

Cầm Lan ngập ngừng, rồi nàng cũng chịu cho Thăng vô phòng. Vào căn phòng nhỏ xíu, chỉ để một cái tủ nhỏ, một chiếc ghế bố mùng còn giăng, mền không xếp, quần áo ngổn ngang. Thăng hơi bị sốc, nhưng chàng vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên, chàng nói :

- Cám ơn Cầm Lan đã chịu ý anh.
- Rồi đó ! Sự thật có phủ phàng chưa ? Em nghèo lắm !

Thăng lột đôi giày ngời bẹp xuống sàn nhà, chàng tươi cười nói :

- Sao đến đây anh bỗng nhiên thấy buồn ngủ quá, muốn ngủ tại chỗ này.

Cầm Lan thấy Thăng đang hòa mình với nàng. Nàng nghe tâm hồn phấn khởi, nàng nói đùa đùa :

- Nếu anh muốn, thì ở đây chia tiền nhà với em.
- Bao nhiêu một tháng ?
- Một ngàn rưỡi đồng.
- Được ! Được ! Mà bắt đầu đêm nay chứ ?

Cầm Lan nghĩ : Ông Bác Sĩ này có tính tình bình dân và giễu dũ à !

Cầm Lan khoác tay và nói :

- Thôi nha ! Giễu vừa vừa chớ giễu quá thì em dọn đi nơi khác à !
- Anh không giễu giỡn đâu à !
- Bộ anh nói thật hả ?
- Thật mà ! Nhưng...
- Rồi ! À há, lại có chữ nhưng hén !

- Đêm nay em cho anh trú tạm một đêm, rồi ngày mai mình đi tìm mướn chỗ khác. Chớ ở gần rạp hát cải lương, mai một tụi mình sẽ trở thành đào kép cải lương hết đây.

- Thì tự hồi này giờ anh với em đang đóng cải lương đó. Hồng biết tuồng gì đây cà !

Thăng nghe câu nói của Cẩm Lan, chàng ngồi nhồm dậy hỏi :

- Sao em nói vậy ?

- Thì nó vậy đó. Anh đóng hay quá xá. Trời ơi ! Quá giờ giới nghiêm rồi làm sao anh về được ? Ha ha... chút nữa cho lính bắt anh vô bót.

- Anh đang ở trong bót nè !

- Anh cố ý hén ! Nè !

Cẩm Lan lấy cái khăn tắm lớn thả lên người Thăng, và cười nói tiếp :

- Đêm nay cho Công-tử ném mùi nằm đất.

Thăng tươi cười nói :

- Rất là sung sướng được nằm đất này.

Cẩm Lan bảo Thăng :

- Nhắm mắt lại, để cho cô “đào” thay đổi xiêm y hát tuồng khác...

Thăng cũng làm theo. Chàng ta vẫn giữ thái độ đàng hoàng ngồi một chỗ này giờ.

Cẩm Lan nói tiếp :

- Anh Thăng thấy không ? Đây là Cung-Điện của em đó. Chiếc ghế bố này là Long-Sàng của Nữ-Hoàng Lọ-Lem ngủ. Xin chúc Bệ Hạ ngon giấc.

Thăng nhìn điệu bộ và lời nói của Cẩm Lan, chàng tức cười trong bụng, chàng nhủ : Cô này thiệt là vui, mình cũng họa với cô ta mới được.

Thăng đứng dậy lấy khăn trải dưới đất, rồi chệnh chệ ngồi xuống nói :

- Đêm nay ta là vua ngự... dưới đất... Ôi vui quá đi thôi... kha kha...kha kha...

Cẩm Lan vút mền lên mình của Thăng vừa cười hắc hắc vừa nói :

- Vua cỏ, vỏ cua phải không ?

Rồi nàng tuột xuống ghế bố đến ngồi gần bên Thăng. Thăng vẫn nhìn Cẩm Lan đùa và chàng lại sợ bị kích thích, chàng vội khoanh hai tay lại để mặc tình Cẩm Lan đùa bên chàng. Cẩm Lan cảm thấy Thăng rất đàng hoàng.

Nàng lại dựa vào người của Thắng, nói như hát :

- Lửa gần rơm... mà không phục cháy, hà há ha... hay quá ta !

Tự nhiên Thắng nghe trong lòng chàng xao xuyến mạnh, chàng đưa tay ôm choàng qua vai Cẩm Lan, và nói :

- Cẩm Lan à ! Em đừng đùa nữa. Mình ngủ nhe em !

Hai người khác phải nằm bên nhau ngủ êm đềm một giấc đến sáng. Đó là chuyện lạ. Nhưng mà là sự thật...

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng lòn qua cửa sổ nhỏ. Tiếng xe ngoài đường vọng vô đường hẻm, làm ồn ào náo nhiệt, tiếng trẻ nít la khóc om xòm, tiếng giày dép của những người đi ngang qua cửa phòng nghe lệt xệt, sột soạt và tiếng rao lanh lảnh của bà bán xôi bắp : “Xôi bắp nóng hồi đây... ”.

Thắng mở mắt nhìn Cẩm Lan vẫn còn ngủ ngon lành. Chàng nằm im mà ngắm nàng. Chập sau Cẩm Lan cũng thức dậy. Hai người ôm chầm lấy nhau ? Nhưng Thắng kìm chế không cho lửa phục. Chàng nói :

- Dậy đi cô bé, chút nữa anh và em đi ra Thanh-Thế ăn sáng.

Cẩm Lan ngồi dậy, nàng đi lấy lon sữa bò múc nước trong xô đánh răng xúc miệng rửa mặt xong, nàng đưa cho Thắng cái khăn lông nhỏ và bàn chải đánh răng của nàng. Thắng không ngần ngại xài chung bàn chải với Cẩm Lan. Sau đó, Cẩm Lan sửa soạn sơ và thay quần áo. Hai người đi bộ ra nhà hàng Thanh-Thế ăn điểm tâm sáng.

Trong khi ngồi ăn, Thắng hỏi :

- Ăn xong, em có chịu đi tìm phòng khác mượn với anh không ?

- Trời ơi ! Anh nói thiệt đó hả anh Thắng ?

- Ủa ! Em tưởng tối hôm qua anh say nên nói đùa hả ?

- Không được đâu anh Thắng ơi !

- Sao lại không được ?

- Không được ! Không được !

- Cẩm Lan ! Em làm sao vậy ?

- Anh làm em cảm động quá đây nè !

Mắt của Cẩm Lan rưng rưng. Thắng hỏi :

- Tại sao mà em khóc. Anh rất thương quý em. Anh muốn em có chỗ ở tiện nghi hơn. Chớ anh không có làm gì bậy đâu ?

- Bậy cái gì. Em dám cho anh ở lại ngủ chung với em. Anh không làm bậy thì việc gì bậy đâu ! Nhưng... không được ! Không được ! Vì giữa em và anh chênh lệch lắm !

Thằng giật mình, tự nhủ : € , thì ra Cẩm Lan nghĩ mình già hơn nàng. Hay... tại vì mình bị tật cái chân ? Chàng quay sang hỏi :

- Bộ em thấy anh già hơn em, rồi em sợ hả ?

- Không phải đâu ! Già đâu mà già ! Giỏi lắm là anh cỡ ba mươi hay hơn một chút thôi chứ gì ?

- Đúng đó. Anh ba mươi hai tuổi. Còn em cỡ hai mươi phải không ?

- Sao anh biết ?

- Thì anh chỉ đoán mò.

- Không vì tuổi tác hay cái gì... gì cả. Mà... mà cái trình độ học vấn, cái... cái thành kiến Môn-Đảng Hộ-Đổi. Anh là Bác Sĩ. Còn em... Em là con nhà nghèo thiếu học. Em không dám đèo bồng hơn nữa đâu. Mà em chỉ thích làm bạn với anh thôi !

Thằng nghe nhẹ người. Chàng nói :

- Thì anh có đòi hỏi gì ở em đâu mà em sợ.

- Vậy hả ? Vậy anh là người bạn cũng là người anh của em hén !

- Rồi. Anh xin hứa. Anh xin thề...

- Em tin anh rồi, đừng có thề...Rủi...rủi anh mắc lời thề là có tội đó !

- Không có sao đâu ! Đi. Đi với anh.

- Đi thì đi.

Thằng vui cười và trả tiền hai tô bánh canh cua cùng hai ly cam tươi. Chàng và Cẩm Lan tà tà đi bộ trở về đường Phạm Ngũ Lão lấy xe chạy qua đường Võ Tánh gần nhà thờ Huyện Sĩ.

Vào Building... xây cất theo lối Tây phương. Chú gác-gian dẫn hai người đi xem phòng. Ở đây phòng thật sang đẹp, bàn ghế và các giường tủ loại luxe, bếp, nhà tắm thật là đầy đủ tiện nghi, giá tiền mướn mắc gấp mười lần căn phòng kia. Cẩm Lan run người vì quá xúc động. Rồi nàng lại sợ không biết Thằng trả tiền nhà có lâu bền không đây. Nàng nghĩ ngợi và sợ sệt lung tung. Nàng tự hỏi : Mình làm sao bây giờ ? Mình tưởng anh Thằng nói chơi ai dè ảnh làm thiệt. Trời ơi ! Không thể nào được ! Cẩm Lan mạnh dạn nói :

- Anh Thắng à ! Em rất cảm ơn anh lo cho em. Nhưng em không dám nhận. Thôi anh đừng có mượn. Em có bệnh đau tim đó, coi chừng em xỉu bây giờ. Thôi anh ơi ! Để em ở đây kia được rồi.

Thắng nhìn Cẩm Lan và chàng thương nàng vô cùng. Nhưng Cẩm Lan nhất quyết từ chối sự giúp đỡ của Thắng. Thắng đành bó tay. Mặc dầu trong đầu chàng có ý xây tổ uyên ương...

Còn Cẩm Lan thì tự biết nàng không xứng đáng nhận. Mang ơn người mà nàng sẽ không đáp lại được. Vì nàng biết Thắng rất thương nàng, hay chàng đã yêu nàng rồi. Nếu nhận sự giúp đỡ của Thắng, thì nàng phải lấy Thắng làm chồng hoặc làm nhân tình. Nàng biết, nàng chưa làm được những việc ấy. Hơn nữa nàng chưa thấy có tình yêu với Thắng. Thắng thất vọng và đành chấp nhận sự yêu cầu của Cẩm Lan. Hai người nói cảm ơn chú gác-gian và ra xe. Cẩm Lan nói với Thắng :

- Anh làm ơn bỏ cho em xuống bồn-bình chợ Sài Gòn.

- Được ! Chờng nào anh gặp lại em ?

- Chờng nào cũng được. Hễ sáng sáng là em có ở nhà. Còn chiều chiều thì ở ngoài miệt Nguyễn Huệ - Tự Do.

Thắng mở bóp lấy tấm danh thiếp đưa cho Cẩm Lan và nói :

- Đây là địa chỉ phòng mạch của anh. Nếu có cần gì thì em cứ đến hoặc gọi điện thoại cho anh cũng được.

- Dạ ! Thôi anh đi về đi. Chờng nào có phim mới anh dẫn em đi xem nhé !

- Em là dân ngoài này. Nếu có phim nào em thích thì em gọi cho anh hay mới đúng hơn chứ !

- Dạ, được rồi.

- Tạm biệt em. Nhớ giữ Cung-Điện dành riêng cho anh nghe !

- Hồng có ông Vua nào thềm bước vô đó đâu ! Thôi anh về đi, để em còn đi chợ, chớ nói chuyện hoài chợ hết đồ ăn đó !

Thắng vẫy tay và cho xe lẳng bánh về nhà.

Từ đó, Cẩm Lan và Thắng thỉnh thoảng gặp nhau đi ciné hoặc đi ăn cơm chung. Thắng cảm thấy đã yêu Cẩm Lan tha thiết và chàng luôn nhớ từng cử chỉ điệu bộ và những lời mộc mạc chân thành của nàng. Cẩm Lan không đẹp, nhưng rất có duyên, nụ cười má núng đồng tiền, dáng vóc mảnh mai

cao ráo, ít son phấn. Sáng nay Cẩm Lan mặc chiếc rộp xòe ca-rô đủ màu, tóc cột cao lên, chân mang đôi giày chandale trắng. Trông cô như con nít. Làm Thắng thấy thương nàng hơn. Tâm hồn nàng chất phát hơn lần trước lúc đi chung với Tiến.

Sau khi Cẩm Lan từ chối sự giúp đỡ của Thắng. Nàng vẫn ở chỗ cũ, làm nghề cũ. Nàng biết Thắng thương nàng lắm. Nhưng Cẩm Lan chỉ có cảm tình như bạn, chứ không phải tình yêu. Thỉnh thoảng Thắng có tặng quà như ; mua cho nàng chai nước hoa, chiếc áo, chớ Thắng không dám cho tiền. Vì chàng biết Cẩm Lan sẽ không nhận.

Cuộc tình đơn phương của Thắng kéo dài hơn hai năm... Rồi đến biến cố năm 1975. Hai người mất liên lạc. Vì trong những ngày chiến tranh nóng bỏng, ai sống, ai chết chẳng ai hay biết., mạnh ai nấy chạy. Thắng cùng hàng triệu đồng bào xuống tàu vượt biển. Chàng qua được tới Pháp. Cẩm Lan còn kẹt lại Sài Gòn, nàng sống thật khổ cực và luôn luôn sợ bị tố. Vì thuở trước nàng sống bằng nghề bắt mỗi đôi đô-la, đôi khi cũng có liên hệ đến G.I. lính Mỹ. Mãi đến sáu bảy tháng sau, nàng gặp gỡ với một Pháp kiều, ông ấy lo giúp nàng được sang Pháp. Cẩm Lan cư ngụ tại Paris do vị ân nhân ấy lo cho nàng lúc đầu. đến khi nàng được ổn định cuộc sống xong. Hai người chia tay. Vì vị ân nhân kia đã có hôn thê.

Cẩm Lan đã quen nước, quen cây nơi đây. Nhờ Chánh Phủ Pháp cho nàng đi học Pháp văn và chút tiền trợ cấp. Sau đó nàng làm cho một hãng du lịch. Hơn mười năm làm việc nàng dành dụm mua được một căn phòng nhỏ tại Paris quận mười ba. Cẩm Lan luôn nhập cuộc trong Cộng Đồng người Việt Tị Nạn. Nàng nhập vào trong giới nghệ sĩ để hát hò giúp vui đồng bào trong những dịp có làm văn nghệ.

Một chiều chúa nhật tại Thư-Viện Pháp-Việt ở đường Saint-Jacques quận năm Paris. Có hội thơ ra mắt sách. Tình cờ Cẩm Lan gặp lại Thắng. Họ nhìn lại nhau sau hai mươi năm bất tin. Qua Tây Thắng thi lại và lấy lại bằng bác sĩ toàn khoa. Chàng mở phòng mạch tại quận mười bốn Paris. Thắng vẫn chưa có vợ.

Gặp lại Cẩm Lan, Thắng vui mừng không sao tả nổi. Sau cuộc gặp gỡ, họ thường hẹn hò nhau đi tiệc chung như đôi nhân tình hay vợ chồng. Thắng

không ngần ngại giới thiệu Cẩm Lan với bạn bè hay bạn đồng nghiệp, Cẩm Lan là người yêu của chàng thuở Sài Gòn còn đầy ánh sáng. Bấy giờ Cẩm Lan thấy rung động con tim với Thắng. Vì nàng vẫn sống độc thân và rất cô đơn trong lòng.

Thắng trên năm mươi tuổi. Cẩm Lan thì vừa xê qua bốn mươi. Một sự tương phùng hi hữu làm Cẩm Lan cảm thấy yêu Thắng.

Từ đó, Thắng và Cẩm Lan thường gặp nhau. Tình cũ năm xưa vẫn sống trong lòng của Thắng. Còn Cẩm Lan bây giờ hết sợ vấn đề chênh lệch. Bởi nơi đất Pháp trời Âu, đời sống văn minh tân tiến. Tâm hồn Cẩm Lan xóa hẳn cái mặc cảm trình độ học vấn hay giàu nghèo thành kiến trong lòng nàng. Bây giờ chỉ có hai trái tim và hai tâm hồn hòa hợp. Họ yêu nhau và tính chuyện sống chung suốt đời.

Mấy tháng sau. Thắng tổ chức một buổi tiệc để tuyên bố cùng với bạn bè hai bên, là chàng và Cẩm Lan chính thức thành hôn. Giữa buổi dạ yến tại nhà hàng Asia-Palace quận mười ba Paris. Cẩm Lan quá xúc động, nàng lên cơn đau tim té xỉu. Nhưng không nặng lắm, nàng nhứt định không chịu vô nhà thương. Nhờ trong bữa tiệc có cả chục ông bác sĩ và có Thắng lo lắng cho nàng. Thắng luôn ngồi bên cạnh Cẩm Lan. Sau nửa tiếng đồng hồ, Cẩm Lan khỏe trở lại. Buổi tiệc vẫn tiếp tục vui chơi đến khuya.

Cẩm Lan đã dọn về sống chung với Thắng. Thắng không cho nàng đi làm. Vì sức khỏe của nàng rất yếu.

Cẩm Lan mắc chứng bệnh tim càng ngày càng nặng. Mặc dầu Paris có rất nhiều bác sĩ giỏi và thuốc cũng rất hay. Nhưng Cẩm Lan không khỏi bệnh được. Nàng không cãi lại được số mệnh trời đã dành sẵn và nàng cũng không thích sống quá năm mươi tuổi. Nên Thắng và Cẩm Lan, hai người chỉ hưởng hạnh phúc bên nhau được năm năm. Rồi Cẩm Lan từ già cõi trần, hay là nàng đổi xác như nàng thường nói với Thắng. Nàng vừa được bốn mươi bảy tuổi. Cẩm Lan ra đi, nàng để lại nỗi đớn đau và ngập tràn thương yêu trong lòng của bác sĩ Đỗ Quan Thắng, người mà đã, đang và mãi mãi yêu nàng.

Đám tang buồn ! Nhưng ánh nắng buổi sáng của mùa Xuân tỏa khắp bầu trời, những cánh chim bay lượn và hót vang, cây cỏ xanh tươi, muôn hoa

đưa nở. Người đưa đám thật đông đảo, có gần đủ mặt từng mọi giới. Bởi Cầm Lan như là một nghệ sĩ trong Cộng Đồng người Việt Tị Nạn tại Paris. Những tràn hoa của bạn bè thân hữu đem đến. toàn là hoa lan màu tím. Sau khi hạ huyệt, nắp mộ được đậy kín. Thằng đến bắt tay cảm ơn sự có mặt của bạn bè thân hữu hai bên. Và sau đó bao nhiêu người nhìn về phía đông. Họ nhủ : Nàng Cầm Lan từ đây lặn mất. Nhưng mặt trời vẫn lên !
(Ivry-sur-Seine, Bạch-Am , Canh Thìn 2/2000)

Việt Dương Nhân

Gió Xoay Chiều

Phận Nghèo

Biệt thự “Lệ Thanh”, nằm tại góc đường Duy Tân - Hồng Thập Tự của ông Thẩm Phán Trương Tấn An. Sân vườn phía trước trồng nhiều hoa kiểng quý, bên góc sân tay trái có xây hồ nuôi cá Tà và cá tai tượng Phi-Châu, trong hồ một cù lao nhỏ, xây bằng những cục đá xanh, thả bụi bông súng và những rong biển lao chao theo sóng nước của con suối nhân tạo chảy róc rách. Đằng sau nhà có một cây chanh trái lứa thưa và cây bưởi lùn Biên-Hòa trái là xà gần rụng đất và một mảnh đất trồng những rau, ngô gai, tần dầy lá, hành hương, quế, hún lủi, hún cây v.v... Trong nhà có ba người làm. Dì Năm bếp, chị Bánh giặt ủi và Lành sai vặt.

Lành, đứa tớ gái con nhà nghèo, sơ học chỉ biết đọc biết viết chữa quốc ngữ trường làng Phước Lý (Gò Đen), mẹ mất sớm, em sống với người cha và dì ghẻ. Lúc mới mười tuổi em bị người cha đem lên Sài Gòn đợ cho ông bà An, người đồng hương, họ lên Sài Gòn lập nghiệp mấy chục năm nay. Ông Ba Đậu, cha của Lành đã mượn tiền lương trước mười năm. Lúc còn nhỏ Lành không biết xài tiền. Nhưng khi đến tuổi cặp kê mười bốn mười lăm thì em muốn có chút tiền để xài riêng. Một hôm em bạo gan hỏi bà chủ :

- Dạ, thưa bà ! Từ lúc con làm đến nay đã lâu mà sao con không được lãnh lương gì hết. Xin bà cho con chút tiền xài !

Bà An chau mày hỏi Lành :

- Ủa ! Tía mày không có nói cho mày biết à ? Tía mày đã mượn tao trước mười năm tiền lương của mày rồi !

- Mười năm ! Trời ơi ! Con tưởng... tía con mượn chút ít !

- Mày còn làm đây năm năm nữa mới hết nợ. Ở đây tao may áo quần và ăn uống đầy đủ. Mày cần tiền để làm gì ?

Lành nín thinh quay đi xuống bếp ngồi thừ ra mà nước mắt tuôn trào. Em nghĩ : Trời ơi ! Năm năm nữa mới hết nợ. Nhưng hết nợ, rồi không biết tía mình có lên mượn nữa không ? Nếu tía mình mượn tiếp thì chắc mình tự tử chết cho rồi. Chớ sống cái kiếp tôi đòi như vậy suốt đời, thì đời mình còn

nghĩa lý gì. Nhưng ở đây có cậu Hiền là người biết thương mình, còn cô Thanh và cậu Bình dạo này hách dịch, bà chủ thì còn ác hơn nữa, ông chủ làm việc bên ngoài nên ông không ngó ngang gì ai. Mà sao dạo này mình thấy cậu Hiền hay tìm mình kể chuyện học hành này nọ. Cậu ấy thật là người bình dân. Còn dì Năm bếp, và chị Bánh nịnh bà chủ nên họ hay để ý theo dõi khi cậu Hiền nói chuyện với mình. Đến đổi ăn cơm mà họ cũng nói mình ăn nhiều. Nhưng mình cũng tự an ủi. Nơi đây, tuy thân ở đợ, mà ở cho nhà giàu ăn uống cũng ngon, đỡ hơn con Thân, nó ở cho cô Mỹ, cô ấy đầy ải, mắng chửi, thậm chí đến ăn uống khổ cực vô cùng... Lành ngồi nghĩ vẩn vơ, bỗng nghe con Lu-Lu sửa mùng người trong nhà về. Lành đứng lên đi ra sân thấy Hiền nựng con Lu-Lu. Hiền ngược lên gọi Lành :

- Lành ơi ! Em tưới cây chưa ? Chiều mát rồi. Ờ, này ! Nếu tưới các cây kiểng, em nhớ đừng tưới nước nhiều cây sứ-cùi của ông nha. Vì loại sứ-cùi ít uống nước.

- Dạ ! Bữa hôm mới đem về, ông có dặn em. Mà cậu Hiền ơi ! Cả mấy chậu Lan treo trên banh-cong ông cũng bảo em đừng đụng tới mà để ông lo. Tại sao vậy cậu ?

-Ừa ! Thì ông muốn để ông chăm sóc. Mấy chậu kiểng quý ông cưng hơn con nữa đó. Thôi em tưới cây đi. Tưới xong, em lên phòng của tôi dọn dẹp sơ lại mấy chõng sách nha !

- Dạ !

Lành thui thui tưới cây, còn Hiền vô nhà gặp bà An đang ngồi salon đọc báo, bà bỏ tờ báo xuống và hỏi Hiền :

- Con về tự nãy giờ mà mới vô nhà. Nói chuyện gì với con Lành vậy ?

- Con bảo nó tưới cây.

- Má thấy con bình dân quá với nó, không đúng khuôn phép nhà này đó nghe. ba con mà biết là ông sẽ rầy má !

Đôi mắt Hiền hơi buồn, và nói với bà An :

- Con nghĩ ba không rầy đâu má à ! Con biết nhà mình được may mắn giàu có. Nhưng sao còn quan liêu giai cấp quá. Thật tội nghiệp cho những người vô phước bị nghèo khó.

Bà An quắc mắt, nói :

- Con dạy đời má hả Hiền ?
- Kìa má ! Con có nói gì đâu mà sao má nổi giận ? Con xin lỗi má !
- Má biết tại vì sao mà con học ban triết. Trong khi ba má muốn con học bác sĩ, kỹ sư, mà con cứ khăng khăng theo ý con.
- Mỗi người có quan niệm sống. Thì thằng Bình nó sẽ học kỹ sư. Con Thanh sẽ học bác sĩ.
- Tụi nó còn bậc trung học. Biết chừng nào mới tới đó ?
- Bình, nó tới Đệ Nhị rồi, còn Thanh cũng Đệ Tứ. Còn vài ba năm nữa thôi. Xin phép má con lên phòng.

Bà An nhìn theo Hiền, bà thở ra và nói thầm : Thiệt là con với cái, mà thằng Hiền, nó không giống ai trong nhà này... Bà lấy tờ báo lên và đọc tiếp.

Lành tưới cây xong, em vào nhà, vô tình em nghe mấy lời của bà chủ rầy Hiền. Em nép sau cánh cửa chờ Hiền lên phòng em mới theo sau. Lành thấy Hiền ngồi im ngay bàn học nhìn ra cửa sổ. Lành làm bộ như không biết gì về mấy lời của bà An rầy con, em hỏi :

- Cậu Hiền, cậu muốn em sắp xếp gì đây ?
- Thôi. Không cần hôm nay. Em xuống nhà lo phụ dì Năm dọn cơm đi, để hôm khác cũng được.

Lành định quay đi, nhưng em đứng lại và hỏi Hiền :

- Sao em thấy hình như cậu buồn cái gì phải không ?

Hiền quay lại hỏi Lành :

- Em thấy tôi buồn hả ?

- Dạ !

- Tại tôi tội nghiệp em đó !

Lành ngạc nhiên hỏi nhanh :

- Tội nghiệp em ?

- Ủ ! Em với con Thanh đồng trang lứa, thành ra lúc nào tôi cũng xem như là em của tôi. Em còn nhớ hồi mới lên ở đây không ? Con Thanh, nó hay rủ em chơi cò cò, bún thun, nhảy dây với nó, ăn cái gì nó cũng chia cho em. Rồi chừng hơn một năm nay, nó đổi tánh không còn xem em như bạn nữa. Em có thấy buồn không ?

- Dạ, không ! Em nghĩ : tại vì cô Thanh mắc lo học nên bà không cho chơi với em thôi.

- Còn thằng Bình, nó còn đánh em nữa không ?

- Dạ, cậu Bình hết đánh em rồi. Mà lâu lâu cậu hay giật tóc em một cái.

- Có bao giờ em giận ba em không ?

Lành một thoáng suy nghĩ, vì cũng có lúc em hơi hơi trách ba em. Nhưng Lành cố nén lòng, để trả lời câu hỏi của Hiền :

- Sao cậu hỏi vậy ? Em... em thương ba em lắm.

- Em có hiếu và ngoan quá. Thôi xuống dưới nhà đi, để không bà rầy đó.

Hiền vừa nói xong là bà An đẩy cửa bước vào, bà nhìn Lành nói :

- Rù rì cái gì vậy ? Đi xuống dưới nhà mau.

Lành sợ run người, em lẳng lặng đi ra. Bà An ở lại nói với Hiền :

- Con làm riết, con Lành nó sẽ lờng. Má sẽ trừng trị nó mới được.

- Trời ơi ! Sao má nói gì kỳ vậy ? Con Lành có làm gì đâu, con chỉ hỏi thăm về ba nó thôi. Tại con hỏi nó, nó phải ở lại trả lời, chớ đâu phải lỗi nó má !

- Thôi. Má không nói gì với con được nữa rồi. Giờ này mà ba mầy, thằng Bình, con Thanh cũng chưa về... Ha ! Có tiếng sủa con Lu-Lu, chắc về đó. Thôi xuống ăn cơm.

Những ngày tháng trôi qua suốt mấy năm cứ thường xảy ra cảnh trên. Hiền càng nghe lòng thương Lành hơn. Bấy giờ Lành đã hơn mười bảy tuổi. Hiền hai mươi ba, Bình hai mươi đã vào đại học, Lê Thanh bằng tuổi với Lành .

Hiền đã đậu bằng cử nhân triết. Ông bà An mở tiệc ăn mừng. Đền hoa rực rỡ, có kêu ca sĩ và ban nhạc sống ca hát từng bừng. Mướn năm sáu cậu bồi chạy bàn, một đầu bếp nấu đồ Tây và nướng hai con tràu to ngoài vườn. Quan khách trên dưới khoảng hai trăm, họ toàn là những người tai to mặt bự tại thủ đô Sài Gòn.

*

Vào dịp Tết, cậu Hiền có lì-xì Lành một chút tiền. Nên em xin phép chủ về Phước Lý ăn Tết với gia đình năm ngày. Bà An ngạc nhiên hỏi :

- Tiền đâu mà mầy đi xe. Đi chi dữ vậy ?

Lành ú ở... :

- Dạ, dạ... có cậu Hiền lì-xì cho con... đủ để con đi xe. Và lâu quá con không có về quê.

- Ủ ! Nè, tao cho thêm chút nữa đây. Đi, nhớ đừng có đi luôn là tao coong đầu mây đó.

- Dạ, con không dám làm chuyện đó đâu bà !

- Ủa ! Liệu hồn nghe con !

* * *

Từ ngày lên Sài Gòn đến nay đã bảy năm Lành mới được trở về quê, lòng em bồi hồi sợ lạc đường. Nhưng làm sao quên được.

Được phép trở về quê. Sáng ba mươi Tết Lành thức dậy sớm sửa soạn, lấy ô-tô-buýt vô Chợ-Lớn-Mới leo lên chiếc xe đò. Từ Sài Gòn đến ngã ba Phước Lý hơn hai mươi cây số, Tới nơi em nói chú lơ-xe cho em xuống. Xuống xe, Lành đi dọc theo những con đường làng, và hai bên bờ ruộng cỏ may đâm vô hai óng quần của Lành dày đặc. Đến nơi em nhìn dáo dác xung quanh, rồi đi thẳng vô nhà.

Tuy đường xá, quang cảnh khá thay đổi, nhà tía em cất lại lớn hơn xưa một chút, mái lợp bằng tôn, vách lá, trước sân có bàn Thiên chưng bông và một đĩa ngũ quả, gần đó có trồng một đám vạn thọ đang nở rộ màu vàng khè, một líp huệ trắng tỏa mùi thơm thoang thoang, mấy cây chùm ruột, cùng mấy bụi chuối sứ, chuối hột gió thổi lá te tua, mấy bụi sả bên bờ ao, đám rau muống đâm nhiều đọt chĩa lung tung. Trong nhà bàn thờ trang nghiêm, chưng bình bông huệ và vạn thọ, cái chò chưng nhiều nải chuối sứ nửa xanh, nửa vàng chông chất lên với chục quít đường xen kẽ. Đằng sau có một cất chái làm nhà bếp, treo cả chục đòn bánh tét, một thùng bánh ích để trên khạp gạo và một nồi thịt kho Tàu, một hũ dưa cải và một thao dưa giá để trên bộ ván nhỏ, bày gà, vịt ngoài sân chạy tới lui, kêu cạp-cạp, cót-cót.

Từ ngày ông ba Đậu, tía của Lành tục quyền, ông có thêm hai đứa con. Một trai, tên Bùi mười ba tuổi và một gái, tên Ngọt mười tuổi. Dường như tía của Lành đã quên hẳn em rồi.

Khi đi, Lành còn là một cô bé. Nhưng nay, em là cô gái mơn mơn đào tơ, da trắng, tóc dài. Em mặc quần sa-ten trắng, áo tay phòn màu đen, có nổi

lên những cành hoa mai vàng, tóc kẹp, cây kẹp ba lá, chân mang guốc hơi cao gót, tay xách cái giỏ bệnh bằng dây ny-lon nhiều màu. Nhìn Lành, thật đúng là cô gái thị thành. Lành bước vô nhà :

- Thừa tía con mới về ! Dạ, thưa các chú, các bác !

Ông Ba Đậu đang ngồi ăn nhậu với mấy ông bạn hàng xóm. Ông chưng hửng khi thấy Lành :

- Trời đất ơi ! Làm sao mày biết đường dì đây ?

Ông quay lại nói với mấy người bạn nhậu, và tiếp :

- Con gái tui đó các anh !

Lành nín thinh đi thẳng ra đằng sau. Gặp bà dì ghẻ và hai em đang ăn cơm trưa. Lành lại sóng chén lấy chén bới cơm ăn chung.

Mấy ngày Lành về ăn Tết, lối xóm lao xao, bàn tán : Con Lành ở Sài Gòn về...Nó lớn đại, hông biết có chồng chưa v.v...

Năm ngày Tết qua mau. Sau đó, Lành trở lại nhà ông bà An ở đợ tiếp.

Chiều dì Năm bếp bảo em ra hái vài trái chanh làm nước mắt để ăn bún thịt nướng chiều nay. Em ra ngồi dưới gốc chanh mà lòng thần thờ buồn chán, em nghĩ : Mình về ăn Tết với gia đình, mà sao tía, dì và các em không có vui vẻ gì hết. Chắc tại mình không lì-xì cho ai. Nhưng làm sao mình có tiền để cho được bây giờ ? Còn ba năm nữa mới hết nợ trong nhà này. Đang nghĩ băng quơ, Hiền thấy Lành ngồi một mình, cậu lơn tơn đi đến hỏi :

- Lành ! Em làm gì ở đây vậy ?

- Cậu làm em hết hồn ! Dạ... em thọc chanh cho dì Năm làm nước mắt...

- Thọc chưa ? Đưa đây tôi thọc dùm cho.

- Được rồi cậu, em thọc được mà !

Hiền lấy cây sào ngăn ngăn móc nhánh chanh oằn xuống và hái đưa cho Lành, và cậu hỏi :

- Hồi nào tới giờ em có đi coi chiếu bóng chưa ?

- Dạ, có một lần, em xin phép bà đi với con Thân lâu rồi !

- Em xem phim gì ?

- Dạ, phim Ấn Độ nói tiếng Việt mà có Út-Bạch-Lan ca vọng cổ nữa.

- Cha ! Coi bộ em mê cái lương dữ à ! Bữa nào em đi xem phim Tây thử

coi ?

- Thôi. Nghe người ta nói : phim Tây nói tiếng Pháp, em đâu có hiểu.

- Có phụ đề Việt ngữ mà !

- Vậy hả cậu. Mà vé có mắc không cậu ?

- Nếu em thích, thì tôi mua vé cho em.

- Rạp nào vậy cậu ?

- Rạp Eden, ở ngoài Nguyễn Huệ.

- Miệch ngoài đó em không có rành !

- Thôi. Em vô nhà, không thì đi Năm la em đó. Mà nè, cuối tuần này em xin phép bà, nói là em đi xem chiếu bóng với con Thân. Tôi sẽ mua vé đưa cho em nghe hôn !

- Dạ !

*

Đến chiều cuối tuần, Lành được phép đi xem chiếu bóng. Hiền xách Vespa đi mua vé trước, cậu trở về nhà lén đưa cho Lành. Cơm nước xong, Lành sửa soạn đi. Trong lòng em nghe vui vui. Nhưng nghĩ : Đi một mình buồn thấy mồ. Vậy mình ghé rủ con Thân coi nó đi với mình được không ?

Lành mới ra đi một khoảng đường định đến nhà cô Mỹ để gặp Thân thì có tiếng của Hiền gọi :

- Lành ! Em lên ngồi đằng sau tôi chở đi dùm cho.

Lành giựt mình :

- Ủa ! Cậu đi đâu vậy cậu Hiền?

- Thì...thì đi xi-nê !

Lành nghe lời Hiền, leo lên xe tay nắm chặt yên sau. Em nghe lòng ngồ ngộ, vừa vui, vừa sợ. Rồi tự hỏi : Sao cậu Hiền đi xi-nê chung với mình ? Hay cậu ấy đi xem rạp khác ? Trời ơi ! Mẹ cậu mà biết thì bà ta giết mình quá. Đi xi-nê chung với con trai ? Người ta sẽ xem như là bồ bịch hay là tình nhân với nhau rồi ? Nghĩ đến đây, Lành nghe lòng xao xuyến rộn ràng. Thình thoảng đến ngã tư gặp đèn đỏ. Hiền thẳng xe dừng lại, làm cặp ngực của Lành áp dụng vô lưng của Hiền, Lành cố ghì không cho ngực ập vô. Nhưng ác thay ! Cứ như thế rất nhiều lần. Có lẽ Hiền cố ý chằng ? Ra đến đại lộ Nguyễn Huệ. Hiền đậu chiếc Vespa ở bên hông đại lộ Lê Lợi. Lành

cùng đi với Hiền vào rạp Eden xem phim “Hiệp Sĩ với Cành Hoa” do tài tử nổi danh của Pháp đóng vai chính.

Phim nói tiếng Pháp có phụ đề Việt ngữ. Nhưng chữ chạy nhanh quá nên Lành đọc không kịp. Em cảm thấy chán nản, vì chỉ xem hình ảnh mà không hiểu gì mấy. Em cứ xoay qua, xoay lại. Hiền làm bộ dang cánh tay để qua vai của Lành. Lành biết là Hiền thương em lắm. Em ngả đầu trên tay Hiền. Hiền xoay lại hôn nhẹ trên tóc em, và hỏi :

- Em hiểu truyện phim không ?

Lành không trả lời mà chỉ lắc đầu.

Hiền hỏi tiếp :

- Chắc em muốn về hả ?

- Không phải đâu, cậu còn xem mà !

- Thôi. Mình đến quán Phi-Điện ăn kem, chút nữa rồi về.

- Em sợ trẻ bà rầy chết cậu ời !

- Em quên là ba má... đi ăn đám cưới tối nay sao ?

Lành và Hiền đến quán Phi-Điện. Vừa vào ngồi, và đang xem ăn kem gì. Thì Lành thoáng thấy Lệ Thanh, em của Hiền vào với bốn năm người bạn, có trai, có gái. Tim Lành đập mạnh, và nói :

- Cậu Hiền ! Cô Thanh kìa !

Vì Hiền ngồi xoay mặt vô trong nên không thấy Lệ Thanh. Hiền hơi lúng túng, nhưng trong lòng cậu nghĩ : Có gì mình năn nỉ Thanh, nó đừng mét lại bà già. Hiền vội trấn an Lành :

- Không có sao đâu. Em đừng sợ. Em ăn kem gì ?

- Kem sầu riêng. Còn cậu ?

- Nước dừa tươi.

Từ bàn phía ngoài, Lệ Thanh thấy Lành và Hiền ngồi tuốt trong góc, cô đứng lên tới bàn ông ẹo nói :

- Cha ! Lén ba má đi tò tí te hén ! Hồ lộ em nhiều thì em không mét má !

Lành không dám ngó Thanh, em nhìn xuống bàn mà trong lòng run sợ. Còn Hiền tỉnh bơ, nói với Lệ Thanh :

- Em lo chuyện vui của em đi. Còn chuyện của anh để tự anh lo, chớ đừng có giỡn nha !

Lệ Thanh bị Hiền chinh, cô hơi bị quê, cô nguýt Lành rồi bỏ đi ra với đám bạn. Hiền thấy gương mặt Lành có vẻ lo lắng, cậu kêu tính tiền và đi ra cùng với Lành. Đi ngang bàn của Lệ Thanh, cậu gật đầu chung, còn Lành bên lén đi luôn. Ra ngoài đường, Hiền rời xe và chờ Lành chạy thẳng tới vườn Tao Đàn. Nơi đây trời về đêm có trăng lơ mờ. Hiền dừng xe lại và nói:

- Trời trong mây biếc, mình đứng đây ngắm ánh trăng xuyên qua kẽ lá. Em thấy có đẹp không ?

Lành dịu dàng nhìn Hiền, và nói nhỏ :

- Dạ đẹp ! Mà sao em lo quá cậu ơi !

- Em lo chuyện gì ?

- Rủi cô Thanh mét bà. Chắc bà giết em quá !

Hiền tiến sát vào Lành và ôm choàng hai vai em. Lành xúc động nước mắt ươm tròng, trái tim đập mạnh. Và nụ hôn đầu tiên Hiền trao cho người con gái nghèo.

Hiền đã yêu Lành từ hồi nào mà cậu ta không hay biết. Mẹ cậu cứ rầy hoài, khi thấy cậu quá thân mật với Lành. Nhưng trái tim yêu cứ thúc giục cậu làm một việc trái lòng mẹ cha.

Còn Lành, em cũng không cưỡng lại được trước một người con trai vóc dáng thanh tao tuấn tú và cộng thêm tấm lòng hiền lành đức độ. Thật cây đặng mà sanh trái ngọt ! Vì mẹ của Hiền, bà ta rất giai cấp và bà ít có lòng nhân. Nhưng ông Thẩm Phán Trương Tấn An thì không như vợ. Ông là người trí thức có tâm hồn sâu rộng, vị tha và công minh, chánh trực.

Tình yêu bốc cháy giữa đây tứ gái và con trai của chủ. Thì làm sao ai mà cản nổi. Mỗi ngày chung đụng như lửa gần rơm. Lành ngả trong vòng tay đầy thương yêu của Hiền. Trôi qua một năm họ lén lút yêu nhau. Tuy bề ngoài vẫn giữ như thường lệ. Nhưng bên trong họ đã kết chặt tơ tình. Mãi đến ngày Lành có thai ba tháng. Bà An để ý cái bụng và thấy Lành cứ ngủ gật hoài. Một hôm bà hỏi con gái :

- Thanh à ! Con thấy con Lành có bồ với ai không ?

Thanh làm bộ ngỡ ngác rồi trả lời :

- Con thấy nó trò chuyện với chú tài xế của bà Cò Nhã bên kia thôi. Mà má

để ý đến nó làm chi !

- Vì Má thấy con Lành dường như có chữa !

- Có chữa ! Trời đất ơi ! Hồng lẽ...

Lệ Thanh bắt đầu suy nghĩ và nói thầm : Chết rồi ! Con Lành nó có chữa với anh Hiền chớ chẳng ai khác hơn. Trời ơi ! Mình bắt gặp bao lần họ rù rì, tò tí, mà mình không mét má, nay thì chuyện đã rồi, mình nên nói cho má mình nghe không đây ? Phải làm sao bây giờ ?

Lệ Thanh quay sang nói tiếp với bà An :

- Chắc không phải nó có chữa đâu má à !

- Để má kêu hỏi nó mới được !

- Thôi. Để con đi gọi nó coi !

Thanh đứng lên đi xuống nhà sau thấy Lành đang nằm thong thả đọc sách không có vẻ gì lo lắng cả. Thanh gọi :

- Lành ! Má tao kêu mày lên nhà trên biểu kìa !

- Dạ ! Tôi lên liền !

Lành nghe run cả người. Em đi lên nhà trên thấy bà An đang ngồi chéo ngoài, bà bảo :

- Ngồi xuống cho tao hỏi cái này !

- Dạ ! Con đứng hầu bà được rồi !

- Bộ mày có chữa phải không ?

Lành ngó xuống đất không trả lời. Bà An hỏi tiếp :

- Tao hỏi mày đó ! Sao không trả lời ? Vậy là đúng rồi ! Mày có chữa với ai hãy nói cho tao nghe mau !

Nước mắt của Lành tuôn tuôn, em khóc thật. Bà An hỏi tiếp :

- Phải mày lấy thẳng tài xế của bà Cò Nhã không ?

Lành nghèn nghẹn lắc đầu nói :

- Dạ, không phải !

- Bà An nổi giận nói lớn :

- Vậy của ai ? Của ai ? Trời ơi ! Không lẽ ở trong nhà này ?

Nói đến đây bà nghĩ ngay đến Hiền : Thôi rồi ! Đúng rồi ! Mướn người làm mà mặt mày sáng sủa, sạch sẽ như con Lành, cha không dính, thì con cũng dính hà. Khổ ghê ! Phải biết vậy, mình tổng cổ nó đi lúc nó mới trở mã con

gái. Trời ơi ! Thật là khỗ !

Bà An đứng lên nói lớn tiếng với Lành :

- Mầy đi ngủ đi. Ngày mai tao sẽ cho mầy nghỉ việc. Tiền bạc tao cho hết.

Lành lặng lẽ đi xuống nhà sau. Lệ Thanh nói với bà An :

- Má cho con Lành nó nghỉ, rồi nó ăn ở đâu ?

- Mặc kệ nó !

Lệ Thanh thấy không giấu được với mẹ, bèn nói :

- Chắc là con Lành, nó có chữa với anh Hiền đó má à !

- Sao con biết ? Mà má cũng hơi nghi ! Trời ơi ! Ba bây mà biết được, chắc ông đứng tim chết quá ! Thôi đi ngủ !

Qua ngày hôm sau. Bà An kêu Lành và đuổi em ra khỏi nhà và bà có cho chút tiền.

Lành đau đớn đành xách gói ra đi. Biết đi đâu bây giờ ? Nên em nép mình bên gốc cây lớn gần nhà bà An mà đợi để gặp Hiền.

Hiền cho chiếc Vespas chậm lại định quẹo vô nhà, Lành gọi :

- Cậu Hiền ! Cậu Hiền !

Hiền ngơ ngác thấy Lành. Mặt cậu biến sắc hỏi Lành :

- Trời ơi ! Em làm gì ngoài này mà xách gì tùm lum vậy ?

Lành khóc nức nở, và nói :

- Bà đuổi em rồi ! Em cố đứng đây đợi cậu từ hồi sáng giờ !

Hiền hiểu ngay sự việc. Bèn bảo với Lành leo lên xe và đưa đồ cho cậu để dưới chân phía trước. Lành hỏi :

- Mình đi đâu bây giờ ?

- Đi qua nhà thằng bạn của anh ở bên Khánh Hội !

Hiền đèo Lành qua nhà của giáo sư Hiếu. Đến nơi, Hiếu vắng nhà, chỉ có bà già của Hiếu, Hiền nói :

- Dạ, thưa bác Thảo ! Nhờ bác cho em Lành ở tạm đây vài ngày có được không thưa bác ?

Bà Thảo, mẹ của Hiếu, trạc năm mươi tuổi, góa chồng, gia đình bà chỉ đủ ăn. Nhờ có Hiếu, học hành khá giỏi, cậu là giáo sư, dạy trường trung học Phan-Sào-Nam. Gia cảnh của Hiếu không giàu có như gia đình của Hiền.

Bà Thảo nhìn Hiền, rồi nói :

- Ủ, được. Mà cô này là gì của cậu ?

- Dạ, dạ... là bạn gái của con. Cô đang gặp chuyện không may.

Hiền quay sang nói với Lành :

- Em ở đây với bác Thảo nghe. Anh về nhà, mai anh sẽ trở lại đây lo cho em. Nhớ chờ anh qua, em đừng có đi đâu hết nghe !

Bấy giờ đầu óc của Lành như chỉ rối, tơ vò. Em như người đang trong ác mộng. Lòng tái tê, em không còn biết tính gì hơn là em muốn chết cho rồi.

Hôm sau, Hiền trở lại và đưa em đi mượn một căn phòng nhỏ gần nhà Hiếu. Hai người lén lút sống chung nhau. Đến ngày sanh ra một bé trai rất khôi ngô. Lành ở đó nuôi con bằng sữa mẹ. Hiền thường bỏ nhà đến với

Lành và con. Mãi đến một năm sau, bà An cho người theo dõi Hiền. Bà biết rõ nơi ăn chốn ở của Lành. Bà kể cho chồng và hai con nghe. Lệ Thanh thì đã biết quá, nên cô không lấy làm ngạc nhiên, chỉ có ông Trương Tấn An và Bình là trưng hứng. Nhưng tâm hồn ông Thẩm Phán rất bình dân

và không giai cấp. Vì mọi quyền hành trong gia đình là do bà vợ chỉ uy. Ông bảo với vợ là đi rước cháu nội của ông về thôi. Nhưng bà An và Bình không chịu. Còn Lệ Thanh không ý kiến. Vì cô ta nghĩ, tại cô biết mà không nói sớm. Một hôm bà An hỏi mĩa mai với Hiền :

- Sao ! Lúc này vợ con của cậu cũng khỏe chứ ?

Hiền nghe hết hồn, mà làm bộ tỉnh :

- Vợ con gì má ?

- Trong nhà này ai cũng biết hết rồi đừng có giấu nữa ! Ba con đòi gặp cháu nội của ông đó !

Hiền nghe thế cũng thấy nhẹ người. Cậu nghĩ : Nhưng còn em Lành thì ba má mình tính sao ?

Cuối cùng, Hiền thú thật hết mọi việc, là cậu đã yêu Lành từ bấy lâu nay và bây giờ còn có con với nàng nữa. Đồng thời, Hiền năn nỉ mẹ nói giúp dùm, là xin cha cho cậu cưới Lành làm vợ.

Bà An rất yêu thương Hiền, vì cậu là đứa con trai cả, tánh tình hiền hậu và học giỏi. Nhưng bà lại sợ bị tổn thương danh giá gia đình là có cô dâu ở đợ, làm mượn và thất học. Nhưng cháu nội đích tôn làm sao bà bỏ cho được. Bà bèn giàn xếp với Hiền. Bảo Hiền phải xuống Phước Lý gặp cha của

Bà bèn giàn xếp với Hiền. Bảo Hiền phải xuống Phước Lý gặp cha của

Bà bèn giàn xếp với Hiền. Bảo Hiền phải xuống Phước Lý gặp cha của

Bà bèn giàn xếp với Hiền. Bảo Hiền phải xuống Phước Lý gặp cha của

Lành để xin hỏi cưới Lành trừ nợ và cho ông ấy một số tiền, bảo ông đừng lên dự đám cưới. Và sẵn Lành đang ở gần nhà bà Thảo, nhờ bà đứng ra làm chủ hôn gả Lành. Thì bà mới an lòng phần nào.

Hiền nghe mẹ nói xong, lòng cậu mừng lắm. Nhưng sợ ba của Lành không chịu điều kiện trên. Có thể ông ta cự nự và đòi tiền nhiều hơn. Hiền đề nghị với mẹ :

- Con cảm ơn má đã nhìn nhận Lành và bé Minh. Còn việc đi gặp cha của Lành, theo con nghĩ không nên làm ngay bây giờ. Vì đầu sao Lành cũng lớn rồi. Chừng nào xong xuôi hết, tụi con sẽ dắt nhau về Phước Lý trình diện với ông ấy. Sau đó mọi việc đã xong thì không còn cách gì có rắc rối nữa. Xin má hãy cho phép con ý kiến này...

- Ờ ! Con tính sao cho tròn thì tính. Còn má với ba con chỉ muốn cháu nội không bị sống nghèo khổ và đem được nó về đây là đủ rồi...

Phận nghèo mà chẳng chịu an

Đèo bồng, xém chút đeo mang khổ sầu

Cũng may sông cạn có cầu

Bước chân nhỏ bé khỏi nhào đáy sâu.

(Ivry-sur-Seine, Bạch-Am, Canh Thìn 2/2000)

Việt Dương Nhân

Gió Xoay Chiều

Ngoại Tình

Đặng, một sinh viên y khoa năm thứ hai, đang học tại đại học Paris 5. Tuổi vừa được hai mươi, tầm vóc cao ráo. nước da trắng, mặt mũi khôi ngô tuấn tú và rất đẹp trai.

Chiều nay, Đặng có hẹn đi party tất niên nhà Phong, người bạn học chung lớp. Ở vùng Château-de-Versailles. Đặng nghĩ : Mình đi một mình buồn quá. Mình phải gọi thằng Khoa, coi nó có rảnh không. Đặng liền quay điện thoại cho Khoa :

- Alô ! Alô ! Mày đó hả Khoa ?

Khoa nghe giọng của Đặng, cậu ta rất vui và hỏi :

- Cái gì đó Đặng ?

- Chiều nay có party tất niên trong nhà thằng Phong, mày đi với tao không ?

- Ừ ! Đi thì đi ! Tao đang buồn thấy mờ chẳng biết sẽ làm gì. May quá có mày rủ đi chơi. Ê ! Mà ở đó có nhiều người đẹp không ?

- Thế nào cũng có. Sao lúc nào mày cũng khoái người đẹp. Mà khi gặp là không dám nhào vô.

- Thằng Phong, nó có đưa em gái coi đặng lắm. Chắc là sẽ có bạn gái của nàng nhiều đấy.

- À, Nga hả ! Nàng đang thi tú tài đôi. Nghe đâu, nàng sẽ học ngành dược khoa. Mày ưa thì mày phải bạo gan của chứ ! Nga mười tám tuổi rồi. Mày có quyền của đó.

- Thôi mày ơi ! Thằng Phong, nó giữ em gái nó kỹ lắm ! Hơn nữa ba má nó tao cũng ớn lắm.

Đặng cười ha hả trong điện thoại, và nói :

- Thôi mày sửa soạn đi. Hẹn mày ở trạm Mê-trô Porte-de-Versailles khoảng bảy giờ rưỡi nha !

- O.K. !

Đặng và Khoa gặp nhau chỗ hẹn. Sau đó hai người lấy xe buýt vô Versailles. Nhà Phong nằm ngay đại lộ République. Ngôi biệt thự khang

trang, sân vườn rộng rãi. Nhưng hoa cỏ đã héo tàn, vì trời mùa đông. Trong nhà đèn đuốc sáng chang và rộn rịp, khách khứa cả trăm người. Phong nghe tiếng của Đăng, cậu đi ra hỏi :

- Đăng ! Mày có rủ thằng Khoa không ?

Khoa đưa mặt cười :

- Dạ, có Khoa đây !

Phong bắt tay niềm nở :

- Tao định gọi mày. Rồi loay hoay quên mất. Mày đến là tao vui lắm.

Đăng vọt miệng :

- Có gì đâu mà mày đánh chảnh Phong !

Phong nắm tay Đăng và Khoa, kéo qua phòng khách. Cậu giới thiệu ba má cậu. Sau đó dẫn xuống garage giới thiệu các bạn. Tiếng nhạc từ trong máy thổi lên, tiếng cười nói ồn ào. Phong vỗ tay và nói :

- Xin các bạn cứ tự nhiên và tự lấy đồ ăn, uống và nhảy nhé !

Trong góc đằng kia, Nga và mấy cô bạn đang thì thào nhìn ngó mấy người bạn của anh mình. Phong tiến đến và nói với Nga :

- Nga ! Em lo cho các bạn của anh nhé !

Nga mỉm cười nhìn ông anh và ra bộ nhõng nhẽo, nói :

- Còn anh làm gì mà không lo bạn của anh ?

- Anh mắc lo trên nhà. Chút nữa anh sẽ trở xuống.

Nga quay sang nói với Đăng và Khoa :

- Các anh cứ tự nhiên đi lấy đồ ăn nhé !

Đăng trả lời :

- Nga đừng bận tâm, tụi này tự nhiên lắm mà !

Đăng và Khoa đi lấy đĩa đến xút vài món rồi trở lại đứng gần Nga.

Nga cười và nói :

- Nãy giờ Nga quên giới thiệu các bạn của Nga. Đây là Thủy và Tiên bạn đồng lớp với Nga.

Đăng và Khoa đồng nói :

- Rất hân hạnh được biết các cô.

Thủy và Tiên cũng chào lại.

Quang cảnh trang hoàng trong garage được treo bông, thắt tuột, đèn đủ màu

nhưng không tối lắm. Họ ăn uống và nhảy đầm. Không khí vui nhộn, cũng có một số khách trọng tuổi cùng nhập cuộc. Đến bản nhạc “Bài Tango Cho Em”, do nữ ca sĩ Khánh-Ly hát. Phong từ trên nhà xuống với hai người khách. Một ông xồn xồn và một thiếu phụ trẻ. Đấng đang cầm điệu thuốc, cậu ta vội vàng dập tắt, tiến tới mời thiếu phụ trẻ kia nhảy bản Tango. Phong chưa kịp giới thiệu ai cả. Vì hai người kia là bạn của ba má Phong. Họ rất thích nhảy đầm nên Phong dẫn xuống.

Trong khi nhảy, Đấng hỏi trống người thiếu phụ :

- Cho biết quý danh được không ?

- Élie !

- Ủa ! Không có tên Việt hả ?

Élie nhìn Đấng cười cười rồi nói :

- Để mai một Élie hỏi lại ba má của Élie nhé !

Trong lòng Đấng nghe rạo rức một cách kỳ lạ. Tay cậu gần như run lên khi nắm tay nàng Élie. Giọng nói hơi nghèn nghẹn. Tiếng sét ái tình đang ủa ập trong lòng Đấng. Bởi Đấng là một chàng trai rất đa tình, lãng mạn. Đấng nghĩ : Chắc Élie, nàng lớn hơn mình vài ba tuổi. Chắc nàng còn đi học. Chắc nàng chưa có chồng ...

Bao nhiêu câu hỏi trong đầu của Đấng. Rồi cậu ta lại sợ hết bản nhạc Tango. Vì Đấng muốn bản nhạc kéo dài vô tận để được cùng nhảy với Élie suốt đời. Nhưng bản Tango dứt. Élie cười và nói :

- Cám ơn cậu !

Đấng tiến theo bước của Élie đến gần Phong, Phong nói :

- Đây là cậu Trường và chị Élie bạn của ba má tao. Mày thấy chị Élie đẹp không ?

Đấng thần thờ như kẻ bị mất hồn. Nhìn Élie một cách trù mến thiết tha rồi trả lời câu hỏi của Phong :

- Người đâu mà dễ thương thế !

Khoa nhìn Phong cười và trong lòng Khoa nghĩ : Đấng, nó bị tiên nữ hốt hồn rồi, cái thằng đẹp trai mà tánh thật là lãng mạn, dễ si tình.

Trong khi đó cậu Trường, cũng mê Élie lắm. Nhưng Trường bị kẹt. Vì Trường là bà con họ hàng với chồng Élie. Hễ có cơ hội là Trường hay đưa

Élie đi chung. Chồng Élie hơi lớn tuổi và không thích mấy đám nhảy nhót. Ông là một kỹ sư kiến trúc. Ông du học tại Pháp, có vợ Đầm đã ly dị từ lâu. Nhờ trong dịp, vào năm 1974 chánh phủ Việt Nam Cộng Hòa cho phép sinh viên du học trở về thăm quê nhà. Ông được cưới Élie.

Élie sinh trưởng trong một gia đình trung lưu tại Sài Gòn. Mẹ nàng là Đầm lai, cha thì người Việt. Bạn thân với gia đình Phong. Élie dáng vóc cao một thước sáu mươi, nước da hơi ngăm mơn mớn, gương mặt xinh đẹp. Nhìn kỹ mới thấy nàng có lai. Nếu nhìn sơ thì nàng như là loại gái đẹp của Việt Nam.

Tiệc sắp tàn, ngoài trời đang rơi tuyết. Khách khứa cũng đi về hết. Nhạc Slow còn văng vẳng.

Đặng chẳng biết làm sao được nói chuyện riêng với Élie, chàng mạnh dạn hỏi :

- Xin chị Élie nhảy với Đặng bản cuối cùng.

Élie nhìn mọi người xung quanh, nàng hơi e thẹn, và nói :

- Xin phép cậu Trường, Phong và Khoa nhé !

Élie và Đặng ra sàn nhảy, Đặng nghe trong lòng rung động, và không bỏ lỡ cơ hội, cậu hỏi Élie :

- Cho Đặng số phone, địa chỉ được hôn ?

- Được chứ !

- Hôm nào Đặng mời chị đi ăn cơm nghèo nhé !

- Sao lại cơm nghèo ?

- Tại Đặng còn là sinh viên nên má cho mỗi tuần có hai trăm quan hà.

- Vậy hả ! Thôi Đặng ráng học. Chừng nào ra trường thì sẽ được ăn cơm giàu hén !

Élie nghe tim của Đặng đập mạnh, cử chỉ hơi bối rối, mồ hôi rịn ra trong bàn tay cậu ta. Dường như cậu ta đang nuốt nước miếng, hơi thở dồn dập. Cậu nắm chặt bàn tay và ôm Élie sát vào người. Bản Slow đã dứt. Élie đến mở ví tay lấy tấm danh thiếp đưa cho Đặng. Phong đến gần và nói :

- Rồi ! Mày xin chữ ký của chị Élie hả Đặng ?

Élie cười và đỡ lời dùm Đặng :

- Đâu có, chị tự ý cho để khi nào có party Đặng rủ chị đi theo chơi.

Khoa tiếp lời :

- Chị Élie nói đúng đó. Vì thằng Đăng, nó có nhiều tiệt lắm !

Trường cũng nói :

- Trông chú Đăng có vẻ ăn chơi dữ à !

Đăng nhìn Élie, quay sang nói với Trường :

- Dạ đâu có chú !

Phong hỏi Đăng và Khoa :

- Ê, hai đứa tụi bây muốn quá giang cậu Trường về không ?

Đôi mắt Đăng sáng lên, tươi cười và nói :

- Còn gì bằng. Nếu không thì hai đứa tao chắc ngủ lại đây, vì đến sáng mới có xe buýt ra Paris.

Tất cả kéo nhau lên nhà trên và chào nhau ra về.

Trời đã quá nửa đêm, tuyết vẫn còn rơi lai rai. Ngồi trên chiếc xe Peugeot 404 màu trắng của Trường. Élie ngồi đằng trước, còn Đăng và Khoa ngồi phía sau. Đăng nghe hơi thở như bị nghẹt. Hình ảnh của Élie đang bao trùm tâm hồn cậu ta. Phút đầu tiên Đăng vừa thấy Élie bước xuống garage với chiếc áo soiree màu đen, hở nửa lưng, nửa ngực, thân mình cân đối, mềm mọng, dịu dàng, miệng cười tươi để lộ chiếc răng khểnh thật là duyên dáng, mái tóc dài buông xõa màu nâu đậm. Trông nàng thật là quý phái kiêu sa. Làm cho các cô gái đôi tám, đôi chín cũng phải động lòng ghen không ít. Mặc dù Nga, em gái của Phong cũng thuộc là hạng gái đẹp. Nhưng vì nàng là con nhà giàu, có giáo dục. Ba má nàng rất khó, ít khi cho nàng đi chơi, và sự ăn diện cũng không để cho nàng được tự do. Mà chỉ muốn nàng ăn học thôi.

Trường đưa Élie về trước, sau đó tới Khoa, còn Đăng là sau chót. Tất cả đều ở trong Paris.

Élie, nàng không đi làm việc, nên có rất nhiều thì giờ rỗi rảnh. Nàng đi học thêm Pháp văn ở trường Alliance-Française.

*

Giáng sinh và Tết dương lịch đã qua. Tết Việt Nam sắp đến. Vào một buổi xế trưa thứ sáu, Đăng phone lại nhà Élie, nàng bắt lên :

- A lô ! Ai đó ?

- Đấng đây !

- Đấng nào ?

Bên đầu giây nín thình không còn tiếng trả lời. Élie hơi bực, nàng hỏi hơi mạnh :

- Ai đó ? Sao không nói gì cả vậy ?

Đấng bạo dạn nói :

- Dạ, Đấng là bạn của Phong...

Élie mới sức nhớ, nàng nói :

- Trời ơi ! Vậy mà chị tưởng ai phá chớ. Xin lỗi Đấng nha ! Mà có chuyện gì vậy Đấng ?

Đấng bối rối không biết nói gì hơn là :

- Em phone thăm chị ! Và em muốn mời chị đi ăn cơm với em tối mai.

- Tối mai ? Tối mai không được. Vì nhà chị có đãi khách.

Đấng nín thình vài giây rồi cậu tiếp :

- Chắc chị làm tiệc cuối năm chớ gì. Em có được đến dự không ?

- Chị mời vài cặp mà toàn là mấy người lớn tuổi không hà. Nếu em không sợ thì đến.

- Việt Nam hay Pháp vậy chị ?

- Việt Nam.

- Ai vậy. Em có quen không ?

- Trời đất ơi ! Làm sao chị biết được ?

- Chị cho em biết tên mấy người đó được không ?

- À, có hai ông bà Charles-Văn, và hai ông bà Lê-Nguyên.

- Hả ! Ủa, chị quen ông bà Charles-Văn à ? Ba má em đó !

- Thiệt hôn ? À ! Mà bạn của chồng chị.

- Thôi ! Em không dám đến đâu !

- Thiệt là trái đất tròn, lòng vòng rồi lại quen nhau hết. Vậy để khi khác hén !

- Dạ ! Cuối tuần sau chị đi được không ?

- Ủ ! Em nhớ phone nhắc chị nhé !

- Em sẽ phone cho chị thứ sáu tuần tới.

- O.K. !

Vừa cúp điện thoại. Đăng thả người xuống giường. tâm hồn cậu còn lâng lâng, nhớ Élie một cách kinh khủng. Đăng đợi mong cho mau đến ngày thứ sáu tới.

Élie giữ lời hứa và đi ăn cơm nghèo với Đăng tối thứ bảy. Trong khi ăn, Đăng cứ nhìn Élie, mà không dám nói gì nhiều. Élie cũng nhìn Đăng, nàng nghĩ : Đăng thật là đẹp trai, tuổi chắc cỡ hai mươi lăm là cùng ? Nàng hỏi :

- Em là con thứ mấy của ông bà Charles-Văn ?

- Con cả !

- Em còn đi học phải hôn ? Và em được mấy tuổi rồi nè ?

- Em học y khoa, năm thứ hai. Em được hai mươi tuổi.

Élie nghe thế, nàng nhủ thầm : Vậy mà mình tưởng... Chắc vì tại Đăng to con và tánh đạo mạo nên Đăng già trước tuổi. Nàng nói :

- Em ăn đi chứ, để nguội hết.

Trong lòng Đăng chỉ muốn gặp Élie chớ nghĩa lý gì sự ăn uống. Bữa ăn bình dân xong, vì còn sớm nên Đăng đề nghị :

- Còn sớm quá chị đi xem ciné với em nha !

- Được !

Vào rạp ciné hai người im lặng ngồi xem. Bất chợt Đăng nắm bàn tay của Élie. Élie cũng để yên. Phút giây ấy có lẽ đôi lòng hướng về một nẻo. Sự kích động tự nhiên của hai luồng điện khác phái. Nên họ như chìm vào mê hồn trận và thèm khát dục tình. Đăng quàng tay qua vai Élie. Hai người mắt vẫn xem ciné. Nhưng họ có thấy gì đâu. Họ đang gửi hồn vào trong cơn khao khát ái ân. Phim vừa hết. Đăng và Élie trong im lặng ra về. Cả hai vẫn còn giữ thái độ lịch sự. Rồi họ chia tay. Đăng sung sướng bao nhiêu thì Élie cũng thế.

Về nhà, Élie ngồi ngoài salon, nàng nghe lòng mình vui vui. Vì được một người con trai thích mình. Rồi nàng vô phòng nằm bên cạnh chồng. Chồng nàng trở mình thức giấc và hỏi Élie với một giọng còn ngây ngủ :

- Em đi chơi vui không ? Mấy giờ rồi ?

- Gần một giờ. Ngủ đi, sáng anh còn đi đánh Tennis.

Thủ, chồng của Élie, năm nay ông đã gần năm chục tuổi. Ông rất thích thể thao. Nên ít khi đi chơi với Élie. Từ ngày cưới Élie, hai người chưa có con.

Tuy nhiên ông đã có hai đứa con với bà vợ trước nên ông không thiết tha có con nữa. Còn Élie thì rất mong có một đứa cho đỡ buồn. Nhưng nàng vẫn chờ đợi.

Thế rồi ngày qua ngày, Đăng hay phone thăm Élie, và họ cũng thường đi ăn cơm và đi ciné với nhau. Một hôm Đăng chịu hết nổi sau bữa cơm, cậu hỏi Élie :

- Mình đến phòng trọ của thằng Khoa chơi nghe chị ?

- Trời ơi ! Kỳ lắm Đăng à !

- Vậy mình đi mượn phòng ngủ.

- Để làm gì ?

- Để mình nói chuyện tự nhiên hơn.

Élie hiểu ngay tâm trạng của Đăng, nàng nói :

- Đăng không sợ gì à ?

Đăng nghe con tim chàng đang thúc đẩy mạnh bạo, cậu nói :

- Đăng yêu chị lắm ! Từ cái đêm ở nhà Phong. Đăng khổ lắm rồi !

Élie nghe trong lòng của nàng cũng rung lên, vì những lời nói của Đăng.

Nhìn đôi mắt Đăng lệ ươm tròn và đỏ. Nàng nói :

- Chị biết ! Nhưng chị giả vờ. Chứ chị cũng mến em lắm.

- Chỉ mến thôi à ?

- Như thế cũng đã quá trớn rồi !

Đăng lấy thuốc lá ra châm lửa, hít một hơi dài, và nói :

- Em học hết nổi cả mấy tuần nay.

- Trời ơi ! Em bỏ học à ?

- Chưa hẳn ! Nhưng... nếu chị không yêu em, chắc em bỏ học quá !

Élie nghe lòng nàng thương Đăng vô cùng. Nàng nói :

- Chị là người đàn bà có chồng.

- Em biết ! Nhưng em đã yêu chị, em không cần gì hết.

Élie suy nghĩ : Mình cũng thích Đăng lắm, thích gần như yêu Đăng vậy. Nhưng mình có chồng. Hơn nữa ba má Đăng là bạn của chồng mình. Rủi đổ bể thì xấu hổ biết bao !

Dù nghĩ vậy. Élie cũng yếu mềm trước một chàng trai đẹp. Một ông bác sĩ tương lai. Lý trí của nàng không cưỡng lại con tim. Nàng cùng Đăng đi

mướn khách sạn. Hai người trao nhau ái ân say đắm. Họ bất phân biệt tuổi tác. Vì Élie lớn hơn Đăng đến mười tuổi.

Sau những tháng trôi qua, cơn si tình của Đăng đã vơi bớt, vì đã được thỏa mãn. Élie cũng nghe lòng tội lỗi. Vì sự ngoại tình. Rồi một hôm nàng nói với Đăng :

- Đăng à ! Chị thấy tới đây đủ quá rồi. Hai chị em mình nên dừng lại nhé ! Chị hy vọng em sẽ lo học hành để đền ơn cha mẹ và cho thân em sau này.

Đăng nắm tay Élie thật mạnh, và nói :

- Đăng xin hứa, Đăng sẽ không làm cho chị lo nữa.

Từ dạo đó. Đăng và Élie hai người đoạn giao.

* * *

Hai mươi năm sau...

Vào đêm cuối tuần, Élie gặp lại Đăng trong một nhà hàng ca nhạc tại khu có nhiều người Việt. Bây giờ, Đăng đã là một ông bác sĩ, trên đầu mái tóc đã điểm vài hạt sương mai, ra vẻ thật là đàn ông, nét đẹp trai vẫn còn nguyên vẹn. Còn Élie đã năm chục tuổi, nhan sắc ứa tàn theo thời gian. Nhưng nàng vẫn ăn diện sang trọng như thuở nào. Chồng nàng đã qua đời vài năm trước đây.

Đăng hỏi Élie :

- Chị có con, và có đi làm gì không ?

- Không.

- Vậy chị làm gì để sống ?

- Thì chị lãnh lương hưu trí của chồng chị để lại. Còn em, em ra sao. Phòng mạch của em ở đâu. Kể cho chị nghe đi ?

- Phòng mạch của em ở gần Porte-de-Versailles. Tình cảm vẫn lang bang. Nhưng em có một đứa con rơi. Nay nó được mười tuổi rồi.

- Con em ở với ai ?

- Ở với má nó. À ! Chị có biết Thảo không ?

- Thảo ! Thảo nào ?

- Người ta thường gọi cô ấy, là "Thảo Bordeaux".

- Ờ... Chắc là chị biết. Nghe nói, cô ấy đẹp lắm phải không ?

- Xinh đẹp thật ! Nhưng... người ta nói, cô ta là loại gái làm tiền.

Élie nhìn thẳng vào mặt Đăng và hỏi :

- Bộ Đăng là khách của cô ta hả ?

Đăng trả lời ú ớ... :

- Dạ... dạ, đâu có chị !

- Vậy, tại sao em nói cô ấy như thế ? Coi chừng đấy nhé ! Ghét của nào trời trao của đó đấy nghe em.

- Không bao giờ !

- Hà ! Nè, đừng nên nói bướng, nói không bao giờ nha ! Em đừng quá tự hào. Trời trả báo chết à !

- Thôi, dẹp chuyện đó qua một bên đi chị. Em mời chị ra nhảy bản Tango.

Phút giây nhảy Tango. Đăng nhớ lại chuyện hai mươi năm về trước. Lần đầu tiên gặp Élie trong nhà của Phong. Hiện tại tâm hồn của Đăng cô đơn, trống vắng. Lòng dục vọng, cơn khát tình nổi lên. Chàng hỏi Élie : - Đêm nay chị đi chơi với em suốt đêm được không ?

Élie trả lời không cần suy nghĩ :

- Không. Và không bao giờ tái diễn cái trò khi xưa được nữa đâu Đăng à !

- Bây giờ, chị đâu có chồng !

- Đúng rồi. Nhưng thời gian qua nó đã làm cho chị ray rứt biết mấy. Nhưng bây giờ thì chị rất mừng là thấy em được thành nhân.

- Em xin lỗi chị.

- Không có lỗi phải gì cả. Nhảy hết bản này rồi chị về. Vì các bạn của chị, họ đang đợi chị kìa.

Élie và Đăng chia tay mỗi người mỗi ngã.

* * *

Một năm sau, vô tình Élie gặp lại Đăng đang đi chợ với Thảo, Thảo thấy Élie, nàng mừng và lễ phép hỏi :

- Dạ, thưa cô Élie ! Cô vẫn khỏe ?

Thì ra Thảo là cô dâu hụt của một gia đình bà con với Élie. Thảo có đứa con trai cùng với Thiên, bé tên Phước. Vì má Thiên không đồng ý cho Thiên cưới Thảo. Nên Thảo và Thiên đành chia tay. Để bé Phước cho bà nội nuôi. Bấy giờ Thảo đi cặp bồ người này, người nọ. Vì thế mà Đăng cho Thảo là loại gái làm tiền.

Lời nói của Élie quả thật không sai. Bây giờ Đăng đang cặp bồ với Thảo. Đăng gặp lại Élie, chàng ta cũng hơi thẹn lòng. Vì dạo đó, Đăng có chê Thảo. Có lẽ, Thảo làm cho Đăng bất mãn chuyện gì đó, vì thế mà Đăng nói với Élie những lời không hay về Thảo. Nên bị Élie sửa lưng mấy câu. Còn Thảo gặp lại cô chồng hệt. Nàng rất vui vẻ, và mời Élie hôm sau đi chơi chung. Élie nhận lời nhập cuộc.

Hôm sau, Thảo và Đăng đến rước Élie cùng đi ăn nhậu chung, Élie hơi quá chén, ngà ngà say. Đăng và Thảo đưa Élie về tới cửa nhà. Thảo bảo Đăng dẫn Élie lên nhà luôn, vì Thảo sợ Élie té.

Trước đó. Trong khi ăn nhậu, nhảy nhót. Élie thấy Thảo rất dòn vĩa sẵn sóc nàng. Mà Élie thấy, dường như Thảo thiếu tự nhiên. Élie nghi là Đăng đã kể chuyện của nàng và Đăng hai mươi năm về trước. Sẵn dịp Đăng đưa Élie lên nhà, nàng hỏi Đăng :

- Nè, cậu ! Bộ cậu có kể chuyện hai chị em mình cho Thảo biết hả ?

Đăng ngập ngừng... rồi nói :

- Dạ, có !

Élie nghe, nàng rất là giận Đăng. Nhưng vì nàng đã hồ nghi trước, nên không gì ngạc nhiên cho lắm. Élie buông lời hơi nặng và trách Đăng :

- Thiệt là ngu ! Ngu ơi ! Là ngu ! Bài học này, chị quên dạy em. Nhớ nghe hông. Sau này đừng có mớ lời nói đại. Sự thật đôi khi cũng phải dấu. Vì là mang kiếp người ta. Là đàn bà ai mà không ghen. Hèn chi chị thấy Thảo, nó kỳ kỳ. Từ đây đừng gọi hay kêu chị đi chơi chung nữa nghe hông cậu. Và chị cũng khuyên em nên giữ Thảo, cho em và Thảo cùng hưởng chung hạnh phúc. Bởi vì Thảo, nó cũng đã khổ nhiều rồi. Thà lấy đi về làm vợ, chớ đừng có để cho... ngược lại nghe hôn.

Trong khi Élie nói, Đăng nín thinh. Trên gương mặt Đăng buồn và lòng chàng hối hận. Sau đó Đăng mở lời :

- Em xin lỗi chị. Đêm nay, em học chị thêm bài học đời.

- Thôi, em xuống xe đi, để Thảo đợi và nàng sốt ruột đó. Chị rất thương Thảo. Chúc em và Thảo được nhiều hạnh phúc...

Cuộc đời của Élie giờ đây tuy cô độc. Nhưng nàng vui với những cuộc họp bạn. Và những chuyến du lịch khắp thế giới. Lòng nàng nhẹ nhàng. Phó

mặc cho thời gian trôi chảy...

(Ivry-sur- Seine, Gia- Tự-Diệu-Thị thu 10/1999)

Việt Dương Nhân

Gió Xoay Chiều

Tay cắt tay bao nỡ

Vào khoảng giữa năm 1945. Ở Thanh Hà - Tân Bửu (Tân An). Có ông Nguyễn Gia Thìn và một số anh em trong giòng họ cùng đứng lên tháp tùng với Phong-Trào-Thanh-Niên-Tiền-Phong đi Kháng-Chiến chống Pháp.

Nghiệt ngã thay ! Năm năm sau, ông Thìn bị Tây và Việt-Gian phục kích bắn chết. Khi ông Thìn chết, ông được ba mươi tám tuổi. Còn bà Thìn thì ba mươi bốn tuổi. Ông Thìn để lại cho vợ năm đứa con : ba trai, hai gái. Cậu con trai trưởng tên Khuyển mười lăm tuổi, đứa con trai kế tên Ngưu mười hai tuổi, hai đứa con gái, Bình mười tuổi, Bồng bốn tuổi và đứa con trai út, tên Ngọ được năm tháng.

Sau khi ông Thìn chết, nhà cửa và ruộng đất bị chánh phủ tịch thu. Bà Thìn lâm vào cảnh túng thiếu, đơn chiếc, mà phải lo cho năm đứa con. Cũng may, bà có cô em chồng, tên Mùi ở với người dì Út, ngoài miệt Mỹ Yên (Gò-Đen). Cô Mùi đã trên ba mươi tuổi mà chưa có chồng con lần nào, nên cô xin bà Thìn cho thằng Út Ngọ để cô làm con nuôi.

Bà Thìn còn lại bốn đứa con. Mà cuộc sống thật là vất vả. Vì bên chồng không ai dám nhìn bà Thìn là dâu con. Bởi đạo đó, cha, chú, bác bên chồng. Họ đang làm ông Hương, ông Cả, ông Hội Đồng...v.v... Họ hoàn toàn dưới quyền của Thực Dân Pháp thời đó.

Mười bốn năm sau...

Dòng đời trôi chảy, gia đình của bà Thìn xây ra không biết bao nhiêu là thăng trầm biến đổi !

Lúc bấy giờ, hai cậu con trai và đứa con gái lớn đều có vợ, có chồng. Họ cũng chẳng khá giả gì. Trong nhà chỉ có Bồng, như đứa con gái út còn ở chung với bà Thìn. Năm nay Bồng được mười tám tuổi. Cô thấy mẹ cực khổ, vì gia cảnh nghèo. Còn sự học hành của Bồng chẳng đi tới đâu, cô mộng làm cô giáo làng, nhưng không tới nổi. Vì lần nào cô đi thi cũng bị rớt, nên nghỉ học ở nhà, chờ tới mùa làm lúa, đi cấy mướn, gặt lúa mướn. Mặc dù việc cày cấy, Bồng không biết gì cho lắm. Nhưng cô cũng ráng làm mà sống hẩm hiu bên mẹ.

Nhưng Bồng chẳng thấy tương lai gì cả. Hơn nữa, bản tánh của cô hay bất mãn sự đời. Vì thấy các cô, chú, con của bà vợ kế ông nội khá giả, lại còn khinh khi mẹ cô.

Một hôm, Bồng có dịp biết được bên nhà người chú vừa bán cả ngàn gia lúa. Bồng làm bộ đến thăm gia đình chú. Rồi cô rình rình ăn cắp được mười ngàn đồng bạc đông tuốt lên Sài Gòn. Định có chút vốn làm ăn. Và hy vọng chừng nào làm ăn khá giả sẽ trở về trả tiền lại cho người chú. Và đem mẹ cô lên Sài Gòn sống với cô.

Bồng lên đên giữa thủ đô Sài Gòn, tìm phòng trọ mượn và mua sắm vài bộ quần áo. Cô đi xin việc làm, như bán hàng vải, bán tạp hóa v.v... để học hỏi cách thức buôn bán. Nhưng chẳng ai chịu mượn cô.

Trong khi đó, thì ở quê nhà, người chú truy hô bị mất cắp mười ngàn đồng. Chú nghi chắc chắn là Bồng ăn cắp. Bên nhà chú có tay chân bộ hạ. Nên chú ra lệnh cho họ đi tìm dấu vết, chỗ ở của Bồng rõ ràng. Mấy tuần sau, họ biết Bồng ở đâu. Họ về báo tin. Người chú liền đi thưa lính, rồi đến bắt Bồng nhốt vô khám Chí-Hòa. Trong khi ấy, Bồng đã xài hết hai ngàn đồng. Còn lại tám ngàn, bị nhà chức trách tịch thu và hoàn lại cố chủ.

Bồng ở tù về tội ăn cắp. Trong khám Chí-Hòa, nơi đó có đủ loại tù, như trộm cắp, cướp của giết người, mấy mục Tú-Bà chứa gái lậu và những cô gái giang-hồ... Trong mười mấy người tù bên đàn bà, thì có một bà chủ động chứa gái lậu cũng bị bắt, bà tên Thu Ba cỡ bốn mươi lăm tuổi là người lớn tuổi nhất trong khám. Bà thấy Bồng còn trẻ và cũng xinh xinh. Bà hỏi thăm đủ điều, lý do vì sao mà vào đây. Bồng nghe mũi lòng khóc sụt sướt, than thở, kể lể hết mọi chuyện đã xảy ra. Bà Thu Ba thấy vậy, bà ta làm bộ đem lòng nhân đạo mà dụ Bồng. Bà bảo, chừng nào Bồng ra tù thì về ở nhà bà, bà sẽ tìm việc làm cho Bồng.

Sau khi Bồng ở tù bốn mươi lăm ngày, được thả ra. Rời khỏi nhà tù vào buổi sáng mùa thu, năm 196... Nắng thu Sài Gòn chói chang, nóng hừng hực. Bồng đứng lưỡng lự mà trong lòng cô băn khoăn suy nghĩ và nhủ : Mình không thể trở về quê được, khi chưa có công ăn việc làm. Vậy mình phải đi tìm nhà bà Thu Ba thử coi bà ấy có giúp gì được mình không ? Nếu mình không đến nhà bà ấy, thì mình biết đi đâu bây giờ ?... Thật, họ ác quá

! Lấy tiền lại gần đủ hết, mà họ vẫn bỏ tù mình. Phải biết vậy, mình xài cho hết, có ở tù lâu cũng không ức... Mà đến nhà bà Thu Ba này. Chẳng biết rồi có yên ổn không đây ? Nhưng thôi, tới đâu hay tới đó ! Rồi cuối cùng nàng đành nhắm mắt đi tìm nhà bà Thu Ba.

“Cam đành nhắm mắt đưa chân.

Mặc cho con tạo xoay vần đến đâu !”

(“Kiều” Nguyễn Du)

Bồng xách cái giỏ đựng bằng dây ny-lon, trong đó có vài bộ đồ bà-ba, cái bàn chải đánh răng và một cái khăn lông nhỏ cũ mèm. Trong người không có một xu dính túi. Bồng móc tờ giấy trong túi áo, mà mấy bữa trước mẹ Thu Ba viết đưa cho Bồng trước khi bà ra khỏi tù. Bồng đọc : ... hẻm... số... đường Nguyễn Biểu phía Nguyễn Trãi - Võ Tánh, gần trường Bác-Ái... Đọc xong, Bồng chép miệng và nói trong lòng : Trời ơi ! Chỗ này chắc xa lắm làm sao mà mình đi nổi đây ? Tuy nghĩ vậy, Bồng cũng ráng hỏi thăm người đi đường, rồi cô cuộc bộ lần mò đến nơi.

Vô hẻm... tới nhà bà Thu Ba, cửa đóng kín, có rào kẽm gai. Bồng nhận chuông. Một cậu cỡ hai mươi tuổi đi ra mở cửa và hỏi :

- Xin lỗi, cô kiếm ai trong này ?
- Dạ, thưa anh, có phải nhà của bà Thu Ba không ?
- Vâng, đúng rồi. Xin lỗi, cô là ai ?
- Dạ, dạ... tôi là...

Bồng chưa kịp nói dứt câu, thì trong nhà bà Thu Ba bước ra và nói :

- Cô ấy, là người quen của má... Nè, con vô đi con.

Bồng bỡ ngỡ, vì căn nhà khá khang trang lớn rộng, có lầu, mà dường như có nhiều phòng. Bồng còn đứng xớ rớ thì bà Thu Ba nói tiếp :

- Bỏ giỏ xuống đó đi. Chắc con ra hồi sáng phải không ? Chưa ăn cơm chớ gì ?
- Dạ, thưa dì, chưa !
- Đi, đi ra đằng sau với má.

Bồng lấy làm lạ, tự hỏi : Sao bà này xưng má với mình cà ? Tuy nghĩ vậy, nhưng Bồng cũng đi theo xuống bếp ăn cơm, vì nàng đói bụng quá. Trong khi ăn, thì có hai ba cô gái từ trên lầu đi xuống. Trông các cô còn trẻ tuổi

như Bồng. Bà Thu Ba mặt mày hớn hở giới thiệu :

- Đây là Cẩm Liên... Cẩm Liên đến đây làm việc chung với các con đó !

Bồng lại bị sốc, liền bỏ chén đĩa xuống và nói :

- Dạ, con tên Bồng mà dì !

- Thì... má đặt lại cho con có cái tên đẹp... Con ăn cơm đi chớ.

- Dạ, dạ...

Mấy cô kia cười khúc khích.

Bồng ở nhà bà Thu Ba được hai ngày. Qua ngày thứ ba, cô hỏi :

- Dạ, thưa dì ! Dì có hỏi dì con việc làm chưa, thưa dì ?

Mụ Thu Ba giả bộ tươi cười, bà ngoắt Bồng :

- Lại đây má nói cái này !

Bồng bước lại ngồi cạnh bà, bà nói tiếp :

- Nè, con gọi má bằng má. Và từ đây tên con là Cẩm Liên nha ! Má sẽ tìm người đàn ông giàu có cho con, cho con có một tấm chồng được sung sướng với người ta.

- Trời ơi ! Con chưa muốn lấy chồng... má à ! Má quen biết nhiều người. Xin má dẫn con đi giới thiệu, để con có việc làm là con mang ơn má suốt đời.

- Ủ, được được... để từ từ má tìm cho !

Qua một tuần, hai tuần, mãi đến cả tháng, mà Bồng cứ chờ hoài không nghe bà Thu Ba nói gì hết.

Rồi một chiều cuối tuần, trong nhà bà Thu Ba có mời vài người khách đàn ông, tuổi họ ngoài bốn chục. Bà bảo Bồng sửa soạn để lên bàn ăn cơm chung với khách. Khổ nỗi Bồng không có quần áo nào đẹp cả. Cô chỉ có vồn vẹn hai bộ đồ bà-ba mà thôi. Nên bà Thu Ba lấy áo dài của các cô kia đưa cho Bồng mặc.

Bữa cơm Tây-Việt rất thịnh soạn, trong khi ăn, Bồng uống nước cam, bà Thu Ba lén bỏ thuốc mê vào ly của Bồng. Bồng ăn cơm vừa xong, là cô quá buồn ngủ, vội xin đi ngủ.

Ngay đêm ấy, có một ông đã mua tiết trinh của Bồng qua bà Thu Ba... Sáng hôm sau, khi Bồng tỉnh dậy, thì sự việc đã rồi. Bồng tự biết mình bị lừa gạt. Nhưng biết phải làm sao ? Thừa kiện ai đây ? Hơn nữa, cô mới vừa ra khỏi

tù. Ở thế kẹt, Bồng mang trong lòng nỗi căm hận tột cùng...

Từ đó, Bồng trở thành cô Cẩm Liên, gái điếm ở động của bà Thu Ba, trong đường hẻm Nguyễn Biểu - Võ tánh.

Cậu con trai kia, là con của bà Thu Ba, tên Tú Nguyên. Cẩm Liên thấy cậu ta để ý nhiều tới cô. Nên cô ráng cua cho dính để trả thù đời.

Tú Nguyên, là sinh viên văn khoa năm thứ hai, bị động viên đang trong khóa... Sĩ-Quan Thủ-Đức,

Cẩm Liên mang nỗi căm thù, nàng quyết chí cua cho bằng được Tú Nguyên. Chỉ vài tuần, là nàng cua dính Tú Nguyên. Sau đó, chàng yêu Cẩm Liên tha thiết. Cẩm Liên thấy thế, nàng liền bảo Tú Nguyên tìm nhà mượn ở riêng, và để cùng xây tổ uyên ương với nàng. Tú Nguyên đang say mê Cẩm Liên, cậu ta ăn cắp của mẹ hai chục ngàn đồng, và dắt Cẩm Liên lên vùng Thủ-Đức mượn nhà.

Cẩm Liên dụ được Tú Nguyên, lòng nàng hả dạ. Nhưng hai người sống chung chẳng được bao lâu, thì bà Thu Ba đi cố bót, nói là Cẩm Liên ăn cắp tiền của bà. Cẩm Liên bị Cảnh-Sát truy nã bắt nàng trở vô khám Chí-Hòa. Vì nàng đã có án treo sáu tháng trước khi ra tù. Nên hể nhúc nhích là trở vào tù liền.

Tú Nguyên thấy người yêu bị mẹ chàng cho ở tù lại. Chàng đi vô bót nói, là chàng ăn cắp, chớ không phải là Cẩm Liên. Nhưng thời buổi ấy, ai mà nghe thẳng con trai chưa có sự nghiệp, tiền bạc gì cả. Bởi mẹ của Tú Nguyên đã tố cáo Cẩm Liên rồi. Và hồ sơ của nàng còn nóng hổi nằm trong khám Chí-Hòa. Tú Nguyên chỉ được phép thăm Cẩm Liên mà thôi.

Bao nhiêu lá thư tình của Tú Nguyên viết cho Cẩm Liên, cô đều để dành khi nào đi vào cầu tiêu... Và nàng không hề trả lời.

Nỗi căm hận tột cùng trong lòng của Cẩm Liên. Bởi cô là một cô gái mới vừa đôi chín mà đời quá bạc đãi. Tuy ở nhà quê, nhưng lúc còn đi học trung học Đệ nhất cấp, ở trường Cây-Mai (Phú Lâm), nên cô cũng biết chút ít Sài-gòn. Nhờ vậy, trông cô không quê mùa cho lắm. Còn bà mẹ ở dưới quê chẳng biết con mình trôi giạt nơi đâu, bà buồn rầu. Còn các anh, chị của nàng chẳng cần tìm kiếm em mình. Rồi còn bị người chú vô tâm nỡ bỏ tù cô cháu mình. Chú lại phao tin là Bồng nhảy xuống sông tự tử, bị nước

cuốn trôi mất xác luôn. Thử hỏi làm sao trong lòng Cẩm Liên không ô hận thù sao được ? Nụ hoa vừa chớm nở, mà gặp bao cảnh đời quá phũ phàng. Tim nàng còn chỗ nào mà nghĩ đến việc yêu đương, tình ái được đây ? Nhưng cũng nhờ Tú Nguyên yêu Cẩm Liên, nên cậu năn nỉ mẹ tha cho nàng. Bà Thu Ba thấy con trai cưng của mình buồn khổ. Nên bà bãi nại. Nhưng Cẩm Liên cũng bị ở tù bốn mươi lăm ngày.

Ngày ra tù, Cẩm Liên được Tú Nguyên rước về ở nhờ nhà bạn của cậu, gần chợ Phú Lâm. Tuy trong lòng Cẩm Liên chẳng yêu Tú Nguyên. Nhưng nàng phải miễn cưỡng chấp nhận. Và biết Tú Nguyên yêu nàng lắm.

Gần một tháng Tú Nguyên gọi Cẩm Liên nương tựa nhà Thái. Một chiều cuối tuần, Tú Nguyên được về phép, cậu liền đến thăm Cẩm Liên. Bữa nay Cẩm Liên quyết định nói dứt khoát với Tú Nguyên :

- Anh Tú Nguyên à ! Anh có biết là em không có trái tim để yêu anh không ?

Tú Nguyên lộ nét buồn trên gương mặt, đôi mắt ứa đầy lệ, chàng thở ra và nói một giọng trầm buồn :

- Anh có cảm thấy điều đó. Nhưng anh vẫn hy vọng có một ngày em sẽ yêu anh.

- Anh đừng nghĩ vậy. Xin anh đừng chờ đợi thêm một ngày nào nữa. Vô ích. Vô ích cho anh đó.

Tú Nguyên choàng tay qua vai Cẩm Liên và lấy tay vuốt mái tóc nàng còn thoang thoáng mùi nắng cháy đồng quê, chàng nói :

- Anh nhìn đôi mắt của em, anh biết chắc, là hiện giờ trong lòng em đang mang nỗi uất hận nặng nề lắm.

Cẩm Liên quắc mắt , hất tay Tú Nguyên ra, đứng dậy và nói :

- Không hận sao được anh. Anh đã nghe hết chuyện đời em rồi, mà anh còn nhắc chi nữa vậy ? Anh là con của một bà cướp thịt người để bán cho người. Anh định dụ em để làm kiểu gì nữa đây ?

- Trời ơi ! Em nghĩ lầm anh rồi Cẩm Liên ơi !

- Lầm ! Lầm à ! Ha ! Cái đêm ấy... có mặt anh ở nhà, mà... mà sao anh không cản má anh. Anh cũng đồng lõa với má anh. Phải mà ! Để mẹ con anh có tiền nhiều. Thiệt, thiệt là đồ...

Nói tới đây Cẩm Liên ngưng lại. Còn Tú Nguyên ngồi im lìm. Trong đầu cậu nghĩ : Chuyện ấy, mình thấy thường quá rồi. Mấy cô kia đâu có ai phản ứng dữ như Cẩm Liên. Mà mình cũng chưa bao giờ yêu thương hay cặp bồ với cô nào trong nhà mình...Việc làm của mẹ mình, thật sự đôi khi mình cũng thấy thất đức. Nhưng nghĩ lại, đó là một nghề trong hằng trăm ngàn nghề trên trái đất này. Bây giờ mình yêu Cẩm Liên thật. Mình nào có nghĩ gì đến tiết trinh còn hay mất. Có thể trời trả báo cho mẹ mà dính luôn mình chẳng ? Tú Nguyên nghĩ ngợi và tự nhận tội của mẹ chàng. Rồi nghe trong cổ họng như bị nghẹt lại. Tú Nguyên đến gần Cẩm Liên, nói một giọng thật buồn :

- Cẩm Liên à ! Sao em không suy nghĩ kỹ. Em có biết là anh yêu em lắm không ? Bằng chứng là anh dám đánh cắp tiền của má anh để chạy tuốt lên Thủ-Đức mượn nhà đó. Nhưng thật xui xẻo bị má anh tìm ra và đổ thừa là em ăn cắp. Anh năn nỉ dủ lắm, má anh mới bãi nại cho em đó !

- Bãi nại ! Bãi nại, mà em ở tù tới bốn mươi lăm ngày ?

- Nếu má anh không bãi nại, em ở tù lâu hơn, em có biết không ?

Cẩm Liên nghiêng răng, dậm chân và nói :

- Trời ơi ! Sao không cho tôi ở tù rứt xương đi. Cho tôi ra đây làm chi nè ? Chắc tôi sẽ tự tử quá. Thôi. Anh về đi. Nay mai gì em cũng chết hà ! Em sẽ tự tử ! Phải tự tử ! Trời ơi !

Nói xong, Cẩm Liên ôm mặt khóc nức nở. Tú Nguyên thấy vậy, chàng đến ôm Cẩm Liên và an ủi :

- Em nín đi đừng khóc nữa. Anh hứa, từ từ anh sẽ lo cho em đàng hoàng. Thôi anh về, rui má anh tìm ra biết em ở đây là sẽ có chuyện nữa.

- Anh về đi. Anh về đi. Cám ơn anh mọi sự. Vĩnh biệt anh !

Tú Nguyên hôn trên tóc Cẩm Liên, rồi chàng nhè nhẹ mở cửa đi ra xong, thò tay kéo cửa đóng ập lại.

Căn nhà Cẩm Liên đang ở tạm, là của ông bà Lê Văn Thông, cha mẹ của Thái. Họ là dân Đà Lạt. Vì có phần hùn với hãng thuộc da Vũ-Hoàng ở Phú Lâm, nên họ mua nhà gần đó, để khi nào có dịp vào Sài Gòn mà ở. Và họ cũng sẽ tặng cho Thái khi nào cậu lập gia đình. Thái là bạn học của Tú Nguyên, và cũng đang đồng khóa Sĩ-Quan Trừ-Bị Thủ-Đức.

Sau khi Tú Nguyễn ra về, còn lại một mình Cẩm Liên trong căn nhà rộng mênh mông. Nàng vào phòng gục đầu ngồi khóc. Mà trong lòng đang rối rắm lắm chuyện, nàng nghĩ : Trời ơi ! Chẳng biết mình phải làm gì bây giờ ?

Trời đã về khuya, bốn bề yên lặng. Có tiếng chìa khóa mở cửa, rồi vào nhà... văng nhạc lên. Cẩm Liên mở cửa phòng nhè nhẹ bước ra :

- Dạ, chào anh Thái !

Thái ngược mặt lên cười :

- À, cô Cẩm Liên. Cô chưa ngủ sao ?

- Dạ, chưa !

Sao mà mắt cô sưng vù vậy ? Chắc cô khóc nhiều lắm phải không ? Tú Nguyễn, nó có đến thăm cô không ?

- Dạ, có. Ảnh lại hỏi tối này.

- Chuyện của hai cô cậu tới đâu rồi ?

- Chuyện gì ?

- Thì... thì chuyện xây tổ uyên ương đó !

- Không. Không bao giờ có đâu, anh Thái à !

- Sao vậy ?

Cẩm Liên đi đến salon ngồi, và kể lể mọi điều cho Thái nghe. Thái thở ra và lắc đầu nói :

- Thôi. Cô đừng lo. Để thong thả rồi tôi sẽ tìm việc làm cho cô.

- Tôi chẳng biết làm gì bây giờ. Tôi muốn buôn bán thì không có vốn. Thôi. Luôn tiện, tôi cảm ơn anh đã cho tôi ăn ở đây cả tháng nay. Vì mai tôi sẽ đi.

- Cô đi đâu ?

- Chưa biết ! Nhưng tôi phải đi, anh Thái à ! Thôi. Chào anh, tôi đi ngủ. - Vâng ! Chúc cô ngủ ngon.

Sáng hôm sau, Cẩm Liên thu góp đồ đạc, mà Tú Nguyễn đã sắm cho nàng mấy tháng trước đây. Nàng xách giỏ ra đi.

Cẩm Liên đón xe Lam ra chợ Sài Gòn. Nàng đi lòng vòng xin việc làm trong mấy sạp vải, và mấy nhà hàng. Nhưng không ai chịu nhận. Nàng đến cửa Bắc chợ Sài Gòn ngồi và lóng tai nghe người nói qua, kẻ nói lại. Vì phía bên đó, có nhiều người ngồi chờ để có mối giới thiệu việc làm. Họ ăn tiền đầu.

Hễ làm được tới tháng thứ hai, là họ lấy một tháng tiền lương.

Thử hỏi, có mấy ai tìm hiểu và biết được việc này trong xã hội của những xứ chiến tranh triền miên, và phần nhiều là dân chúng nghèo khổ hơn giàu có.

Bồng có một cô trẻ trẻ, từ trong chợ Sài Gòn đi ra, hai tay xách nhiều xách hơi nặng. Cầm Liên liền đứng lên hỏi :

- Dạ, thưa cô. Cô đưa cho em xách phụ cô.

Cô kia nhìn Cầm Liên phớt qua... rồi cô gật đầu :

- Được, được. Em xách phụ chị đi.

Cầm Liên xách những xách đồ ăn theo chân cô kia về đến căn phòng trên lầu một, nằm tại đường Ký-Con. Đến nhà cô, cô móc bóp cho Cầm Liên mười đồng. Cầm Liên đưa hai tay ra lấy và hỏi :

- Dạ, thưa cô. Cô có biết ai cần mượn người làm không vậy cô ?

- À, thì ra em muốn tìm việc làm à ?

- Dạ.

- Em tên gì ? Còn chị tên Cầm Quỳnh.

- Dạ, em tên Bồng, tự Cầm Liên.

Cầm Quỳnh cười, miệng rất có duyên nhờ chiếc răng khểnh bên trái, cô vui vẻ nói :

- Thôi, em ấy tên Cầm Liên đi. Chớ tên Bồng nghe quê trớt hà !

- Dạ, tùy cô, cô gọi em tên nào cũng được.

- Gọi chị bằng chị đi. À, nhà em ở đâu ?

- Dạ, em không có nhà cửa gì hết ở Sài Gòn này, chị ơi !

- Ủa, vậy em ở dưới quê mới lên đây hả ?

- Dạ, em lên đây cũng được mấy tháng rồi.

- Vậy mọi lần em ở đâu ? ... Thôi, em lo phụ nấu cơm với chị. Mới gặp em mà chị có cảm tình với em liền. Chắc chị em mình có duyên đấy !

Cầm Liên nghe lời Cầm Quỳnh lo cơm nước, rồi cùng ăn. Sau đó, Cầm Liên kể lể những chuyện đã xảy ra mấy tháng trước. Cầm Quỳnh nghe lòng cô nghĩ : Đời mình đã xảy ra tương tự như chuyện của Cầm Liên. Ấu cũng là số. Để mình hỏi thử, coi Cầm Liên có bằng lòng đi làm vũ nữ như mình không ?

Vừa nghĩ xong, là Cẩm Quỳnh hỏi ngay :

- Nè, chị nói thật với em nghe nha. Chị đi làm vũ nữ ở sảnh phòng trà Vân-Cảnh gần đây. Nếu em muốn, thì chị sẽ dẫn em đi giới thiệu với bà Tài-bán Mỹ Ngọc.

Cẩm Liên vừa nghe xong, nàng ngồi suy nghĩ, rồi nhớ tới Tú Nguyên đã có dẫn nàng vào vũ trường Thanh-Thiên ở Thủ Đức một lần. Cẩm Liên ngập ngừng... Cẩm Quỳnh tiếp :

- Nếu em muốn làm, chớ chị không có ép em đâu nha !

- Chị muốn giúp đỡ em, em rất cảm ơn và mang ơn chị. Nhưng... rồi đây em sẽ ở đâu ? Vì em muốn đi xin làm việc nhà, hay nấu ăn cho người ta. Như vậy, em mới có chỗ ăn và ở.

- Nếu em chịu đi làm, thì những ngày đầu, chị cho em ở đậu nhà chị. Tùy em quyết định. Có gì cho chị biết, để chị hẹn với chị Mỹ Ngọc.

Đêm hôm ấy, Cẩm Quỳnh cho Cẩm Liên tá túc. Tối Cẩm Quỳnh vẫn đi làm. Cẩm Liên ở nhà suy nghĩ. Rồi hôm sau, cô bằng lòng theo Cẩm Quỳnh vào gặp bà Tài-bán Mỹ Ngọc.

Cẩm Liên bước chân vào nghề vũ nữ được hơn một tháng, nàng lãnh lương có chút tiền, cô liền mượn một phòng nhỏ bên cạnh phòng Cẩm Quỳnh.

Cẩm Quỳnh và Cẩm Liên đồng cảnh, đồng tình, và đồng phận gái. Hai cô rất thông cảm nhau và kết tình bạn thắm thiết. Đôi tâm hồn đều bị vết thương đời ghi khắc. Vì vậy, hai cô nhìn chung một hướng, là gởi tuổi xuân vào ánh đèn đêm, lấy sắc hương đổi đồng tiền để giúp đỡ gia đình.

[Mặc cho lá cợt, gió đùa](#)

[Thân tằm còn tiếc chi mùa ươm tơ.](#)

* * *

Cẩm Quỳnh là cô gái miền Trung, vào Nam tìm việc làm. Nhưng cũng chẳng may gặp cảnh tượng tựa như Cẩm Liên, cách đây mấy năm. Rồi dòng đời đưa đẩy cô vào nghề vũ nữ. Cẩm Quỳnh được hai mươi tuổi, dáng vóc, hơi thấp, gương mặt khá đẹp, nước da trắng hồng, mái tóc thật dài và đen huyền. Nhưng mỗi tối cô đi làm, cô thường thay đổi tóc giả đủ kiểu. Còn Cẩm Liên thì sắc vóc trung bình, nước da hơi ngăm bảnh mặt, cao ráo, đôi mắt buồn, ánh mắt chứa đựng đầy nỗi u uất, mũi hơi thấp, miệng cười

thì có duyên, cặp ngực to tròn và hấp dẫn.

Khoảng vài tháng là Cẩm Quỳnh về Đà Nẵng thăm gia đình. Vì nàng còn cha mẹ và ba đứa em nhỏ nơi quê nhà.

Mấy tháng sau, Cẩm Liên thấy có chút tiền dư. Nàng trở về Thanh Hà thăm mẹ. Cả năm trời, bà Thìn cứ tưởng là con gái mình đã chết...

Cẩm Liên vừa bước vô nhà liền thấy tấm ảnh của nàng để chung trên bàn thờ với cha. Cẩm Liên hiểu là vì sao rồi. Nàng bỏ giỏ đồ trong nhà, đi tuốt ra đằng sau, thấy mẹ mình đang ngồi giặt đồ ngoài cầu ao. Cẩm Liên liền gọi lớn :

- Má ! Má ơi ! Con về đây nè.

Bà Thìn vừa nghe, rồi nhìn thấy Cẩm Liên, bà kêu lên :

- Bồng ! Bồng ! Trời đất ơi ! Mày đó hả ?

- Dạ, con đây má ơi !

Bà Thìn đứng lên, đi vô tới ôm con vào lòng, bà vừa mừng, vừa khóc, giọng nói run run :

- Trời ơi ! Má tưởng con đã chết cả năm nay rồi.

- Ai nói vậy má ?

Bà Thìn hỉ mũi, quẹt nước mắt, bà nói :

- Bên chú Năm bây chớ ai !

- Con thù bên ấy lắm !

- Cái gì vậy con ?

- Thôi. Đừng nhắc nữa má à ! Mai má lên Sài Gòn ở với con nghe má ?

- Trời đất ơi ! Đi làm sao được mà đi con !

- Má bỏ hết ở đây đi. Có ai thương má đâu, mà má cứ nán nơi này ?

- Ối, ngày qua ngày, má làm mướn, rồi tới mùa thì má đi cấy mướn, gặt mướn cũng đủ ăn hà con. Rồi còn mồ mã và lo cúng kiến ba bây nữa...

- Các anh và chị con có về thăm má thường không ?

- Ối, tụi nó mắc lo cho con cái, ruộng nương, ít khi về lắm. Mà má có cần gì đâu con. Má chỉ buồn cả năm nay. Vì má nghe tin là con nhảy xuống sông Kinh-Xáng tự tử chết, rồi bị nước cuốn trôi mất xác luôn.

Cẩm Liên nghe mẹ nói, nàng nổi giận lên, lầm thầm rủa :

- Thiệt là cái thứ tàn nhẫn, ác ôn, sát đức...

- Con rửa ai vậy ?

- Bên phe chú Năm Ty chớ ai. Họ ác lắm má ơi ! Đó. Ruộng đất của ba má. Chánh phủ tịch thu. Rồi bây giờ ai làm chủ những mẫu ruộng kia ? Họ làm bộ nói là mua lại. Con thấy mờ ám lắm đó má à !

- Thôi con. Kệ con. Dù sao, cũng là chú ruột của con. Bây giờ má biết con còn sống là má vui rồi.

- Nhưng con không tha họ đâu.

- Nè, con định làm gì họ. Trời ơi ! Đừng có ôm thù, ôm hận mà làm bậy nghe con !

- Má đừng lo, con không có làm gì họ đâu. Mà con chỉ cố gắng làm cho có thật nhiều tiền, để họ không còn khinh dễ má nữa.

- Ồi, thôi. Má đâu có để ý đến mấy chuyện đó. Họ ăn ở ra sao, rồi ngày sau có ông trời xử họ. Ông trời có mắt mà. Để ông trời xử họ... Còn không, thì lương tâm của họ cũng tự trừng phạt họ. Con đừng có hận thù làm chi cho mệt xác.

Cẩm Liên về thăm mẹ, và đưa mẹ chút tiền. Sáng hôm sau, nàng trở lên Sài Gòn tiếp tục đêm đêm đi làm. Rồi đến Tết, Cẩm Liên về ăn Tết với mẹ. Qua mừng hai Tết, thì các gia đình của hai anh Khuyển, Ngưu và chị Bình về cùng với ba đám con, cả chục mọn, để chúc Tết và mừng tuổi mẹ và bà nội, bà ngoại. Chỉ có Út Ngộ ở với người cô trong Mỹ Yên là không về thôi.

Cẩm Liên thăm hỏi hai anh và chị cùng các cháu. Nàng được biết, anh Khuyển con đông và nghèo hơn anh Ngưu và chị Bình.. Cẩm Liên lấy tiền lì-xì cho các cháu. Cô cho mấy đứa con của anh Khuyển thì nhiều hơn con của anh Ngưu và chị Bình. Anh Ngưu nhìn nhìn thấy thế, liền sanh lòng ganh tị. Rồi anh ta đứng lên mắng chửi, và hỏi Cẩm Liên :

- Bồng, Mây ý có tiền hả ? Mây làm đ... chớ làm gì. Mà mây làm tàng quá vậy ?

Cẩm Liên sẵn có cái tánh bốc đồng, dễ thương, mà cũng dễ giận. Nàng nghe những lời của anh Ba Ngưu nói xong, nàng im vài giây. Rồi đứng lên đi từ từ ra đằng sau bếp tìm con dao. Vừa thấy con dao phai, nàng rút cái rột, rồi trở lên nhà, vừa đi, vừa nhá nhá v à nói lớn tiếng :

- Tôi giết anh ! Tôi giết anh !

Anh Ba Ngưu thấy hết hồn, anh liền đứng dậy phóng qua hàng rào chạy cong giò. Cầm Liên rượt theo một đoạn đường. Nhưng, nàng thấy anh mình sợ. Nên nàng liệng con dao xuống đất. Nàng trở vô nhà, ôm đầu gào thét, khóc nức nở, và nói như điên : - Làm anh mà không nuôi em, nuôi mẹ nôi, để cho em phải gian truân đi làm đ... kiếm tiền. Phận làm anh mà không biết nhục, lại còn ganh tị chửi em mình. Thiệt là đồ dã thú, chớ không phải là con người. Cầm Liên vừa khóc vừa nói một hơi xong. Rồi nàng ôm chầm mẹ, nàng khóc tiếp. Bà Thìn nghe và thấy cách đối xử của thằng con thứ ba với em gái. Bà cũng ôm Cầm Liên mà đôi mắt ứa lệ. Làm cả nhà ai cũng rưng rưng nước mắt. Không khí im lặng, không ai dám nói lời gì. Thật là một cái Tết buồn thảm, xảy ra trong nhà của bà Thìn.

Từ đó, Cầm Liên chẳng muốn gặp ai trong gia đình, ngoài mẹ của nàng. Cầm Liên vẫn đi làm đến mấy năm sau, nàng dành dụm được khá nhiều tiền. Nàng đem về đưa cho mẹ, để xây cất lại căn nhà. Những ngày Cầm Liên trở lên Sài Gòn. Ở đây, hai anh của nàng đến cất nhà phụ với thợ cho mẹ đỡ tốn tiền. Một hôm Cầm Liên về bất thành linh. Anh Ba Ngưu vừa thấy dạng cô em, là anh liền trốn. Cầm Liên chợt thấy. Nàng biết anh mình hối hận. Cầm Liên nói nhảm với mẹ :

- Má à ! Má nói với anh Ba, là con hết giận anh rồi. Chừng nào nhà mình cất xong, con sẽ làm tân-gia lớn, sẽ mời hết các gia đình anh, chị, bà con, và cả cô Tư với thằng Út Ngọ về đây ăn tân-gia nữa.

Bà Thìn nghe con gái mình xả bỏ giận hờn, bà mừng quá, và đến ôm con mà nói :

- Má mừng lắm con ơi ! Con đã hết giận thù anh con rồi... Còn con làm nghề gì cũng là nghề. Mà nè, làm gì làm, chớ đừng có ăn trộm, ăn cắp của ai nghe hôn !

Cầm Liên nghe mẹ nói, thì lòng nàng thấy xấu hổ, mà lại tức cười trong bụng, nàng nghĩ : Nếu không nhờ ăn cắp mười ngàn đồng của ông chú giàu có đó. Thì làm sao ngày nay mình cất được nhà này cho mẹ ở đây ?

Từ đó Cầm Liên không hề nhắc gì nữa cả.

* * *

Mấy tháng sau, cất xong căn nhà cho mẹ. Mặc dù cất theo lối quê, nhưng cũng khá khang trang. Cầm Liên trở về đãi tiệc tân-gia. Nàng đặt mua hai con heo quay thật lớn và bánh trái, rượu trà tùm lum, tùm la. Nàng mời các gia đình anh, chị và bà con thân thuộc và cả gia đình chú Năm Ty nữa. Ai ai cũng đến ăn tân-gia, cả thầy mấy chục người. Nhưng, ngoại trừ gia đình chú Năm Ty là không đến. Bởi chú tự thấy thẹn với lòng mà không tới. Làm Cầm Liên phải cắt một phần tư con heo quay đem đến biếu và thăm hỏi chú. Chú Năm Ty cũng nói vãn vãn vài lời với Cầm Liên. Xem như gián tiếp, chú nhận có lỗi với Cầm Liên về vụ thừa lính bắt bỏ vô tù cô cháu của mình.

Suốt cả ngày, Cầm Liên đãi tiệc tân-gia vui vẻ cùng các anh, chị, đám cháu, bà con cùng xóm giềng. Chiều lại, Cầm Liên sửa soạn để lấy chuyến xe đò chót cho kịp trở lên Sài Gòn.

Trên gương mặt bà Thìn, hôm nay vui tuyệt đỉnh. Bà bước đến bên Cầm Liên đưa tay vuốt tóc con, và nói :

- Năm nay con hăm mấy tuổi rồi. Coi cậu nào được được lấy chồng đi. Chớ đừng có làm cái nghề... ấy nữa nghe con.

Cầm Liên chợt nhớ tới Tú Nguyên, nàng nói thầm : Mấy năm nay mình quên bẵng Tú Nguyên. Chắc ảnh đã ra trường và biệt phái vùng nào rồi. Chắc không còn ở Sài Gòn ?

Nghĩ đến đây, Cầm Liên quay lại nhìn mẹ và tươi cười nói :

- Má biết không, mấy năm trước đây... có một anh sinh viên thương con lắm. Nhưng... thôi, má à. Má đừng lo cho con... Con cũng già đời lắm rồi.

- Hứ ! Con tưởng tượng đó thôi. Mới có hăm mấy tuổi chớ bao nhiêu mà bày đặt nói già đời... Mà nè, ở đời, làm gì làm, nhưng phải biết nhân biết nghĩa nghe con.

- Thì má thấy rồi đó, chú Năm Ty và anh Ba Ngư tàn nhẫn với con. Con xử huề rồi.

- Ủa, má thấy !

- Má còn nhớ không ? Hồi nhỏ con mơ làm cô giáo. Nhưng Trời không tựa... Nên con mới...

Cầm Liên định nói, là nàng làm cái nghề vũ nữ. Nhưng nàng xoay qua nói

queo lại :

- ... Mới nhớ lời của Tiên-Nhân để lại : Tay cắt tay bao nỡ. Ruột cắt ruột sao đành, đó má à ! Thôi. Sắp tới giờ xe chạy rồi. Con đi ra ngoài bến xe nghe má...

Đã qua những chuyện hận sâu

Cấm Liên tự hỏi tình đầu là ai ?

Nghe lòng những đắng cùng cay

Hỏi người năm cũ độ rày phương nao ?

(Ivry-s-Seine, Bạch-Am đêm thu 3-11-2000)

Việt Dương Nhân

Gió Xoay Chiều

Bóng Mờ Dĩ Vãng

Xế trưa, cơm nước xong. Bà Hân lụm lụm bắt chiếc ghế nhỏ ngồi bên song cửa, mắt nhìn bầu trời cuối mùa thu đầy mây xám giăng ngang, làm quang cảnh âm u buồn thảm đậm ! Bà thở ra và nhủ thầm : - Kiếp làm người ai mà không gặp cảnh lận đận lao đao một thời. Nhưng rồi, xuân tàn, hạ qua, thu đến, đông sang, năm tháng trôi bay thật là nhanh. Mới đây mà con Tâm đã theo thằng Hữu mười mấy năm. Còn con Hạnh cũng đã lấy chồng cả chục năm rồi ! Tụi nó khôn lớn thì mình phải chấp nhận cho tụi nó ra riêng theo chồng, lấy vợ. Ý cha ! Đứa nào cũng có con đùm, con đẽ, nên ít về thăm mình. Mình phải chịu cảnh cô đơn chớ biết làm sao bây giờ ?

Nghĩ vẫn vợ, bà Hân đi chầm chậm vào mở tủ lựa cuốn Album cũ nhứt, bà ngồi xuống salon lật từng trang nhìn lại những tấm ảnh mà Hữu, Hạnh và Tâm chụp khi còn bé. Làm bà nhớ lại bao chuyện thuở xa xưa. Những bóng mờ dĩ vãng đang hiện lên trong lòng bà. Làm bà Hân nhớ lại từ chi tiết của hơn bốn mươi năm về trước...

* * *

Vào khoảng năm 1960, ở xóm Cầu-Muối, gần bến Chương-Dương, có một cặp vợ chồng trẻ, tên Hân và Hoan khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, có hai đứa con còn thơ. Chồng làm tài xế xe hàng, còn vợ thì buôn bán rau cải ngoài chợ Cầu-Muối. Sau khi bé Hạnh ra đời được sáu bảy tháng, Bé Hữu mới lên ba tuổi. Hoan bị tai nạn lưu thông mà qua đời.. Khi Hoan chết, cậu để lại cho người vợ trẻ lâm vào cảnh nghèo khó khốn cùng. Dạo ấy gần nhà Hân có tiệm uống tóc Mỹ-Thiện do Thiện làm chủ. Thiện cỡ ba mươi tuổi, cậu có một cá tánh đặc biệt, nên chưa vợ con lần nào. Tâm hồn của Thiện rất thương người nghèo, kẻ khó. Cậu thường hay giúp đỡ Hân trong những khi túng ngặt. Một hôm bé Hữu bệnh nặng, Thiện qua thăm và đề nghị với Hân :

- Thím Hoan à, thím cho cháu Hữu làm con nuôi của tôi nha ! Tôi sẽ giúp thím hai trăm ngàn đồng.

Hân giựt mình nhìn Thiện mắt rưng rưng lệ :

- Trời ơi ! Anh muốn tôi bán con tôi hả ?
- Không phải đâu ! Vì tôi thấy hoàn cảnh của thím khổ quá. Một mình mà phải nuôi hai đứa nhỏ thì nặng lắm ! Nên tôi muốn chia sẻ với thím vậy mà !
- Tôi rất cảm ơn anh đã có tấm lòng tốt ấy. Nhưng...
- Tôi không có ý làm đau lòng thím đâu.
- Mặc dù anh muốn giúp tôi nói vậy. Tôi nghe đau lòng lắm.
- Tôi xin lỗi thím. Thôi, xin phép thím tôi về. Mong thím suy nghĩ kỹ lại đi nhé !

Sau khi Thiện ra về, Hân đến giường nhìn Hữu đang nằm thiêm thiếp. Bé Hạnh thì chòi đạp khóc thét trong chiếc võng. Mấy bữa rồi Hân không có đi bán buôn gì được, trong nhà không còn tiền bạc gì cả. Hân ôm bé Hạnh lên và vạch vú cho bú mà nghe lòng khổ đau vô cùng. Nàng nghĩ đến việc đề nghị của Thiện, rồi nhủ thầm : Trong nỗi khốn cùng này, anh Thiện muốn mình cho bé Hữu để anh giúp hai trăm ngàn đồng. Mình phải làm sao đây ? ... Hai trăm ngàn đồng ! Thật là một số tiền to lớn lắm đối với mình... Hay là mình cứ đưa bé Hữu cho anh nuôi rồi sau này sẽ tính, chớ hoàn cảnh này mà ngồi nhà ôm hai con chắc là sẽ chết đói hết. Trời ơi !

Suốt cả đêm Hân suy nghĩ và cứ nhìn hai con mà lòng tan nát. Qua ngày sau đến chiều hôm ấy bé Hữu bớt nóng và đang ngủ say, Hân ôm bé Hạnh đi qua gặp Thiện và nói :

- Anh Thiện à, tôi bằng lòng cho bé Hữu làm con nuôi của anh. Nhưng đến lúc nó mười tám tuổi, anh cũng cho nó biết sự thật nha ?

Thiện trả lời ngay :

- Chuyện đó thì đâu có gì là khó. Để tôi nói với má tôi đi coi ngày nào tốt, rồi qua dắt bé Hữu về đây. Tôi đưa thím trước hai chục ngàn. Mai thím đưa bé Hữu đi bác sĩ Tây nha !

Hân rục rề, nhưng nàng đành phải cầm số bạc ấy để về lo cho bệnh tình của bé Hữu. Nàng nói :

- Tôi cảm ơn anh nhiều lắm !
- Đâu có gì đâu thím !
- Thôi, tôi về nghe anh Thiện !

- Vâng, thím cứ về đi.

Sáng hôm sau Hân gọi bé Hạnh cho bà hàng xóm và đưa bé Hữu đi khám bác sĩ Tây... ở đường Đình-Tiên-Hoàng - Phan-Đình-Phùng (Đa-Kao).

Mẹ của Thiện đã đi coi được ngày tốt. Ba ngày sau Thiện với bà mẹ đi qua nhà Hân. Hai mẹ con Thiện bắt Hân phải ký giấy bằng lòng cho đứt con. Ký giấy xong xuôi, Thiện đưa Hân số tiền còn lại và dắt bé Hữu về. Ôi thôi ! Sau đó lối xóm bắt đầu bàn tán xôn xao, chỉ trích đủ lời thậm tệ về Hân. Và trong tiệm uốn tóc có cậu thợ tên Nhân, cậu rất là bất mãn cái vụ Hân cho con mà còn lấy tiền như là bán con. Nhân tức quá không dẫn được, cậu bèn qua nhà gặp Hân mà mắng nhiếc vào mặt nàng :

- Nè, chị Hân ! Chị thiệt là con đàn bà tồi tệ và tàn nhẫn. Chị nữ bán con để lấy tiền sống. Chị đáng cho voi dầy ngựa xé mà...

Nhân mắng chửi Hân xong cậu bỏ ra về. Hân ngồi yên lặng mà nước mắt tuông rơi. Rồi nàng suy nghĩ : Đúng thật là mình quá tệ. Sau mình không bán thân của mình mà nữ bán con. Nhưng bán cái nào người đời cũng khinh miệt. Thôi đã lỡ rồi, mình phải rời khỏi xóm này, phải đi biệt xứ mới được !

Đầu óc Hân như tơ vò chỉ rối, suy nghĩ và đau khổ triền miên suốt mấy ngày. Kết cuộc nàng nhứt quyết trả nhà lại cho người ta, lo thu dọn áo quần ôm tiền và ẵm bé Hạnh đi tuốt xuống Cần-Thơ tìm cách buôn bán mà sinh sống...

Xuống Cần Thơ, Hân mua một căn nhà nhỏ mở quán bán cà-phê, cơm tấm, lấy bản hiệu là Hân-Hạnh, nằm cạnh bến Ninh-Kiều. Trong thời gian Hân chật vật lo cho con và buôn bán. Mãi đến cả năm sau Hân gặp được Minh, người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, góa vợ đã vài năm. Minh có một đứa con gái, tên Tâm lớn hơn bé Hạnh hai tuổi. Hân và Minh, hai người thông cảm nhau vì đồng cảnh ngộ. Nên sau một thời gian ngắn, họ kết tình chồng vợ. Từ đó công cuộc làm ăn của Minh và Hân càng ngày càng khấm khá thêm lên.

* * *

Mười lăm năm sau...

Hân nhớ tới Hữu, đứa con trai mà nàng cho Thiện khi xưa, năm nay đúng

mười tám tuổi rồi,. Hân tâm sự với chồng hoàn cảnh xa xưa, là nàng muốn trở lên Sài Gòn làm ăn và sẵn dịp để tìm lại đứa con trai lạc loài bấy lâu. Minh thông cảm và bằng lòng cho Hân bán nhà, bán tiệm cho người ta mà lên Sài Gòn.

Hân và Minh bán nhà, bán tiệm xong, tất cả gia đình dọn lên Sài Gòn. Mấy tháng trời mới ổn định nhà cửa xong, lo cho hai đứa con gái vô trường đàng hoàng và sang một nhà hàng nho nhỏ tại góc đường Công Lý - Hàm Nghi lấy bản hiệu là Hạnh-Tâm. Rồi Hân trở về xóm cũ tìm con. Nhưng tiệm uốn tóc Mỹ-Thiện của Thiện không còn nữa. Nàng hỏi thăm những người trong xóm, thì người ta nói, ông Thiện đã trở về quê ở ngoài Nha Trang từ ba bốn năm nay rồi. Hân thất vọng, nàng tự hỏi : - Trời ơi ! Hữu bây giờ sống chết ra sao ? Suốt mười mấy năm mình không dám liên lạc, mà chỉ trông cho mau đến ngày con đủ mười tám tuổi, mình mới nhìn lại được. Nhưng nay thì Nha Trang xa xôi quá làm sao mà đi được đây ?

Nỗi buồn lo triền miên trong lòng hân suốt mấy tháng trời. Rồi một chiều hai mươi chín Tết... Hân đi chợ hoa ở ngoài đường Nguyễn Huệ. Bất chợt nhìn thấy hai cô con gái của nàng đang đi với một cậu trai. Hân liền làm bộ đi tới cho đụng đầu. Hạnh và Tâm nhìn thấy mẹ, hai cô hết hồn định trốn, nhưng không còn kịp nữa, Hạnh nhe răng cười :

- Má ! Má đi chợ mua kiếng, sao ba không đi với má, mà để má đi có một mình vậy ?

- Ba con có hẹn bạn ở nhà.

Hân nhìn cậu trai kia, Tâm liền giới thiệu :

- Dạ, thưa má ! Đây là anh Đức, bạn của con.

- Chào cậu !

- Dạ, con kính chào bác !

Hân liền hỏi hai đứa con gái :

- Tụi con và cậu đây đi ăn kem, uống nước gì với má không ?

Đức hơi bối ngỡ, nhưng Hân nói :

- Mời cậu đi chung cho vui.

- Dạ, con xin vâng lời bác.

Cả bốn người đi đến tiệm kem Bô-Đa. Trong khi ngồi uống nước và ăn

kem. Hân nhìn thấy trên bàn tay của Đức có cái bột son. Nàng tưởng mình như đang nằm mơ. Rồi Hân nhìn Đức kỹ lại, nhưng không dám quả quyết là con mình, nàng hỏi Đức :

- Xin lỗi cậu Đức, quê cậu ở đâu ?

- Dạ, thưa bác ! Quê ba mẹ cháu ở Nha Trang, còn cháu thì sanh tại Sài Gòn này.

- Vậy ông bà nhà làm gì ?

- Dạ, ba cháu có cửa tiệm buôn bán mỹ phẩm và quần áo ngoại quốc ở bên Thương-Xá-Eden.

- Còn bà nhà ?

- Dạ, cháu nghe ba cháu kể lại là mẹ cháu đã qua đời hồi cháu còn nhỏ.

Hạnh và Tâm tươi cười và Tâm khoe với mẹ :

- Tiệm ba của anh Đức bán đồ đẹp và sang lắm má ơi ! Má muốn đến đó xem không ?

Hạnh làm bộ nhõng nhẽo :

- Đi nghe má ! Đi với tụi con...

Hân nhìn hai đứa con gái cưng, nàng liền hỏi :

- Tụi con... chắc đã chấm món gì rồi phải không ?

Tâm tươi cười :

- Nhiều món đẹp lắm má ơi !

Trong lòng Hân cũng muốn đến đó coi ba của Đức là ai. Nàng gọi cậu bồi tách tiền. trả tiền xong, nàng và mấy đứa nhỏ đi qua Thương-Xá-Eden. Vừa đến nơi, Hân nhìn ra liền ông Thiện, Thiện đang tiếp khách không để ý.

Trong lòng Hân vui hơn bắt được vàng. Hân gọi tên ông Thiện :

- Anh Thiện !

Thiện quay qua nhìn thấy con trai mình và ba người khách như kẻ lạ. Ông không chú ý gì lời gọi của Hân mà bảo Đức :

- Đức à, con lo tiếp khách dùm ba.

Hạnh và Tâm đứng xem mấy chiếc áo mông-tơ-ghi từ bên Pháp mới về. Hân thì nghe lòng mừng và rất nôn nóng, nàng cứ nhìn Đức mãi. Trong khi ấy chẳng ai để ý cử chỉ của Hân.

Khách trả tiền đi ra. Thiện mới quay lại định hỏi Hân như người khách,

nhưng ông kêu lên :

- Trời ơi ! Thím Hoan ! Nãy giờ tôi mắc khách, nên không để ý.

Tất cả đều im lặng vài giây. Còn Hân thì cứ nhìn Đức mà nước mắt tuôn trào...

Hân đã nhìn lại đứa con trai. Nhưng Hữu bây giờ là Đức, vì sau khi Hân ký giấy cho con, ông Thiện đổi khai sanh đặt lại tên Đức, và ông đổi nghề khác mấy năm nay. Ông nghĩ làm như vậy thì Hân khó mà tìm kiếm cha con ông được. Nhưng trái đất tròn, lòng vòng Sài Gòn, học sinh, sinh viên dễ làm quen với nhau.

Trong khi gặp lại Hân, ông Thiện giả đờ làm tỉnh, ông không đá động gì về chuyện xưa. Làm Hân sốt ruột và nàng cũng sợ tình cảm Đức gieo lầm với Hạnh là nguy hiểm lắm. Nên Hân không bỏ lỡ cơ hội. Nàng hỏi ông Thiện :

- Thăng Hữu đây phải không anh ?

Ông Thiện nín thình vài giây, rồi ông gật gật đầu :

- Chính nó đó thím à ! Đức ! Đức à, bà Hân đây là mẹ ruột của con đó !

Đức đang trò chuyện hồn nhiên với Hạnh và Tâm ở mé hàng kia, bỗng nghe cha nói, cậu không hiểu gì hết, Đức tiến lại gần, và hỏi cha :

- Dạ, ba gọi con và ba nói gì ?

Thiện chỉ Hân và nói :

- Má con đó, lại nhìn má đi con !

Hạnh, Tâm và Đức đều ngạc nhiên. Đức nhìn cha và hỏi lại :

- Má con ! Ủa sao ba nói... má con...

- Ba dấu con từ bấy lâu nay. Má và em con đó !

Đức bàng hoàng xúc động và cả Hạnh và Tâm nữa. Đức ôm Hân và gọi :

- Má ! Má ơi !

Ông Thiện vói tay kéo cửa xuống thấp một chút, xem như tiệt đóng cửa.

Và ông hỏi Hân :

- Thím và các cháu ở đâu ? Thím có bận gì không, tôi mời thím và các cháu đến nhà tôi cho biết.

Hân chậm nước mắt, gượng cười và nói :

- Tôi có nhà hàng và nhà cũng ở bên đường Công Lý - Hàm Nghi. Tết nhất tiệt đóng cửa một tuần. Để tôi gọi điện thoại về cho chồng tôi hay.

Thiện liền nói :

- Điện thoại bên trong, thím hay cháu nào cứ vô mà gọi về cho chú hay đi.

Tâm nói một giọng thật buồn :

- Để con gọi ba nha má !

- Ủ, cũng được !

Nãy giờ Đức còn bàng hoàng và nghe trong lòng ray rức vô cùng. Còn Tâm thì nghe lòng như bị bão tố. Cô thất thiếu đi vô lấy điện thoại gọi về cho cha hay là ba mẹ con về trễ.

Tất cả kéo về nhà ông Thiện ở đường Gia Long - Hai Bà Trưng để mà tha hồ kể lể hàn huyên những chuyện xa xưa. Và cũng cho mấy đứa nhỏ biết rõ mọi chuyện.

Sau khi Tâm và Đức nghe xong, hai cô cậu đều nhìn nhau mỉm cười.

Từ đó sự liên hệ hai gia đình rất mật thiết. Và mấy năm sau các cô cậu học hành xong, cha mẹ đôi bên bằng lòng cho Tâm và Đức hứa hôn và sẽ cưới nhau sau này.

Biến cố năm 1975 cả hai gia đình bị kẹt lại, họ nấn ná ráng sống ở Sài Gòn. Nhưng rồi vào giữa năm 1986 hai gia đình họp nhau mua tàu vượt biển. Cũng may, được chiếc tàu Ánh-Sáng Ile-de-Lumière vớt và đưa qua cư ngụ trên đất Pháp.

Thời gian bay nhanh như bóng câu qua cửa. Lần lượt, ông Thiện qua đời, rồi tới ông Minh. Còn bà Hân giờ đây đã hơn sáu mươi tuổi rồi. Bà sống một mình trong căn phòng vừa đủ. Thỉnh thoảng có lẽ lộc các con cháu mới kéo nhau về thăm bà...

* * *

Kiếp người ai đã hơn ai ?

Sang hèn đều nếm đắng cay cõi đời.

Bóng mờ dĩ vãng xa vời,

Bây giờ hiện rõ giữa trời cuối thu.

(Ivry-sur-Seine, đêm 12-12-2000)

Việt Dương Nhân
Gió Xoay Chiều
Xóa Hận Thù Riêng

Loan, người đàn bà tuổi vào khoảng bốn mươi, cùng ba đứa con hồi hương về Pháp theo lối dân Tây. Qua đến nơi, chánh phủ Pháp lo cho ba mẹ con nàng một căn appartement ba phòng, trong một chung cư bình dân phía bắc ngoại ô Paris. Loan được trở lại làm thư ký tại trung ương hãng... gần Place-Madeleine Paris 8ème. Loan thường xuyên điện thoại than thở nhiều điều với Lệ. Lệ, đứa em bạn nhỏ hơn nàng bảy, tám tuổi. Lệ cảm thương Loan như người chị, nàng thường mời Loan đến nhà ăn cơm. Loan thấy cảnh sống của Lệ với chồng là Marcel rất khang trang. Làm lòng nàng khao khát được có cuộc sống như Lệ. Nhưng với lương thư ký quen làm sao có được ? Nên Loan ráng thả câu lòng vòng với mấy người bạn của Marcel, cố tình cho dính được một ông. Loan cũng câu dính, nhưng hết ông này tới ông kia. Cuối cùng, Loan cứ bị họ bỏ rơi. Từ đó Loan sanh tâm ganh tị với Lệ. Nàng quay sang gò-câu Marcel bằng cách bày xít nhiều điều quanh co, ám chỉ nói rằng Lệ đang có bồ Việt Nam... Trong tuần, giờ cơm trưa, Loan tìm cách đi ăn cantine chung với Marcel. Vì hai người làm cùng sở từ Sài-Gòn qua đến Paris... Một buổi ăn trưa, Loan ngồi giao đầu với Marcel, nàng mở lời :

- Sao ! Dạo này anh và Lệ có vui không ?

Mấy ngày trước đó, Marcel và Lệ có gây lộn, Loan đã biết qua Lệ bằng điện thoại mà nàng vẫn làm bộ hỏi. Marcel vô tình đem chuyện gia đình tâm sự với Loan. Để trả lời câu hỏi của Loan, nét mặt Marcel thoáng buồn và nói :

- Tôi với vợ tôi dạo này cãi nhau hoài... Tôi buồn quá cô Loan à !

Đôi mắt Loan vụt sáng lên, nàng tìm lời lẽ chế dẫu thêm :

- Chắc Lệ nghe lời ai... Hay là... Lệ có nhân tình !

Marcel vội vàng hỏi nhanh :

- Có nhân tình ! Thiệt à ! Sao cô biết ?

Loan nghe Marcel hỏi, nàng đưa ánh mắt tình tứ làm bộ ra cái điều buồn bã, tội nghiệp cho Marcel :

- Bữa hôm, tôi điện thoại cho Lê. Lê tâm sự với tôi là Lê có quen một ông Sĩ Quan Việt Nam cùng ngành Hàng Hải Dân Sự như anh.

Marcel giựt mình hỏi vội :

- Ông ấy tên gì, cô biết không ?

Loan khoái chí nhìn Marcel, và từ từ trả lời :

- Nghe đâu... tên Pierre Lê... gì đó ! Mà Lê rất sung sướng nói với tôi là ông ấy viết thư tình cho Lê thường lắm.

Marcel như bị trời đánh. Chàng đưa hai bàn tay lên vuốt mặt. Từ từ trong đầu hiện lên, nhớ mãi mãi là đã thấy một hai lần tên... người đó. Bởi tánh Lê hơi hột, khi đọc thư của ai xong, nàng cứ vớt bừa trên bàn. Lê tự tin, vì lối sống giữa Marcel và nàng rất quý trọng sự tự do cá nhân. Khi nào ngoài bì thư đề “ông và bà”, họ mới mở ra đọc. Còn nếu đề tên riêng từng người thì tên ai nấy đọc, chớ họ không hề tò mò mất cách lịch sự. Họ sống như vậy đã mười mấy năm qua, từ Sài-Gòn đến Paris, họ vẫn tương nể nhau như thế. Hôm nay, Marcel nghe Loan kể chuyện trên làm chàng suy nghĩ, nói với Loan :

- Giữa tôi và Lê vấn đề thư riêng thì không ai đá động đến.

Loan đưa cặp mắt hí nhìn Marcel, nàng làm dáng điệu, ỏng ẹo, tình tứ, mời gọi. Mặc dù, Loan già và xấu hơn Lê nhiều về sắc vóc. Nhưng Loan là ‘đồ mới’ của Marcel. Loan cố tình châm dầu vào lửa, nàng nói :

- Nhưng dạo này, Lê và anh cứ gây lộn hoài thì chắc chắn phải có chuyện... đó rồi ! Hôm nào, anh rình thấy lá thư có đề Maritime... anh lấy đưa cho em đọc và dịch lại cho anh nghe.

Từ đó, Marcel nghe lòng buồn buồn, tức tức, chàng luôn tìm Loan để tâm sự... Nhưng Loan rất tinh quái dùng mưu ma, chước quỷ. Một mặt nàng tìm đủ mọi cách đi ăn trưa chung với Marcel, để làm bộ tội nghiệp, an ủi chàng. Mặt khác, nàng điện thoại khai thác Lê tối đa. Lê quá thành thật và hay tin người nên trở thành kẻ ngây thơ, ngu dại. Nàng kể hết chuyện lòng mình cho Loan nghe, và có khi Lê xì-nẹc nói xấu chồng đôi điều. Loan đem sự việc ấy tâu lại còn thêm bớt cho Marcel nghe. Loan cố tình chọc tức Marcel, để tự ái của người đàn ông nổi lên. Rồi Marcel rình rập ăn-cắp cho bằng được thư của Pierre Lê... gửi cho Lê. Quả thật hơn một tháng, Marcel

bắt được một lá, chàng vội vàng đưa cho Loan đọc và dịch lại. Nhưng trong lá thư chẳng nói gì đáng quan trọng, cũng chẳng đủ để làm bằng chứng ly dị... Vì Lệ là nghệ sĩ mới ngoài ba mươi tuổi, vóc dáng và sắc diện xinh xắn, thì có thể có cả trăm người đàn ông viết thư tỏ tình với nàng chẳng gì đáng ngạc nhiên ? Trong lúc tự ái và máu ghen của Marcel phừng phực như lửa cháy. Thừa cơ hội ấy, Loan đem lời lẽ khéo léo bàn vô, tán ra và chỉ vẽ, bảo Marcel đem thư đến văn phòng chuyển qua Pháp ngữ và đóng dấu hàng hoàng để có bằng chứng mà dễ dàng ly dị. Vì Loan quyết bắt sống Marcel.

Những ngày tháng ấy, gia đình của Lệ và Marcel càng ngày càng căng thẳng. Thịnh thoảng Loan vẫn điện thoại than thở với Lệ, nói là nàng đang buồn chán, cô đơn... Lệ nghe tưởng thật nên thấy tội nghiệp Loan. Lệ thường nhờ chồng đi rước Loan đến nhà ăn cơm, và đưa Loan về. Vì Lệ xem Loan như người chị bạn tri kỷ để tâm sự bao chuyện lòng mình. Nhưng Lệ lầm to !

Trong khi đó, Marcel và Loan, họ đã cặp bồ với nhau mà Lệ không hề hay biết hoặc nghi ngờ gì cả. Mãi đến một đêm Lệ đi tập tuồng cải lương về, nàng thấy trên bàn ngủ có một lá thư. Lệ mở ra đọc... Marcel đòi ly dị. Sự việc chợt đến quá bất ngờ, Lệ hết hồn, lo lắng. Nàng chờ Marcel về hỏi lý do. Đêm ấy, Marcel không về nhà. Qua hôm sau Marcel về, Lệ hỏi :

- Tại vì sao anh đòi ly dị ?

Marcel nhìn Lệ bằng ánh mắt thù ghét, chàng trả lời cộc lốc :

- Em có người khác rồi !

- Há ! Anh nói sao ?

Marcel lập lại. Lệ đứng lên hỏi gằn từ tiếng :

- Bộ con Loan nói gì với anh phải không ?

- Nè, em đừng có hồ đồ nói bậy cho bạn của anh nhé !

- Bạn của anh, chứ không phải bạn của em à ?

Marcel lặng im, mắt nhìn xuống đất. Lệ hỏi tiếp :

- Có phải anh cặp bồ với nó không ?

Marcel đứng lên nói lớn tiếng :

- Em đừng có nghi bậy !

- Xin lỗi anh ! Mình nói chuyện, chứ không phải gây lộn nha !

Marcel đi xuống bếp lấy chai bia trở lên salon ngồi uống. Lệ nói tiếp :

- Nếu anh nói em nghi bậy. Được rồi. Anh muốn ly dị tùy anh. Nhưng sau này, anh lấy bất cứ ai cũng được, chỉ ngoại trừ con Loan. Nếu sự thật con Loan và anh lấy nhau thì em sẽ băm xác nó ra từng mảnh vụn.

Marcel bưng ly bia uống ực ực đứng lên bỏ đi vô nhà tắm...

Thời gian trôi mấy tháng sau, Marcel thường đi làm về trễ, đôi khi bỏ nhà đi đêm luôn. Việc chần gối giữa Lệ và Marcel bắt đầu lạnh nhạt từ đó. Bây giờ, Lệ cứ mãi mê lo văn nghệ, tổ chức hát cải lương để giúp vui cho đồng bào Tị-Nạn tại Paris. Nàng chẳng màng sự vắng mặt của Marcel những ngày cuối tuần và đôi khi cả trong tuần nữa.

* * *

Marcel cưới Lệ mười ba năm qua. Họ có hai đứa con, một trai mười một tuổi, và một gái chín tuổi. Bây giờ Marcel muốn quay lưng xa lìa vợ con, vì chàng đang bị Loan gài bẫy cho lọt vô vòng. Thuở trước, Marcel là người đàn ông rất đứng đắn và mực thước. Ngày nay thì con ma tình nó đã bắt chàng rồi.

Cuộc ly dị tiến hành. Trong khi đó Marcel đề nghị với Lệ là hai bên đồng ý ly dị cho đỡ tốn tiền Luật Sư. Lệ nghe lời. Nhưng khi Cảnh-Sát đem trác tòa đến tận nhà. Lệ mở ra đọc, bên trong Marcel tố và đổ tất cả lỗi lầm do Lệ gây ra. Sau khi đọc trác tòa xong, Lệ tức điên người lên. Nàng gào thét khóc than qua điện thoại gần hết với bạn bè quen thuộc khắp năm Châu. Lệ cứ đập tay, gục đầu vô tường tự hỏi : “Tại sao ? Tại sao mà Marcel trở cờ như thế này...?”. Lệ khóc suốt buổi sáng, mãi đến trưa, bỗng dừng từ trong đầu nàng nở ra, sức nhớ lý do, Lệ la lên một mình : “€ ! Thì ra Marcel không muốn cấp dưỡng tiền bạc cho mình ! Đúng rồi ! Đúng rồi ! Đồ hèn ! Tao không cần...”. Lệ lấy lại bình tĩnh liền sau đó, rồi nàng để mặc tình cho Marcel làm gì thì làm.

Ngày ra tòa Dự Thẩm Paris, Lệ và Marcel gặp mặt, Marcel giới thiệu ông Luật Sư :

- Thưa, Luật Sư, đây là vợ của tôi !

Ông Luật Sư bắt tay chào và hỏi Lệ :

- Luật Sư của bà là ai ?

Lệ nhìn ông Luật Sư với ánh mắt khinh thường, và nhếch môi mỉm cười một cách rất kiêu ngạo, nàng nói :

- Tôi không cần có Luật Sư !

Marcel và ông Luật Sư đều lặng câm. Khoảng mười phút sau, Marcel cùng Lệ và ông Luật Sư vào phòng số... của Tòa. Một bà Tòa trạc tuổi năm mươi, bước vô mọi người đứng dậy. Bà mời mọi người ngồi xuống. Bà lật lật hồ sơ và hỏi Lệ :

- Bà có muốn tôi đọc lại những gì mà chồng bà tố bà không ?

Ánh mắt của Lệ buồn, nhìn bà Tòa như van xin cầu cứu, nàng lắc đầu nói :

- Không cần. Vì những gì chồng tôi nói đều đúng tất cả.

Bà Tòa trở mắt nhìn Lệ và hỏi :

- Tại sao bà không có Luật Sư ?

Bằng một giọng nói đầy uất hận :

- Dạ, thưa bà, vì tôi không có tiền !

- Không có tiền, không hề gì hết. Chúng tôi sẽ cho bà Luật Sư không tốn tiền.

- Dạ, thưa bà, theo tôi thấy không cần thiết.

- Không được. Bà phải lấy Luật Sư.

Bà Tòa đứng lên đi đến nói nhỏ với ông Luật Sư của Marcel gì đó không biết... ? Rồi ông Luật Sư mời Marcel ra khỏi phòng. Trong này chỉ còn lại bà Tòa và Lệ, bà bảo Lệ :

- Bà phải lấy Luật Sư để biện hộ cho bà chứ !

Lệ cảm thấy được bà Tòa bênh vực, nước mắt của nàng ươm ươm quanh tròng. Lệ cố nén nuốt đau thương bằng một giọng nghẹn ngào :

- Không. Tôi không muốn chống cự với chồng tôi. Hơn nữa tiếng Pháp, tôi không nói được nhiều.

- Chúng tôi sẽ cho bà một người thông dịch viên.

- Cám ơn bà, tôi không cần.

Bà Tòa nhìn Lệ bằng ánh mắt thương hại, bà hỏi :

- Vậy là bà bị áp lực nào, hay có ai hăm dọa bà không ?

- Dạ, không. Không có áp lực và cũng chẳng ai hăm dọa tôi cả thưa bà !

- Thôi, được.

Bà Tòa đứng lên ra ngoài mời Marcel và ông Luật Sư trở vô. Phiên Tòa đầu tiên họ chính thức ly thân và sau đó xử ly dị. Nhưng ông Luật Sư và Marcel không ai nói được một lời nào. Vì có gì đâu mà phải nói ! Bởi Lệ đã nhận lỗi hết rồi. Vài phút sau bà Tòa nhìn Lệ, bà nói tiếp :

- Chồng bà sẽ cấp dưỡng cho hai con của bà một ngàn năm trăm quan mỗi tháng. Và tất cả mọi chi phí giấy tờ và tiền Luật Sư bà là người phải trả.

Lệ quắc mắt nhìn Marcel, và quay sang lấy tay chỉ ông Luật Sư, nàng nói hơi mạnh :

- Xin lỗi ! Tôi đâu có mượn ông Luật Sư này !

Marcel vội vàng lấy tay chỉ vô ngực :

- Của tôi. Của tôi. Tôi sẽ trả tiền Luật Sư.

Lệ chẳng thèm nhìn Marcel, nàng nói tiếp với bà Tòa :

- Còn tiền bạc, thì chồng tôi muốn cấp dưỡng cho các con tôi bao nhiêu cũng được, vì tôi vẫn còn khối óc và tay chân mạnh khỏe mà.

Bà Tòa nhìn cử chỉ và giọng nói của Lệ, bà nghĩ Lệ bị bệnh tâm thần, bà hỏi Lệ :

- Bà có muốn gặp Bác Sĩ tâm-thần (psychiatre) không ?

Lệ nghe bà Tòa hỏi thế, nàng chưa điên, mà muốn phát điên lên, mắt nàng nhìn chăm chú bà Tòa trả lời từ tiếng :

- Dạ, thưa bà ! Tôi đâu có phải là... người điên. Nếu tôi điên ... thì... chắc chồng tôi không còn ngồi ở đây đâu !

Bà Tòa nghe Lệ nói vậy, bà đổi giọng nhẹ nhàng :

- Hôm nay kể như bà với chồng bà chánh thức ly thân. Nhưng ba tháng sau sẽ trở lại Tòa-Hòa-Giải.

Lệ lắc đầu nhìn bà Tòa và nói :

- Tôi đến đây lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Tôi sẽ không đến dự một phiên tòa nào nữa cả. Tất cả mọi sự tôi giao cho chồng tôi, để ông ấy muốn làm gì tùy ông.

Phiên tòa chấm dứt, Lệ đứng lên gật đầu chào ra về. Sau khi tòa tuyên bố, Lệ và Marcel chánh thức ly thân. Marcel về nhà dọn quần áo và những vật dụng cá nhân ra ở riêng. Nhưng không dám cho Lệ biết địa chỉ. Nếu Lệ muốn liên lạc việc gì với Marcel, thì nàng gọi đến sở làm. Còn Lệ thì bắt

đầu lo tìm việc làm và mượn nhà ra riêng cùng hai con. Vì căn nhà hiện tại họ đang ở, sẽ đăng báo rao bán. Lệ xem như đã dứt khoát với Marcel, nàng không còn nghĩ gì ngoài chuyện là ráng đi làm lo nuôi cho con và lo cho gia đình bên nhà. Có vài người bạn gái xúi Lệ đi đánh ghen với Loan. Nhưng Lệ cố đè nén lòng không tin rằng Marcel cặp bồ với Loan. Cũng có vài người bạn khác khuyên can, an ủi. Và, một số bạn-xấu a-tòng theo Loan.

Mãi đến hơn ba năm sau. Marcel không chịu nổi cảnh phải trốn tránh Lệ. Vì chàng đã vào ở hẳn trong nhà của Loan từ lâu rồi. Nhưng Marcel không dám dắt các con đến nhà Loan, vì sợ các con về mét lại với Lệ. Marcel cảm thấy mình hèn yếu. Chàng bực bội, suy nghĩ nát óc. Cuối cùng, chàng quyết liều mạng viết thư thú thật với Lệ. Buổi sáng thứ Bảy, giữa mùa đông, bầu trời Paris sương giăng, tuyết phủ, lạnh tái tê. Lệ nhận được thư của Marcel, đọc xong, tâm hồn nổi lên cơn ghen tức và phẫn nộ dữ dội, nàng nhớ lại lời nguyện khi xưa : “Anh lấy ai cũng được, chỉ ngoại trừ con Loan. Nếu sự thật anh và nó lấy nhau thì em sẽ băm xác nó ra từng mảnh vụn...”. Vì sáng thứ Bảy, nên Lệ phải chờ đến thứ hai Loan vô sở làm, Lệ gọi điện thoại :

...

- A-lô ! Chị Loan đó hả ? Khỏe hôn ?

Loan vẫn giữ cái giọng bình thường :

- Ủ, khỏe ! Còn Lệ, có khỏe không cưng...?

Lệ nghe tiếng ‘cưng’, nàng nghiêng răng trả lời :

- Khỏe lắm ! Mày hãy lo thu xếp công việc và để lại di chúc cho các con mày đi. Vì mày là tên tử tội !

Lệ nói xong cúp ngay điện thoại. Loan vừa nghe qua những lời ấy liền té xỉu, tâm thần bị giao động mạnh. Nàng sợ Lệ giết nên xin nghỉ việc ở nhà trốn. Nếu có chuyện gì phải ra khỏi nhà, nàng luôn luôn kêu các con hộ vệ hoặc có Marcel đi theo.

Một sự mưu mô, phản phúc thật quá phũ phàng kia. Lệ như người điên loạn, trong đầu nàng chỉ muốn đi giết Loan. Nhưng Lệ tự trấn an để thu xếp và tìm kế hoạch thanh toán Loan. Tất cả bạn bè đôi bên ai ai cũng đều nghĩ rằng, Lệ sẽ giết Loan. Còn Marcel thì sợ hơn ai hết, vì chàng thừa biết tánh

của Lệ nói là làm. Marcel đi cầu cứu vài người bạn thân của Lệ. Nhờ họ khuyên Lệ đừng làm bậy. Nhưng giây phút phần nộ ấy ai mà có thể ngăn cản Lệ được bây giờ ?

Trong cơn giận dữ, làm tâm hồn của Lệ như bão giông, sấm sét. Đôi mắt của nàng lúc nào cũng trừng trừng như đang bốc cháy phừng phừng lửa căm thù. Nàng viết cho Marcel nhiều lá thư, cố ý khiêu khích cho họ đi thưa Lệ về tội dám nói là sẽ giết Loan. Nhưng họ tự biết họ có lỗi, nên im lặng mà chỉ đề phòng, thủ thế. Họ rất lo sợ Lệ rình để tấn công Loan bất thành linh. Còn phần Lệ, nàng tìm cách chạy chọt mua được cây súng sáu nhỏ. Nàng cương quyết đi giết Loan. Lệ viết di chúc cho hai con và một lá thư cho Cảnh-sát Pháp, nàng đem cất trong tủ sắt ở nhà băng BNP. Mọi việc Lệ đã chuẩn bị sắp xếp xong. Nàng xách khẩu súng theo mình và chui vô xe rồ máy nhứt quyết chạy thẳng lên nhà của Loan. Chiếc xe vừa ra khỏi Paris, vô xa lộ, thì nghe tiếng xe như có gì trục trặc, tự nhiên xe chạy chậm lại và cà giựt, cà giựt, Lệ cứ ráng cho chạy... Nhưng... mắt của Lệ như bị hóa lòà nhìn thấy lờ mờ hình dáng mẹ và hai con của nàng đang đứng trước đầu xe. Lệ sực nhớ nghĩ đến mẹ và các con, nàng chùn bước và tìm cách cho xe quay đầu trở về. Sau khi Lệ cho chiếc xe chạy tới ngã ra xa-lộ quay đầu lại, thì chiếc xe chạy rất bình thường. Về đến nhà tâm trí của Lệ bị quay cuồng, chấn động mạnh kinh khủng. Nàng lật đật tìm số điện thoại của "S.O.S. Amitié". Lệ run cả người và run cả giọng nói :

- A...lô ! A...lô !

Đầu giây bên kia, người ta liền hiểu ngay một giọng nói của người mất bình tĩnh, tiếng nói một bà trong điện thoại nhẹ nhàng đầy tình cảm :

- Xin bà bình tĩnh, có tôi đây !

- Nhờ bà cứu tôi ! Cứu tôi !

- Bà ra sao đó ?

- Tôi...vì...vì tôi đang muốn giết người !

Bằng một giọng dịu dàng :

- Được ! Được ! Bà hãy từ từ kể cho tôi nghe đi. Vì sao mà bà muốn giết người ?

Tiếng nói của Lệ lặp cặp, nàng kể lể đầu đuôi lộn xộn hơn cả tiếng đồng

hồ. Đầu giây bên kia xem như bà nọ đang chăm chú lắng tai nghe. Sau đó, Lệ mệt lả người và mệt luôn cả thần trí. Bà kia nhẹ giọng giảng giải :

- Theo tôi thấy, bà là người có một tâm hồn rất vị tha, mà sao hôm nay bà lại muốn làm một việc không lành ? Bà nên nhớ, nếu bà thực hiện theo lòng của bà. Bà có biết là bao nhiêu người sẽ khổ sở vì bà không ?

Lệ nghe câu hỏi trên, tự nhiên thấy lòng vui nhẹ đi phần nào. Bà bên đầu giây kia vẫn nói tiếp :

- Nếu tôi đứng vào địa vị của bà, chắc chắn tôi cũng làm như bà... Nhưng... nếu suy nghĩ kỹ thì tôi sẽ nghĩ đến mẹ và các con của tôi trước hơn hết, sau đó đến bà con giòng họ, bạn bè xung quanh. Bà nên suy nghĩ lại đi. Nếu bà ra tay thì sau này các con, các cháu của bà, chúng nó sẽ mang cái mặc cảm từ đời này sang tới đời khác. Vì người đời sẽ nói mãi với chúng nó, là có bà nội hay bà ngoại là một kẻ đã giết người ! ...A-lô ! Bà còn đó không ?

- Dạ ! Dạ tôi còn đây và đang lắng nghe những lời của bà khuyên ! Thôi, tôi cảm ơn bà nhiều lắm ! Chào bà !

- Tôi cũng vậy ! Chào bà ! Chúc bà sẽ được bình yên !

Sau khi Lệ trút hết nỗi niềm tâm sự với bà "S.O.S. Amitié". Nàng nhức đầu kinh khủng, nàng liền quay điện thoại gọi Bác Sĩ Récand (bác sĩ gia đình) :

- A...lô ! Tôi là bà Marcel ! Xin Bác Sĩ đến nhà tôi gấp !

- Bà Marcel đó hả ? Bà đau gì mà khẩn cấp vậy ? Xin bà chờ sáng mai, tôi sẽ lại khám bệnh cho bà.

- Không. Tôi muốn Bác Sĩ đến ngay bây giờ.

- Bà đau gì mà tôi nghe giọng nói của bà run quá vậy ?

- Tôi... tôi muốn giết người !

Ông Bác Sĩ vừa nghe Lệ nói mấy lời trên, ông kinh ngạc hết hồn, ông lật đật nói :

- Tôi đến liền ! Tôi đến liền !

Bác Sĩ đến, Lệ cũng kể lễ chuyện trên vừa xảy ra, vì ông Bác Sĩ ấy biết chồng của Lệ và cả Loan nữa. Ông cho Lệ hai viên thuốc ngủ cực mạnh. Ông bảo :

- Bà uống liền một viên, chút nữa bà sẽ ngủ hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Chừng nào bà thức dậy, bà nhớ uống tiếp viên này là bà ngủ tiếp, sau đó bà thức dậy sẽ được bình tĩnh tâm thần.

- Dạ, cảm ơn Bác Sĩ.

- Xin chào bà tôi về. Bà nhớ uống thuốc nha ! Nếu có chuyện gì cần thiết, bà cứ tự nhiên gọi tôi. Chào bà, tôi về.

- Dạ, chào Bác Sĩ.

Lệ nghe lời Bác Sĩ uống thuốc, nàng ngủ mê mang trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Đến khi Lệ thức sự tỉnh dậy, nàng cảm thấy như đã giết Loan rồi. Lệ chợt nhớ đến khẩu súng mà nàng giấu dưới gầm cầu tiêu, Nàng đứng dậy liền chạy nhanh vô cầu tiêu móc khẩu súng và đếm xem, sáu viên đạn còn nguyên. Lòng Lệ nghe nhẹ nhõm, nhưng rồi liền sau đó lòng thấy thấp thỏm nghĩ : “Chết rồi ! Mình làm gì với cây súng này ? Để trong nhà nguy hiểm quá ! Cũng may, trong lúc này các con mình đi trượt tuyết do nhà trường tổ chức...”.

Qua mấy ngày, Lệ tỉnh táo trở lại, nàng lén đem cây súng liệng dưới mé sông Seine. Sau khi Lệ đã thủ tiêu được cây súng, nàng chợt nhớ đến Thầy mình, là Thượng Tọa Thích M. T., nàng liền điện thoại để thú tội với Thầy. Bằng một giọng đầy hối hận :

- A-lô ! Kính bạch Thầy ! Con là Lệ đây !

Thầy nghe giọng nói của Lệ như chất chứa buồn đau vô tận, Thầy hỏi :

- Có chuyện gì đó Lệ ?

Giọng nói của Lệ ghen ngào :

- Thầy ơi ! Con có tội nặng lắm !

Giọng của Thầy nhẹ nhàng hỏi tiếp :

- Lệ đã làm gì vậy ?

Lời nức nở của Lệ :

- Dạ bạch Thầy ! ... Vì con có ý nghĩ muốn giết người !

Giọng nói của Thầy vẫn nhẹ nhàng :

- Lệ đã làm chưa ?

- Dạ chưa. Nhưng xém thôi !

- Vì sao mà đến nông nỗi vậy ?

Lệ kể lể lê thê về câu chuyện trên. Thầy Thích M. T. đem lý thuyết Đạo

Phật ra giảng...(...). Lệ nhận mình có tội nặng, dù chỉ có ý nghĩ muốn giết người đã là có tội rồi, huống hồ là chuẩn bị sẵn sàng suýt xém thực hành... Thầy dùng lời lẽ dịu êm khuyên giải tiếp...

Một tuần lễ sau, Thầy Thích M. T. gọi đến cho Lệ rất nhiều Kinh sách Phật để cho Lệ đọc mà tự mình sửa-chữa, ăn-năn, sám-hối. Nhận được những Kinh sách do chính tay Thầy gọi. Lệ ôm những quyển Kinh vào lòng mà vô cùng cảm kích độn ơn Thầy. Từ đó nàng cố gắng đọc, học, sám-hối thật tâm. Xem như Lệ không còn có ý nghĩ giết Loan nữa. Nhưng trong lòng nàng cứ nặng trĩu mối hận thù với Loan.

* * *

Thời gian trôi qua nhanh. Lệ không biết làm sao mà gỡ mối thâm thù trong lòng của nàng được. Nhân dịp Rằm tháng bảy Đại-Lễ Vu-Lan Báo-Hiếu, Lệ đi mua hoa trái về cúng Phật và dâng hoa lên bàn thờ Đức Mẹ Lộ-Đức. Suốt mấy ngày đêm Lệ cố gắng lắng nghe băng tụng Kinh “Bát-Nhã-Tâm-Kinh”, Cầu-an và Sám-hối để cầu xin Trời, Phật giúp nàng xóa mối thù trong lòng đang quặn nặng.

Một sự linh ứng huyền diệu !

Vào ba giờ rưỡi khuya, trong đầu của Lệ bỗng nở ra... : “Chỉ có một cách là mình phải thụt lùi, hạ mình với chị Loan... Ha ! Chuyện này hay quá !”. Lắm nhắm xong, trong người Lệ nghe như có một con quái vật vừa vụt bay ra khỏi lòng nàng, tâm hồn cảm thấy nhẹ nhàng kỳ diệu. Lệ ngồi ngay bàn Phật tiếp tục nghe Kinh, và chờ đến tám giờ rưỡi sáng để gọi điện thoại vô hăng của Loan. Nhưng Lệ nghĩ : “Không biết chị Loan có chịu nói chuyện với mình không đây ?”.

Mặc dầu Lệ hơi bi quan nghĩ vậy. Nhưng nàng vẫn gọi Loan :

...

A-Lô ! Loan, tôi nghe.

Lệ nghe tiếng Loan, nàng nói một giọng bình thản, vui vẻ :

- A-lô ! Chị Loan ! Chị Loan ơi ! Cho em nhờ chị cái này ! Em nhờ thiệt đó nha chị !

Loan nín thinh vài giây, sau đó nàng hỏi :

- Ờ, được ! Mà chuyện gì vậy Lệ ?

Lệ nghe nhẹ người, nàng nhanh nhẹn nói :

- Em nhờ chị viết thư xin dùm em ba bốn khai sanh của Marcel, vì em rất cần !

Loan lặng im nghĩ : “Ha ! Lệ nhờ mình xin dùm khai sanh của Marcel, nghe giọng nói của Lệ không còn giận mình nữa. Thôi, mình cũng ráng làm dùm”. Sau một phút suy nghĩ, Loan trả lời :

- Được, được ! Để... mình xin dùm cho.

- Cám ơn chị Loan. Chào chị nhé !

Nói chuyện được với Loan, Lệ nghe lòng nhẹ nhàng như vừa trút đi một cái gì nặng ngàn cân. Qua mười ngày sau, Lệ nhận được thư từ tỉnh Angers gửi lên. Lệ mở ra thấy ba bốn khai sanh của Marcel. Lệ định quay điện thoại nói cám ơn Loan liền. Và đồng thời nghĩ mời Loan hôm nào rảnh đến nhà Lệ ăn cơm. Nhưng Lệ nghĩ : “Cha ! Chắc chị Loan không dám đến nhà mình đâu ! Vì có thể chị ấy nghĩ mình gài bẫy để đánh chỉ quá ! À ! Nhưng... chắc là sẽ có Phật, Trời hộ độ ! Vậy mình gọi và mời chỉ thử coi !”. Lệ nghe lòng nhẹ phơi phới. Nàng liền điện thoại cho Loan, và nói chuyện với Loan bằng một giọng vui tươi :

- A-lô ! Chị Loan ơi ! Em nhận được khai sanh của anh Marcel rồi. Em cám ơn chị nhiều nha !... À, này ! Cuối tuần chị có rảnh không ?

- ... Chi vậy Lệ ?

- Em muốn mời chị đến nhà em ăn cơm chiều thứ Bảy này !

Loan suy nghĩ vài giây, nàng nói :

- Ủ, chị sẽ trả lời ngày mai được không Lệ ?

- Dạ, được !

Sau khi tan sở, Loan về nhà, ăn cơm tối xong, Loan đến salon ngồi bên cạnh Marcel, nàng kể lại cho Marcel nghe, và hỏi ý kiến chồng :

- Anh thấy em nên đến nhà Lệ ăn cơm được không ? Có bề gì không ?

Bởi Loan cũng hơi ớn ớn, sợ Lệ gài bẫy. Nhưng Marcel trấn an và bảo đảm nói với Loan :

- Theo anh biết, tâm tánh của Lệ rất dễ nóng giận, nhưng cũng mau nguội và hay tha thứ. Có đôi khi Lệ cương quyết việc gì thì khó ai cản nổi. Nhưng Lệ cũng hay suy nghĩ và biết nhận xét điều phải, điều quấy. Anh nghĩ, hiện

tại chắc Lệ không còn thù hận gì mình nữa đâu. Lệ không phải là loại người tráo trở. Em cứ nhận lời mời ăn cơm nhà Lệ đi. Nếu em muốn yên tâm, thì em rủ cô Ánh đi theo. Vì Lệ vẫn còn chơi với cô Ánh, bạn của em. Lệ không có tánh ghét ai, ghét luôn giòng họ, bạn bè người ấy đâu. Mà cũng khó ai bảo Lệ hòa theo họ được.

- Em nghe anh nói, em cũng yên lòng. Vậy ngày mai em hỏi Ánh và điện thoại trả lời cho Lệ biết là em sẽ đến cùng với Ánh.

Marcel choàng tay qua vai Loan và âu yếm, chàng từ tốn nói :

- Rồi đây, em sẽ thấy Lệ vui vẻ bằng lòng ngay !

Hôm sau, Loan điện thoại cho Lệ, nói là nàng nhận lời và có cả Ánh đi cùng.

*

Chiều thứ Bảy, mùa hè, ánh nắng vàng tỏa khắp nơi nơi. Đến giờ hẹn, Lệ hơi hồi hộp, nàng chấp tay khẩn vái trước bàn Phật : “Xin Phật, Trời hộ độ cho con bình tĩnh để tiếp đãi Loan”. Vừa khẩn xong, Ánh và Loan đến nhận chuông, Lệ ra mở cửa. Sau bao năm Loan và Lệ không gặp nhau. Hôm nay gặp lại, họ cùng chào hỏi, hun hít như thuở xa xưa. Trong lòng Lệ không còn một chút gì giao động. Lệ rất vui vẻ tiếp đãi Loan và Ánh.

Tất cả ngồi vào bàn ăn cùng với hai con của Lệ. Bữa cơm Việt thuần túy, đậm bạc, với những món canh khoai mỡ, cá trê vàng khô tiêu, sà-lách và dưa-chuột. Họ cùng nhau ăn uống, chuyện trò vui vẻ. Ánh và Loan ở lại chơi đến gần nửa khuya mới từ giã ra về. Trong lòng Lệ không còn gợn một chút hận thù. Xem như không có chuyện gì đã xảy ra trước kia.

Thế là, Lệ xóa được mối hận thù rất nặng nề đã nằm trong lòng nàng bấy lâu nay. Nhân dịp lễ Đức Mẹ lên trời “Thánh-Mẫu-Thăng-Thiên”, vào ngày 15 tháng 8 năm 198... Lệ liền lấy xe lửa xuống Lourdes để tạ ơn Đức Mẹ Lộ-Đức và đứng sấp hàng nối đuôi vào bồn tắm. Lệ được tắm nước suối dưới chân Đức Mẹ. Tắm xong, nhìn vào gương thấy mặt của Lệ thật thanh thản và bình tĩnh, đôi mắt trở lại hồn nhiên, hiền hòa. Lệ khẩn thầm : “Con tạ ơn Đức Mẹ đã gỡ dùm con mối thù hận to lớn nhất cuộc đời”.

Từ Lourdes trở về, qua hôm sau, Lệ lái xe chạy thẳng vô chùa Khánh-Anh, ở Bagneux đốt nhang lạy Đức Phật Thích-Ca-Mâu-Ni và lạy Phật Bà Quan-

Thế-Âm-Bồ-Tát. Sau khi lạy Phật xong, Lệ lái chiếc xe hơi hiệu Peugeot 304 màu đen chạy thẳng về nhà. Vô nhà, hai đứa con của nàng đang chờ mẹ về ăn cơm. Vừa thấy mẹ, chúng reo mừng và cả hai liền nhào vô vòng tay của mẹ. Lệ ôm hai con vào lòng mà nghe tâm hồn tràn đầy hạnh phúc ! Kể từ đó, Lệ cảm thấy nhẹ nhàng thân tâm, nàng nghĩ : “Sự việc vừa qua, mình đã xóa bỏ được, thì sau này có chuyện gì đối với mình là quan trọng đâu !”. Chiều về, Lệ thường đưa mắt hướng về phía trời Tây, nhìn những tia nắng hoàng hôn chói sáng của ánh tà dương phực lên một góc trời đầy màu hồng rực rỡ, Lệ nhủ thầm : “Con rất đội ơn Trời, Phật và Chúa, Mẹ đã giúp con được xóa hận thù riêng”.

Ngoài trời bắt đầu vào thu, ánh nắng hanh hanh, thời tiết lành lạnh, muôn ngàn chiếc lá chớm vàng lay bay trong gió nhẹ nhàng đẩy đưa và thỉnh thoảng vài chiếc lá rơi rơi trông tuyệt đẹp...

*

Từ đây thù hận xóa tan

Tâm hồn nhẹ nhõm, sáng chang cõi lòng

Bây giờ, Lệ chỉ ước mong :

Mong sao nhân loại thoát vòng thù căm.

(Ivry-sur-Siene, Bạch-Am đêm xuân 2000)

Việt Dương Nhân
Gió Xoay Chiều
Vàng Trăng Khuyết

Quốc tìm chỗ đậu xe xong, châm điếu thuốc phì phà khói tỏa đầy trong xe. Cậu mở cửa cho khói bay ra. Hút hết điếu thuốc thò tay lấy chiếc áo Blouson khoát lên vai, chui ra khỏi xe và khóa lại, đi vòng ra sau cốp lấy bịch gạo 5 ký-lô và một mớ rau cải lên nhà người cô kết nghĩa. Quốc bấm chuông. Bà Nguyệt ra mở cửa, miệng tươi cười vui vẻ, bà nói :

- Giờ này, cô biết ngay là Quốc lại chớ không ngoài ai ra.
- Chào cô ! Sẵn đi chợ, Quốc đem cho cô mấy thứ này !
- Mua chi hoài vậy ! Vô nhà đi, chút nữa ở lại ăn cơm với cô !
- Chắc chắn rồi ! Bữa nay cô nấu món gì ?
- Canh chua tôm và cá dorade chiên dầm nước mắm được hông ?
- Nhứt rồi !
- Quốc uống chút Martini đồ khai vị với cô hén !
- Dạ ! Để Quốc đi lấy cho. Sao hôm rày có gì mới lạ không cô ?
- Có chớ ! Vui lắm Quốc ơi !
- Kể cho Quốc nghe đi !

Bà Nguyệt tay lo nấu cơm, còn miệng thì nói cười sang sảng :

- Mấy đêm trước, thiệt là khuya, cô ngủ mà như có ngọn đèn pin soi thẳng vô mặt. Cô cứ lấy tay quơ qua, quơ lại. Bỗng giựt mình mở mắt thì thấy vầng trăng to tròn như một cái bóng đèn khổng lồ ai treo giữa lưng trời rọi ngay giường cô. Cô xem đồng hồ trên table-de-nuit thì đúng năm giờ rưỡi khuya. Bốn bề im lặng không một tiếng động. Cô nằm trở lại mà ngắm vầng trăng và thầm nói : Trăng tròn như thế này, chắc chắn là trăng mười sáu rồi !

Nửa tiếng đồng sau, vầng trăng xê dịch bị căn nhà đằng trước che khuất. Cô ngủ lại... Tiếng điện thoại reo vang cô chồm tay lấy nghe. Quốc biết không ? Cái anh chàng tên Serge mà cô đã quen hai mươi năm về trước. Bây giờ nhắc lại làm cô nhớ và nghe vui trong lòng ghê đi. Nhưng cậu ta nhỏ hơn cô đến bảy tám tuổi gì đó. Hồi xưa Serge đẹp trai lắm. Tóc màu nâu đậm, mắt xanh ve-chai, tầm vóc vừa vừa. Năm nay cỡ bốn mươi hai,

bốn mươi ba tuổi rồi, ra vẻ đàn ông chắc là còn đẹp ác ôn hơn xưa nữa đó. Quốc ngồi im nhìn bà cô trân trân, mà nghĩ : Cha ! Chắc là cô Nguyệt bị tiếng xét ái tình của tuổi vào thu rồi ?

Quốc hỏi :

- Ông ấy ở đâu ?

- Ở Le Have !

- Gần đây mà ! Cô có định đi gặp ông ta không ?

- Ý ! Đâu có được !

- Tại sao vậy ?

- Đã hai mươi năm không hề gặp lại và chẳng liên lạc với nhau. Nay cô già, mập xấu quá, tóc bạc hết rồi Quốc ơi !

- Thì cô ráng nhịn ăn cho ốm lại, còn tóc nhuộm đen mấy hồi !

- Ối thôi mất công quá. Quốc biết hôn ? Lúc mới quen với chàng ta, cô ba chục tuổi. Còn Serge hai mươi hai, hai mươi ba gì đó. Đạo đó cô không thấy chênh lệch, mà còn ôm nhau dính xà nẹo đi trên bãi biển ở Trouville và Étretat. Thật là tình tự !

- Thì nay ông ấy bốn mươi mấy, cô mới năm mươi mà ! Hồi đó, Quốc biết cô trông cô trẻ hơn tuổi nhiều. Tại bây giờ cô không thiết sửa soạn. Rồi tự cô, cho cô là già !

- Đôi khi cô cũng muốn có một người bạn để hủ hỉ. Nhưng ngán cái cảnh sống chung một thời gian thì gây lộn, cãi vã phiền lảm Quốc ơi ! Tính tới, tính lui gì cũng không qua duyên nợ hay số mệnh !.

Quốc đứng dậy đi ra cửa sổ nhìn xung quanh sân nhà hàng xóm thấy mấy cây Lilas đang trổ bông màu tím và màu trắng, cậu nói với :

- Ở xung quanh đây vườn người ta hoa Lilas đẹp quá.

- Ủ ! Tới khuya khuya là tỏa mùi thơm dễ chịu lắm !

- Cô thích ở đây lắm hả ?

- Thích ! Yên tịnh lắm Quốc ơi !

- Cô sống một mình đơn chiếc, rui đêm hôm có chuyện gì ai mà hay ! Quốc thiết nghĩ cô nên đi gặp ông ấy, biết đâu cô sẽ lấy chồng trẻ để cho đời cô được lên hương.

- Lên hương cái con khỉ mốc... Quốc nói làm cô cũng nghe rạo rức trong

lòng, muốn đi gặp Serge liền.

- Sao cô không đi ?

- Thôi Quốc ơi ! Hôm rày Serge năn nỉ cô cho chàng ta gặp mặt, mấy bữa nay ngày nào cũng gọi điện thoại hai ba lần.

- Cô trả lời ra sao ?

- Cô đang từ chối ! Bởi vì Serge nghe chị bạn của cô, chị ấy nói là cô đang sống khổ lắm. Nên Serge nói là sẽ cho cô hưởng một hạnh phúc tuyệt vời trong vòng tay của hắn. Bởi bây giờ Serge có công ăn việc làm khá lắm. Cô nghe thế, cô càng sợ hơn. Vì nếu Serge gặp cô lại thấy cô thay đổi 100% mặt mày đến vóc dáng như vậy. Serge sẽ thất vọng, lúc đó chắc cô cũng buồn. Nên cô từ chối và gài chàng một câu xanh rì.

- Cô gài như thế nào ?

- Cô nói : Nếu anh còn yêu thương tôi, thì anh đừng điện thoại nữa. Vì tôi đâu có khổ ! Hôm rày anh đang làm tôi khổ đây nè. Nói đến đây chàng ta nín thính. Rồi một chập sau, chàng hứa sẽ không làm phiền cô nữa. Nhưng yêu cầu cô gởi cho chàng ta một tấm hình mới nhất.

- Cô có gởi chưa ?

- Chưa ! Bữa nay sao không thấy hắn gọi. Chắc là bị chạm tự ái rồi.

- Cô nghĩ như vậy. Nếu ông ấy yêu cô thiệt thì tự ái lớn cách mấy cũng cho qua hết. Gặp Quốc, thì Quốc không tha cô đâu. Nhưng tại sao cô không gởi hình cho ông ?

- Cô đang lưỡng lự đó ! Thôi ăn cơm Quốc ơi !

Quốc ngồi ăn cơm mà nhìn bà cô, chàng nghĩ : Mình kẹt gọi bằng cô, vì bạn mình là cháu ruột của bà. Hồi hai mươi năm trước, mình cũng thích bà lắm. Đến bây giờ mình vẫn còn thích. Nếu mình nói ra rui bà không chịu là kể như bà cho mình đi luôn. Bà cứ bảo mình lấy vợ hoài. Mình cũng cặp bồ qua bốn năm cô rồi, sống chung chỉ có một thời gian ngắn là tan rã. Nay nghe bà cô này nói cũng có lý. Cứ sống độc thân cho yên. Nhưng cu-ki hoài đôi khi cũng buồn thấy mồ !

Bà Nguyệt nhìn Quốc, và hỏi :

- Sao, canh chua cô nấu có vừa miệng không ?

- Ngon lắm ! Cô kể tiếp chuyện tình của cô đi !

- Thì này giờ, cô nói cũng nhiều rồi. Không thấy cô vui lắm sao ?

- Nếu có người muốn cưới cô làm vợ. Cô có chịu không ?

- Trời ơi ! Cái thằng quý ! Cưới hỏi cái gì giờ này !

Quốc nhìn thấy gương mặt bà Nguyệt tươi hẳn lên. Hai gò má ửng ửng hồng, đôi mắt đầy sóng tình long lanh. Quốc thừa cơ hội nói thử, và đùa đùa :

- Phải Quốc không gọi cô bằng cô, thì Quốc cũng dè cô đó !

Ánh mắt của bà Nguyệt sáng quắt lên, bà lấy tay đập trên vai của Quốc, bà nói :

- Đã gọi bằng cô thì phải nể cô nghe hôn ! Đừng cà giỡn là... là tao hồng cho lại nhà à !

Quốc cười khà khà và nói :

- Đổi cách xưng hô lại mấy hồi ! Mà nếu cô không cho Quốc lại đây là cô sẽ buồn... !

- Thôi, đừng có giấu nữa thằng quý ! Bằng tuổi thằng Dương, mà nó cưới vợ đã được ba đứa con. Còn Quốc kén quá nên cứ lông bông hết cô này đến cô kia, đến nay cũng vẫn chưa có vợ. Gần bốn mươi tuổi rồi đó nghe. Nếu không có vợ, thì thành trai già đó !

- Tại Quốc bắt chước cô.

- Nay cô đã thành gái già rồi, chồng con gì nữa đây ! Mà Quốc được bốn mươi chưa hén ?

- Bốn mươi lăm rồi cô ơi !

- Trời đất ơi ! Gì mà dữ vậy ! Tưởng đâu cao lắm là cỡ bốn chục chớ ! Thằng Dương chắc nó lớn hơn Quốc chứ ?

- Dương, nó nhỏ hơn Quốc một tuổi !

- Vậy cô Nguyệt lớn hơn Quốc có năm tuổi hà !

- Thời gian bay nhanh quá hả cô ? Nhớ hồi Quốc mới gặp cô. Cô mười mốt và hấp dẫn lắm.

- Ủ ! Lúc đó thì hoa đang nở mà ! Hai mươi năm qua thật nhanh hén ! Đôi khi cô thấy như ngày hôm qua thôi ! Tuổi trẻ ai mà không mướt. Nay thì đành hén lại kiếp sau !

- Thôi cô ơi ! Đừng có nhắc tuổi tác nữa. Bây giờ Quốc hỏi thiệt cô nhé !

- Hỏi cái gì ?

- Cô định cho ông Serge gì đó... gặp cô không ?

Chắc không quá Quốc à ! Hồi đó, cô với Serge cũng có yêu nhau chút chút. Nhưng lúc ấy Serge vừa đi làm, vừa đi học. Còn cô thì làm cho khách sạn La-Tour ở gần Tour-Eiffel. Hồi trước có một lần cô đi xuống Le Have nhà của chị bạn chơi, rồi gặp Serge. Vì Serge quen với gia đình chị ấy. Sau đó, hai đứa cô cua nhau, rồi bỏ

với nhau được mấy tháng. Cô là người chán trước. Vì thấy Serge còn nhỏ, vả lại không có tương lai gì cả. Thời gian đã qua chắc chắn là xa mặt cách lòng. Hơn nữa đâu có yêu thương đậm đà hay tình nghĩa gì nặng đâu !

Quốc đứng lên phụ dọn chén bát đem vô bếp, và nói :

- Chắc hồi còn trẻ, cô lãng mạn dữ lắm hén ?

- Khỏi nói. Hồi còn tuổi xuân, cô yêu hoài, yêu triền miên, yêu bốn mùa... Cuối cùng chẳng đậu với ai được lâu dài. Bởi vậy mới ở giá tới giờ này đó ! Chắc tại chưa tới số !

- Cô có tiếc tuổi xuân hồng của cô không ?

Tiếc cái gì ? Cô hưởng thụ và sống quá xá với đời. Bây giờ cô thấy ngán ngược mấy thứ đó rồi.

- Hai cô cháu mình giống nhau quá hén !

Bà Nguyệt nghe Quốc nói câu vừa rồi. Bà nhìn ngắm Quốc, bà nghĩ : Cậu này coi cũng được trai, tướng tá bảnh bao, cao ráo chắc tại bay bướm quá cho nên các cô chịu hết nổi mà bỏ đi. Coi bộ nó ưa mình lắm, tuần nào cũng ghé thăm và mua này, mua nọ hoài. Mình xem nó như cháu. Không biết nó xem mình như thế nào đây ?

Bà Nguyệt đi nấu nước để pha trà và tiếp lời của Quốc :

- Giống nhau tại vì không ở gần nhau, nên mới còn quý thương nhau. Thử ở gần coi thì biết !

Quốc nghe thế, cậu ta buông miệng nói :

- Thì cô với Quốc ở chung thử coi.

- Đâu mà được ! Hơn nữa nhà này có một phòng hà !

- Quốc ngủ dưới thảm... Còn không, thì cô trả nhà này lại cho người ta, rồi đến nhà Quốc ở cho đỡ tốn tiền.

Bà Nguyệt đứng dậy pha trà và mở hộp bánh hạnh nhân, bà nói :

- Thôi. Ăn bánh, uống trà đi, rồi còn đi về., đừng có ở đây nói xàm hoài.

- Quốc nói thiệt đó cô... Nguyệt à !

Quốc nhìn đồng hồ, giựt mình, nói tiếp :

- Ý cha ! Gần mười hai giờ khuya rồi, Quốc về nhe cô ! Cô có cần gì thì cứ gọi Quốc nha và merci bữa cơm ngon quá.

- Ủ ! Thôi về đi. Nè, có gì tuần tới, nếu Quốc muốn ăn món gì thì nói cho cô biết, cô nấu cho mà ăn. Nhớ chạy xe cẩn thận !

- Cô đừng lo. Bisou cô một cái nè !

- Thằng quý ! Phá tao hoài !

*

Sau khi Quốc rời khỏi nhà bà Nguyệt. Còn một mình, bà nghĩ : Cái cậu này bữa nay sao nói cà giỡn với mình, mà còn cái giọng hơi dề dừ đa nhen ! Tưởng tá coi cũng được trai, lại có chút trình độ học vấn. Mà sao không chịu lấy vợ ?

Đêm nay, vầng trăng đã khuyết gần phần nửa và hơi mờ vì trời có mây. Nhưng vẫn nằm cheo leo giữa không trung phía sau nhà bà Nguyệt. Đang giữa mùa xuân mà cả tuần nay cứ mưa nắng thay đổi li bì như trời mùa thu. Làm cái bệnh nứt môi bà Nguyệt tái phát.

Bà Nguyệt là gái già, chưa hề có chồng. Bà cũng đã trải qua mấy mối tình nồng ấm lắm. Nhưng kết cuộc chẳng đi tới đâu. Mấy bữa rày, Serge làm bà suy nghĩ và nghe lòng rạo rức. Có phải chẳng là trời đang vào mùa xuân không đây ? Bà leo lên giường nằm nhớ lại hồi hai mươi năm trước bà gặp Serge. Và họ cua nhau. Rồi nhớ sang chuyện gặp Quốc cùng về nhà với Dương. Dương là con trai người anh cả của bà Nguyệt. Vào năm 1980 hai cô cháu rời Sài Gòn sang Pháp kiêu bán chính thức, tính ra đến nay đã hai mươi năm rồi !

Bà Nguyệt lên giường nghĩ đủ thứ chuyện đã qua. Những hình ảnh xưa trở về như cuốn phim quay chậm chậm. Bà nằm lăn lộn không sao ngủ được. Trong hai mươi năm qua biết bao dâu bể đổi dời mà bà chẳng có một tấm chồng. Mấy bữa rày Serge làm lòng bà xao xuyên. Nay thì đến Quốc cũng làm bà suy nghĩ : Lấy ai ? Ai lấy ? Đó là câu hỏi thường xuyên mà bà tự

hỏi những lúc thấy lòng cô đơn trống vắng. Bà muốn đi Le Have gặp Serge hoặc cho chàng ta lên Paris gặp bà. Bà ngồi dậy lục soạn trong mấy cuốn album, lòi ra tấm ảnh xưa bà chụp chung với Serge trên bãi biển Trouville. Tấm ảnh, lúc ấy Nguyệt mặc bộ bikini màu đen hai mảnh nhỏ xíu, tóc dài, cặp đùi thon thẳng, eo nhỏ, bụng sát, miệng cười tươi như hoa hướng dương. Đứng kề bên Serge như đôi nhân tình trẻ tương xứng. Rồi bà đến soi gương nhìn ngắm lại, và tự than : Trời ơi ! Bây giờ nhìn mình, rồi nhìn lại ảnh xưa, mình thay đổi một trời, một vực, thấy ghê quá, giống như mẹ của Serge rồi ! Làm sao mà có thể để cho Serge gặp được. Còn ở đây, gần đây thì có Quốc. Nhưng Quốc là bạn của cháu mình, từ bấy lâu nay mình tưởng nó quý thương mình như một người cô của nó. Rồi hôm nay nó ướm lời muốn tỏ tình với mình. Hai người đàn ông đều nhỏ tuổi hơn mình. Thật là khó xử...Mặc dù hiện tại tim mình chẳng có hình bóng ai cả... Bà Nguyệt đang nghĩ ngợi miên man, bất chợt chuông điện thoại reo... Bà chần chờ để cho reo đến năm sáu tiếng. Bà ngồi dậy mạnh dạn đưa tay rút điện thoại ra... Rồi vói tay lấy chiếc gối ôm nằm lăn trên giường, bà nói một mình : Không biết điện thoại của ai đây ? Của Serge hay của Quốc hoặc của... Ồi, của ai cũng thân kệ... Bây giờ mình phải ngủ để chút nữa cho vầng trăng khuya rọi vào ngay cửa trước mà ngắm. Mấy thằng cha đàn ông “trẻ” này lộn xộn làm lòng mình giao động bối rối mấy bữa nay quá. Thôi dẹp bỏ hết mấy chuyện tình muộn mản ấy. Bây giờ xem đời mình như cánh hoa tàn hay là một vầng trăng khuyết !

(Ivry s/Seine, Bạch-Am xuân 4/2000)

Việt Dương Nhân
Gió Xoay Chiều
Lá Vàng Lóng Lánh

Tiếng gõ cửa...đập cửa thật mạnh...gọi :

- Hương ơi ! Hương ! Tao nè mây !

Hương xoay mình qua ôm chiếc gối ngủ tiếp. Hương nghĩ là đang nằm chiêm bao ! Lại nghe thêm :

- Hương ! Con quý, ngủ gì mê dữ vậy !

Tiếng đập cửa âm âm và gọi tiếp :

- Hương ơi ! Hương !

Hương nhồm mình ngồi dậy :

- Ai đó ?

- Tao ! Phấn đây !

- Hả ! Con quý ! Về sao không cho tao hay ?

Hương đứng dậy ra mở cửa :

- Mây mà không nói tên là tao chẳng thèm mở cửa ! Sáng, thường có mấy cha nội phát-thơ đập cửa rầm rầm. Đôi khi tao đâu có thèm mở. Nên họ để giấy lại dưới hộp thơ. Trưa trưa tao phải đến nhà bưu điện lãnh thơ !

- Tại tao muốn làm ngọt nhiên cho mây !

- Ủ ! Có ngày mây đứng ngoài đường !

- Tao biết tánh mây ít đi đâu. Hơn nữa, mây có vắng nhà lâu, là mây cho tao hay rồi.

- Thôi ! Đừng nói nhiều cô Nương ! Để valise đó đi. Chờ tao sửa soạn sơ là mình ra quận mười ba ăn phở.

- Không. Tao không muốn ăn phở !

- Chớ mây muốn ăn cái gì ?

- Giờ này mới có mười giờ rưỡi sáng. Chút nữa tụi mình ra Mai-Lâm ăn mì khô.

- Ủ ! Cũng được !

Phấn để valise xuống, Nàng nhìn dáo dác, nói với Hương :

- Ê ! Nhà mây nhỏ, mà tao thấy sáng sửa quá há ! Mấy chậu kiếng đem về đây xanh tươi tốt quá xá !

- Ủ ! Tao lựa bảy tám căn. Mới được căn này đó. Tao lo cho thân tao, và cho các con tao nữa đó mầy à !

Phấn nghe Hương nói thế. Nàng cảm động. Nước mắt từ đâu ứa ra rớt lọt đọt. Hương nhìn Phấn với ánh mắt dịu dàng :

- Kìa ! Mầy lại xúc động ?

Phấn quệt nước mắt cười gượng... :

- Tại tao nhớ lại lúc tao ủ-tờ mầy viết thơ mỗi ngày cho tao. Đạo ấy, tao sợ nhứt là ngày chủ nhật !

- Chủ nhật mà mầy sợ ?

- Ủ ! Vì chủ nhật, đâu có ai phát thơ !

- Tao hiểu rồi ! Thôi. Đẹp qua chuyện dĩ vãng xa xưa đi má nó ơi !

- Nếu không có dĩ vãng. Sao được có ngày nay mậy ?

- Tao biết rồi ! Đời ai mà không có dĩ vãng.

- Nhưng có lắm người chối từ dĩ vãng đó mầy ơi !

- Ấy là chuyện của người ta, hơi đâu mà mầy để ý !

- Nhưng, đôi khi buồn lắm Hương à !

- Tao bất cần. Tánh tao hay lo chuyện bao đồng, gặp đâu làm đó. Chớ nào có tính trước, hẹn sau bao giờ. Mầy cứ nghĩ đến ơn nghĩa hoài, làm tao ái náy đó nghe mậy !

- Không phải vậy đâu Hương ơi !

- Nín ! Nói nữa, tao đi ngủ lại à !

- Bây giờ mầy ở căn nhà nhỏ hẹp này. Tao muốn về đây ở luôn với mầy !

- Đồ điên ! Mầy còn nhớ lời tao nói khi xưa không ?

- Dạ ! Nhớ má à !

- Ủ ! Nhớ thì đừng nói thêm nữa nghe hôn !

- Mầy có vui ở đây không ?

- Không vui, thì tao đã đến quận mười sáu rồi !

- Mầy còn nhậ nhệch nữa không ?

Hương cười ngắt ngưỡng :

- Tao mà bỏ rượu, bỏ hút thuốc, thì kể như tao chết toi rồi !

- Thú vui của mầy há ?

- Chớ sao !

- Còn cái vụ “đen đỏ” ?
- Thịnh thoảng vẫn còn lai rai em à !
- Sao mày không “cai” đi ?
- “Cai” ! Giờn hoài ! Cái đó là như người tình chung thủy của tao. Hơi sức nào mày lo cho tao !
- Lo chứ !
- Mày ưa thích mua sắm quần áo thật đắt tiền. Tao có cảm mày không ?
- Không !
- À ! Thì mày cũng đừng cảm khuyên mấy chuyện ăn chơi của tao. Tao nghe theo lời của Đại Thi Hào Victor Hugo, là : Sống như ăn mày với thật nhiều tiền. Nhưng tao thì không có tiền nhiều, chỉ có rủng rỉnh thôi !

Phấn lắc đầu :

- Rồi ! Tới rồi ! Triết lý nữa ! Tâm hồn mày thật là mơ mộng, ảo huyền !
- Mơ mộng ! Không đâu Phấn à ! Ngày nào tao đã cho tặng rất dễ dàng. Nay, thì tao ở không ăn thất nghiệp nên cách cho tặng của tao rất khiêm tốn. Vì tao thấy sự đời hơi nhiều rồi. Ngày nay, nếu phát tâm Bồ-Đề để bố thí thì phải có căn, có cơ mới được và rất cẩn thận, chớ đừng đâu làm đó thì dễ bị chúng chửi, chúng ghét. Theo thuyết của Phật, nếu muốn bố thí nên dùng Vô-Úy-Thí là thượng sách.
- Vô-Úy-Thí là gì ?
- Theo tao hiểu, là : Kẻ cho không biết người nhận. Kẻ nhận không biết ai cho... Nghĩa là mình gửi tiền hay vật dụng qua các cơ quan Từ-Thiện, chùa hoặc nhà thờ. Nơi đó sẽ phân phát, cho tặng thay mình. Làm nhân đạo không phải dễ đâu mày ơi ! Cuộc đời ngắn ngủi lắm. Hễ có đồng nào là tao xào cha nó hết cho rồi.
- Tao ở bến mà nghe tiếng đồn. Nói mày tiêu rồi ! Vì họ nói, tối ngày mày cứ cờ bạc, nhậu nhẹt...

Hương cắt ngang lời của Phấn :

- Còn nữa chứ...tật hự, tánh xấu của tao thì tràn trề. Thân kệ ! Ai nói gì mặc ai. Miễn sao tao không lừa gạt, hại ai thôi. À, này, lát nữa mình ăn gì nhẹ nhẹ. Tối nay hai đứa mình ra ngoài Place-Concorde ăn đồ Tây hén !
- Nhà hàng nào ?

- Trong khách sạn Crillon.
- Nữa. Lại thích làm sang !
- Sang chớ ! Đã mấy năm rồi mà không về Paris mà ! Lâu lâu làm sang một lần. Chớ bộ mỗi ngày sao ! Hai đứa mình diện cho “kẽng”, ra ngoài đó làm bà lớn. Biết đâu sẽ gặp ông lớn !
- Được ! Mà chia hai hén ?
- Con khi ! Mấy muốn tao chửi hả con quý ?
- Dạ ! Con không dám má à !
- Vậy thì im miệng lại O.K. ?

*

Paris, xuân-hạ đang giao mùa, cây cỏ xanh tươi, muôn hoa đua nở. Nhứt là hoa hồng đủ loại trong vườn nhà ai đều cũng có trồng. Thời tiết ấm nóng dễ chịu, mây trong xanh biếc, nắng vàng tỏa khắp bốn phương. Làm hai tâm hồn của Phấn và Hương như trẻ lại. Mặc dù tuổi họ sắp bước vào ngũ tuần. Nhưng khi hai nàng chưng diện lên thì coi cũng còn sáng mướt chớ không đến đổi tẻ...

Phấn và Hương, hai nàng mặc quần áo mùa hè. Xuống đường, Hương lái xe chở Phấn ra nhà hàng Mai-Lâm ăn mì. Sau đó họ kéo nhau đi làm tóc trong khu thương mại Oslo-Olympiades. Vừa làm tóc xong. Hai nàng đi lờn tơn, có tiếng gọi :

- Hương ! Hương !

Phấn đập vai Hương :

- Ai kêu mấy kìa !

Hương nhìn nhìn, vì nàng bị chớp mắt không thấy rõ :

- Ai đâu ?

- Kìa, hai ông đang đứng đằng kia đó !

Hai ông trạc tuổi với Phấn và Hương. Họ cười cười đi tới :

- Khỏe hôn ?

Hương vui cười la lên :

- Trời ơi ! Anh Hải ! Ha ! Anh Hồ nữa ! Em không đeo kính nên không nhận ra được hai anh. Xin lỗi nha ! Đây là Phấn, bạn gái, mà cũng là bồ của em đó !

Hải và Hồ cười chào xã giao, Hải nói :

- Lâu quá không gặp Hương. Trông Hương cũng vậy, không có gì thay đổi !

Hồ vọt miệng hỏi trông :

- Cho phép mời...đi uống nước được không ?

Hương nhìn Phấn :

- Ê ! Mày có hẹn ai không ?

- Tao mới về mà hẹn ai !

Hải quay sang nói với Hồ :

- Tụi mình mời cả hai... đi lên Tour-Montparnasse ăn kem, uống càfé.

- Hồ nhìn đồng hồ nói :

- Hơn bốn giờ chiều rồi. Có gì mời...ăn cơm tối luôn.

Hương nhìn Phấn :

- Sao vậy ! Có nhận lời mời của hai anh không ?

- Mày sao, tao vậy !

- O.K. ! Vậy thì không gì vui bằng !

Bốn người xuống đường, Hải hỏi :

- Hương có xe không ?

- Có ! Còn các anh ?

- Thôi, Hương để xe ở đây. Lấy xe của tôi đi cho tiện !

- Đắc-co mít-xừ !

Đến chiếc xe hiệu Mercedes-500 màu đen còn mới toanh. Hải lấy chìa khóa mở cửa. Hải lưỡng lự chẳng biết cho ai ngồi trước, ai ngồi sau. Hương sắp ngay :

- Phấn, mày ngồi đằng trước đi, còn anh Hồ ngồi sau với Hương được không ?

- O.K. ! Madame Hương !

*

Lên Tour-Montparnasse, tầng thứ năm mươi sáu. Họ vào càfé. Mỗi người gọi mỗi thứ kem khác nhau. Họ vừa ăn vừa trò chuyện. Ăn xong. Hồ đứng dậy đi đến caisse trả tiền. Sau đó họ cùng vô thang máy xuống lầu. Hương hỏi :

- Tối nay các anh muốn ăn đồ Tây hay Việt ?

Hồ ra vẽ lịch sự :

- Tụi này mời, Hương với Phấn thích ăn gì cứ tự nhiên.

Hương tiếp :

- Phấn, bạn em nó từ xa về Paris chơi. Nên em có ý mời nó đi ăn đồ Tây.

Phấn cười cười nói với Hương :

- Mày sao kỳ quá. Được mời mà còn lựa chọn nữa !

Hải búng điệu thuốc xuống đường mỉm cười và nói :

- Biết Hương lâu nay. Hương rất thành thật và tự nhiên lắm đó Phấn à !

Hồ chêm vào :

- Xin Phấn đừng khách sáo mà tự nhiên như Hương đi.

Hương đã có ý đi ăn nhà hàng sang. Nhưng nàng nghĩ : Không biết mấy cha này có dám chịu chơi không đây. Thây kệ, mình hỏi đại thử coi.

Hương quay sang :

- Hương định mời Phấn đến Place-Concorde ăn. Các anh nghĩ sao ?

- Đi thì đi !

Hải, vài phút suy đoán, rồi hỏi :

- Phải trong khách sạn của vua chúa ngự đó không ?

Hương đáp ngay :

- Đúng rồi ! Anh biết hả anh Hải ?

- Tôi có đến đó hai lần chỉ dự Réception-cocktail thôi !

Hương vui lên nói :

- Vậy là không phải chỗ lạ của các anh. Ý ! Hơn sáu giờ rồi ! Hai anh đưa tụi này trở lại quận mười ba lấy xe, còn về nhà thay đổi xiêm-y nữa chớ !

- Tụi này cũng vậy !

- Các anh ở đâu ?

- Khách sạn Bá-Tước !

- Trời đất ! Anh không còn ở Paris à ?

- Tụi này có cơ sở ở Lyon lâu rồi !

- Vậy sao ! Thôi, đi lấy xe nhanh lên các anh ơi !

Trở lại lấy xe. Hương và Phấn về nhà, mạnh đưa nào sửa soạn theo ý thích,

Phấn hỏi Hương :

- Hai khứa đó mày quen làm sao vậy Hương ?

- Thì đi nhảy đầm quen vậy thôi. Mà mấy anh ấy kiến thức rộng, đầu óc theo lối Tây phương lắm !

- Vậy thì tốt quá ! Mà họ làm nghề gì mà có biết không ?

- Thì hồi nãy anh Hải nói đó. Theo tao biết, anh Hải là kỹ sư điện tử, còn anh Hồ tao không rõ. Ồi, làm gì thầy kệ họ, hơi đâu mà thắc mắc !

- Tao thấy hai anh ấy rất lịch sự, nên tao hỏi cho biết vậy thôi.

biết anh Hải lâu rồi. Có một dạo tao nghĩ thấy ảnh thích tao, mà tao cũng thích ảnh lắm. Nhưng không ai dám tấn công ai. Nên bữa nay thấy là kêu liền, mời đi uống nước liền đó. Và tao cũng không từ chối...

- Hai cha có tướng mạo ngon à ! Mà vợ con gì chưa ?

- Con quý ! Bộ mà đang kén chồng sao mà hỏi gì dữ vậy ? Chút nữa, hay mai chiều hỏi các anh ấy có muợn màng gì đâu !

- Ê ! Có khi nào họ cho mình ăn thịt-thỏ không đây ?

- Chắc không có đâu ! Tao quen những người lịch sự mà vậy ! Nhưng ở đời chuyện gì mà không có thể xảy ra. Nếu họ có cho mình lèo thì mình vẫn đến đó ăn như thường.

- Tao biết tánh mà quá. Hỏi là hỏi vậy, chớ tụi mình đâu phải là dân chết đói đâu.

- O.K. xong chưa... Madame Phấn ?

- Rồi !

Phấn mặc bộ Âu phục màu trắng ngà, bó, giày cùng màu, Hương mặc bộ đen có chấm mè trắng, bó, giày đen, tóc tai vén khéo, son phấn rất tươi tắn, xịt chút dầu thơm Chanel N.5.

Hương lấy điện thoại gọi đặt trước bốn chỗ ở nhà hàng Crillon xong. Nàng liền quay qua khách sạn Bá-Tước :

- A-lô ! Dạ cho tôi nói chuyện phòng 306...

- A-lô ! Anh Hải đó hả, xong chưa, qua rước tụi này ?

- Hương chỉ đường lại đi, tụi này đến liền.

- Anh cứ theo y địa chỉ em ghi hồi chiều mà tới. Tụi em xuống đợi dưới đường.

Chiếc xe Mercedes chạy chậm lại, Hải nhìn tìm số nhà. Đàng kia Hải thấy Hương và Phấn đang tươi cười. Hương vẫy tay làm như người đang đón xe

stop để quá giang. Hải và Hồ cũng tươi cười. Hải cho xe ngừng lại, Hồ leo xuống mở cửa và nói :

- Mời... Hương ngồi đằng trước với tài xế nhé !

Phấn vọt miệng :

- Phải đó, con Hương cao giò. Nó ngồi đằng trước là đúng rồi.

Hương nguýt mắt nhẹ :

- Xí ! Tao cao hơn mày chắc vài phân !

- Thì có cao còn hơn không. Phải hôn hai anh ?

Hồ và Hải cười xòa.

Hải cho xe trực chỉ ra Place-Concorde, quẹo vô sân khách sạn Crillon đậu lại. Cậu gác cửa chạy ra mở cửa, bốn người xuống xe xong. Hải đưa chìa khóa xe cho cậu voiturier đem xe đậu đằng hoàng.

Vào trong khách sạn, Hương nói :

- Để em vô nhà hàng cho họ biết là mình đến rồi. Mình đi dạo ngắm nhìn tranh ảnh cổ xưa ở trong này một chút.

Hồ trầm trồ :

- Khách sạn này thật là sang, họ trưng toàn là những bức tranh cổ xưa cả mấy trăm năm. Mà ở đây một đêm chắc mắc lắm !

Hương vọt miệng :

- Thì anh lại xem giá tiền có gắn trên bảng nhỏ đó.

Hải nói :

- Bộ điên sao ở đây !

Phấn cười :

- Có tiền cũng nên hưởng chớ anh !

- Đến đây ăn là hưởng quá rồi. Thôi, nghe đói bụng đó nha !

Bốn người đi một vòng trở lại vào nhà hàng. Mấy cậu bồi đến kéo ghế cho mỗi người ngồi. Một ông Maître-d'Hôtel đến chào và đưa mỗi người một tờ thực đơn và ông hỏi :

- Dạ, thưa, các ông bà có dùng khai vị trước không ?

Hải nhìn mọi người và hỏi :

- Có ai uống gì trước không ?

Hương đưa tay lên. Phấn lắc đầu. Hồ cũng lắc đầu. Hương nói :

- Không ai uống thì Hương cũng không uống đâu !

Phấn bảo Hương :

- Mày uống với anh Hải đi.

Hải ngược lên hỏi :

- Hương uống gì ?

- Ricard !

- Ông cho tôi một Ricard, một Whisky-sec với vài cục nước đá và chai nước suối Vitel.

Phấn đọc tờ Thực Đơn, nàng làm bộ ngạc nhiên, hỏi Hương :

- Ê, Hương ! Ngộ quá mày ơi ! Chắc ở đây ăn không tính tiền phải không ?

Hương cười và nói đùa đùa :

- Chắc là vậy ! ... Nói chơi, chớ nếu mày muốn biết giá tiền thì mày đổi tờ thực đơn với anh Hồ, anh đang cầm kia. Bởi vì thường thường mấy cái nhà hàng sang trọng, quý phái cỡ loại này, đàn bà người ta đưa tờ thực đơn không có đề giá. Tây mà mậy ! Lịch sự lắm !... Nhưng trên bàn mà không có ông nào, thì... thì bắt buộc họ phải đưa ít nhất một bà xem giá tiền...

Hồ cười :

- Hương rành dữ à !

Hải tiếp :

- Hương là thổ địa Paris mà ! ...A-lê ăn món gì nè ?

Cuối cùng mọi người đều chọn menu-royale với giá... một người. Hải lựa chai rượu vin Bordeaux 1er Grande Cru Château-Margaux năm 198... thật là ngon. Phấn không biết uống rượu, mà nàng chỉ nhấp môi thôi, sau đó là rót vào ly của Hương. Hải cũng uống chút chút. Chỉ có Hồ và Hương là mê rượu Bordeaux. Trong menu-Royale, có những món : Salade tôm hùm, cá hồng nướng ăn với sốt đặc biệt, thỏ rừng nấu rượu vin Château-Chinon. Sau cùng là phó-mát, món tráng miệng kem sorbet-citron và càfé.

Bữa cơm thịnh soạn và rất đặc tiền. Ăn vừa xong, Hải gọi tính tiền. Hồ vội đứng lên nói :

- Của tao nghe Hải !

- Bậy hoài ! Lâu quá tao không gặp lại Hương và hôm nay có Phấn, mậy để tao vui cho trọn đêm nay nghe Hồ !

- Nếu mày muốn !

Hương và Phấn nhìn nhau mỉm cười, để yên cho hai ông dành nhau trả tiền.

Hồ tiếp :

- Tụi mình đi boîte-de-nuit thể thao cho tiêu và nghe nhạc nha !

Hải nói :

- Mày hỏi Hương và Phấn đi !

- Sao ! Phấn - Hương có đồng ý đi với tụi này nữa không ?

Phấn nhìn Hương. Hương nhún vai nói :

- Tối nay đi lên trời cũng đi mà !

Hải hỏi :

- Hương biết boîte nào đẹp không ?

Trong lòng Hương sức nhớ đến cabaret, nàng cười cười và hỏi :

- Các anh có thích xem thoát y vũ 100% không ?

Hồ cười ngất ngưỡng :

- Thăng Hải khoái cái vụ đó lắm ! ...Ừa ! Sao Phấn ngồi êm rơ vậy ?

Phấn cười :

- Con Hương, nó nói thế hết rồi. Mà Hương nói cũng như Phấn nói vậy thôi !

Hải dụi điều thuốc, và nói :

- Xong hết rồi, mình đi chơi cho tàn đêm nay nghe !

Bốn người vừa ra khỏi cửa khách sạn Crillon. Cậu voiturier thoáng thấy, cậu liền cho xe đến tận chân, rồi cậu xuống xe mở cửa sẵn, với những cử chỉ, cung cách của cậu thật là...giống Robot, rồi cậu đưa chìa khóa cho Hải. Hải lấy chìa khóa xe và nhét vô tay cậu giữ xe một trăm quan, Hải nói :

- Merci Monsieur, bonne nuit !

Cậu voiturier hơi khúm núm, chào lại :

- Merci ...seurs-dames ! Bonne soirée, ...seurs-dames !

Tất cả lên xe, rồi Hải hỏi Hương :

- Đi ngã nào đây ? Nhờ Hương chỉ đường nha !

- Anh cứ chạy thẳng đại lộ Champs-Élysée, lên tuốt trên, rồi quẹo qua đường Balzac tìm chỗ đậu là gần bên hà !

(... ...)

Bước vô cabaret La Rose-de-Nuit. Chẳng ai ngỡ ngàng, vì ai ai cũng biết nơi này. Nhưng mỗi người một cách hiểu khác nhau. Thật ra, Hương và Phấn hồi còn trẻ có một thời gian làm hôtesse nơi đây. Còn Hồ và Hải chỉ đến làm khách mà thôi ! Hải hỏi hai nàng :

- Chắc Phấn và Hương rành mấy boîte này lắm phải không ?

Phấn nhìn Hương, nàng thấy hơi ngại. Còn Hương tỉnh bơ trả lời :

- Hồi xưa, em có làm ở đây !

Hồ nhìn Hương, nhìn Phấn :

- Thật hôn ? Tôi không tin !

Hương mỉm cười rất tự tin, nàng nói tiếp :

- Ở đời nghĩ cũng tức cười ! Khi người ta nói thiệt, thì ít ai tin. Chớ nói dóc, nói xạo, nói bịa, thì tin rộp-rộp phải không các anh ?

Hải nghe Hương nói cái giọng hơi cộc. Chàng liền chen vào :

- Tánh Hương là thế đó. Có sao nói vậy. Mầy không tin thì để tao tin.

Hồ có vẻ suy nghĩ, rồi quay qua hỏi Phấn :

- Phấn đến nơi đây lần nào chưa ?

Phấn nhích người qua, mỉm cười, và nói chậm từ tiếng :

- Dạ, thưa ! Nơi đây là bureau cũ của tụi em.. hai mươi năm về trước !

Hồ vừa nghe Phấn trả lời như thế. Chàng hơi bị sượng. Phấn thấy vậy, nàng đứng lên rủ Hương đi toilette. Ngoài này, Hải nhăn mặt đưa tay khều Hồ :

- Sao mầy cứ thắc mắc mà hỏi hoài vậy ! Ai cũng già hết rồi...

- Ủ ! Thì tao muốn biết rõ hơn !

- Tìm tòi, moi móc dĩ vãng đời tư của người ta làm chi !

- Tao thích nàng Phấn lắm đó mầy ơi !

- Thích thì tới. Không thích thì lui. Đừng nên hỏi nhiều... Chơi hôm nay, và có thể đi tới ngày mai. Chớ đừng có đi thụt lùi về quá khứ !

- Ô-kê ! Ô-kê ! Thôi tao không có hỏi nữa đâu !

- Tánh Hương dễ thương, nhưng đôi khi hơi cộc vì thẳng thắn...

- Ô-kê ! Tao hiểu rồi !

Hương và Phấn, hai nàng hơi ngà ngà, nhứt là Phấn, vì nàng không biết uống rượu. Nhưng khi có Champagne nàng uống cạn một ly đầy. Vào toilette Phấn hỏi nhỏ Hương :

- Ê ! Tụi mình về nhà hay về....với mấy anh này ?

- Tùy !!!

Ngoài này Hồ cũng hỏi Hải :

- Sao ! Mày có nhận thấy hai nàng ưa tụi mình không ?

- Tánh Hương mà không ưa ai là lòi ra liền.

- Mời hai nàng về.... chung với mình được hôn ?

- Thì mày hỏi thử nàng Phấn coi ! Chớ tao thấy Hương sẽ không từ chối !

- Ừ để tao hỏi hén ! Hai nàng như lá mùa thu. Nhưng chưa rụng ! Màu mè còn lóng lánh, óng ánh vàng tươi...!

- Dạo này Hương hơi héo một chút rồi. Chớ năm, sáu năm về trước nàng tươi rói và rục rở lắm đó mày !

- Tao rất ưa Phấn. Cái nghiêm nghiêm, im im ít nói là goùt của tao !

- Thì mấy cứ tấn công !

Cả hai đều cười rất đặc chí...

Hương, Phấn trở ra bàn, sau khi hai nàng dặm sơ son phấn lại. Chai Champagne đã cạn. Mấy màn thoát y vũ cũng dứt. Đã quá khuya. Bản nhạc Slow nổi lên. Sàn nhảy từ từ đông người. Hai cặp Hải-Hồ-Hương-Phấn cũng ra theo. Tình cảm đang dâng tràn của bốn tâm hồn vào tuổi mùa thu. Họ rất xứng đôi vừa lứa. Vừa dứt bản nhạc Slow. Hồ đi thẳng ra caisse trả tiền. Vì không muốn Hải dành trả hoặc chia đôi. Trả tiền xong. Họ cùng nhau đi tà tà ra đại lộ Champs-Élysée.

Trời về khuya của thủ đô Paris. Mùa hè thời tiết ấm áp, nên ngoài đường người bộ hành vẫn còn đông đảo, kẻ ngược, người xuôi, đi lên, đi xuống hai bên lề đường của một Đại Lộ đẹp nhất thế giới !

Hương-Phấn-Hải-Hồ, cả bốn người thả bộ đi lòng vòng. Rồi sau đó, họ đến lấy xe trực chỉ chạy trở về quận mười ba... ???

(Ivry s/seine, Bạch-Am Xuân-Hạ giao mùa 6/2000)

Việt Dương Nhân
Gió Xoay Chiều
Một vài cảm nhận về tập truyện

Một vài cảm nhận về tập truyện

“Gió Xoay Chiều”

của nhà văn Việt Dương Nhân

Nguyễn T. T.

Tôi không phải là một nhà văn, cũng chẳng phải là một nhà phê bình văn học. Tôi chỉ là một độc giả bình thường, tình cờ có trong tay tập truyện “Gió Xoay Chiều” của nhà văn Việt Dương Nhân, Nguyễn Việt xuất bản, tình cờ đọc, để rồi chẳng thể tình cờ viết ra đây một vài cảm nhận của mình.

Thoạt tiên, thấy cuốn sách có tựa đề “Gió Xoay Chiều”, tôi cứ nghĩ đây là một ấn phẩm chống đối hay đả kích một đảng phái chính trị nào, nên cũng hơi... rờn rợn. Tuy nhiên, liều đọc, rồi đọc riết, đọc mãi mà cũng chẳng thể tìm thấy trong hơn 200 trang sách một tiếng súng, một cuộc biểu tình nào... và rồi yên tâm nhìn nhận rằng, hẳn tác giả là một phụ nữ dung dị, bình thường như bao người phụ nữ Việt Nam khác, yêu chuộng sự yên bình, yêu từng con phố, từng lũy tre, bờ xóm... để thờ cái phào, tự thưởng cho mình một tách trà hương sen Sơn Tuyết.

Cái cảm nhận đầu tiên là cuốn sách rất bình dị. Hay chính xác và đầy đủ hơn là một lối văn phong giản dị, cốt truyện giản dị, tình huống giản dị... Chắc chẳng thể nào tìm được ở đó những mỹ từ, những câu văn bóng bẩy, màu sắc, những triết lý văn học, triết lý xã hội cụ thể nào... Tất cả diễn ra rất nhẹ nhàng, đời thường, như những gì ta vẫn thấy, vẫn nghe hàng ngày mà ta không biết. Cộng với các cốt truyện kết thúc có hậu khiến người đọc cảm thấy khoan khoái, nhẹ nhàng khi đọc xong cuốn sách.

Ta gặp ở đó những tình huống sinh hoạt đời thường, mà theo kinh nghiệm của mình, tác giả đã dàn trải hoặc cô đọng lại những từng câu truyện, để tạo nên một bức tranh sống động, đa dạng phong phú về màu sắc riêng của

mình.

Vài chục nhân vật trong 15 chuyện nhỏ, vậy thôi mà có ở biết bao nhiêu tình huống ly kỳ, hấp dẫn... khiến khi đọc xong rồi, ai cũng cảm thấy rằng... hình như có mình trong đó. Đây là thành công lớn nhất của cuốn sách và cũng là thành công của tác giả.

Một đặc điểm khá riêng biệt và nổi bật của tập truyện là lời đối thoại nhiều, thậm chí rất nhiều. Điều này cũng làm cho các tình huống dường như thật hơn, đời hơn... và cũng chính vì thế mà sống động, hấp dẫn hơn, lôi cuốn người đọc, đọc liền một mạch hết chuyện này sang chuyện khác mà cứ tưởng như chính đang xảy ra trong xã hội ngoài đời.

Các câu chuyện không giống nhau, có những truyện kết thúc lửng lơ, để rồi cứ tưởng vẫn như đang tiếp diễn, để rồi cứ thấy ngẩn ngơ, tự suy đoán, tự ngẫm nghĩ, tự chiêm nghiệm... Với tôi, thế là một cái tài.

Một lời chê ư ? Có lẽ xin được nhường cho các nhà phê bình văn học. Nhưng chẳng lẽ cứ thật khen mãi thì ai đó lại cho là chỉ được cái “bốc thơm”. Thôi thì... đành phải tìm một cái gì đó vậy. Nếu lời chê này không khéo, không đúng thì cũng xin tác giả và các nhà văn coi đó chỉ là một sự nghịch ngợm bông bột của một tên trẻ con láo toét, biết gì đâu mà chê với trách, mà dành cho hai chữ “Đại Xá”.

Tôi rất yêu cải lương, yêu vì cái làn điệu đặc sắc, vì những lời ca mùi mẫn rất không giống với bất cứ làn điệu dân ca nào. Nhưng tôi cũng không thích lắm khi xem các vở cải lương, vì thấy ở đó có cái gì như được sắp đặt sẵn, (có lẽ là do tôi còn chưa am tường về loại hình nghệ thuật này lắm). Thì đây, ở một vài bố cục trong tập truyện tôi cũng thấy tựa tựa như một kịch bản cải lương vậy.

Nhưng dù sao đây cũng là một cuốn sách đáng đọc, phù hợp với tất cả mọi người, một ấn phẩm văn học đáng được trân trọng.

Cuối cùng, xin kính chúc nhà văn Việt Dương Nhân dồi dào sức khỏe, tràn trề sức viết để chúng ta sẽ lại được đọc những tác phẩm hay và mới của Bà. Ba-Lê, tháng 7 năm 2001

Nguyễn T. T. (độc giả)

Việt Dương Nhân - Nguyễn Thị Bảy
6, Rue Pierre Brossolette
94200 IVRY-sur-Seine (France)
Tél : 01.46.71.94.81 (Paris)
vietchuongnhan2@yahoo.fr

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Đánh máy : Việt Dương Nhân

Nguồn: Việt Dương Nhân

Được bạn: Ct.ly đưa lên

vào ngày: 2 tháng 11 năm 2004